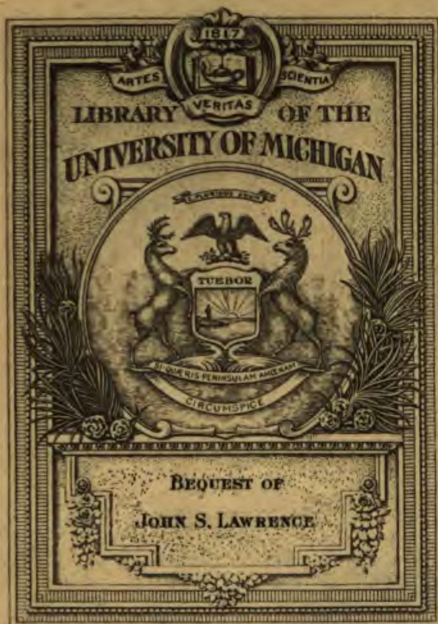
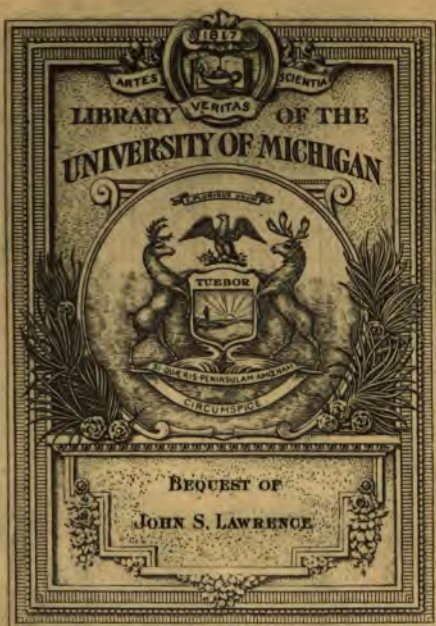

1817
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE
BEQUEST OF
JOHN S. LAWRENCE

C. VALERII FLACCI
SETINI BALBI
ARGONAUTICON
LIBRI OCTO:

AD OPTIMAS EDITIONES COLLATI

PRÆMITTITUR NOTITIA LITERARIA

ACCEDIT INDEX

STUDIIS SOCIETATIS BIPONTINÆ

EDITIO ACCURATA

BIPONTI
Ex Typographia Societatis
CIↃIↃCCLXXXVI

John S. Lawrence Estate
gt
4-21-1925

C. VALERII FLACCI
ARGONAUTICON
LIBRI VIII.

C. VALERII FLACCI VITA

Ex Petro Crinito Lib. IV, c. 68 de Poetis Lat. & Gyraldo Hist. Poet. dial. IV, p. 181.

Cajus Valerius Flaccus Setinus, inter eos, qui heroica decantarunt, poeta multorum judicio admirandus, Patavinus fuit, juxta Aponam natus, ut a veteribus traditum est, qui scribunt, ejus patriam fuisse maxime insignem natalibus Livii, Stellæ, & Valerii Flacci: de quo Martialis:

Censetur Apona Livio suo tellus,
Stellaque, nec Flacco minus.

Itaque hunc ipsum Valerius Martialis laris Antenorei alumnum appellavit. Alii Setinum crediderunt, ex Setia Campaniæ urbe, quæ haud procul a Velitris fuit: unde in magno pretio habita sunt Setina vina, ut ab antiquis scriptoribus relatum est. Sunt & qui Decemvirum Sibyllinum putent eum fuisse, ducti illis ejus versibus:

Phœbe, mone, si Cymææ mihi conscia vatis
Stat casta cortina domo.

Et mirum videri debet, quanto spiritu Flaccus insur-

gat, quantaque ingenii felicitate in scribendo carmine præstet. Hic est ille Val. Flaccus, cujus obitu multum fuisse amissum queritur Fab. Quinctilianus in libris ad Marcellum Victorium. Exstant ipsius VIII volumina de Argonauticis, quod opus dicatum est Cæsari Domitiano, vel, ut alii volunt, patri Vespasiano, quoniam sic ad eum scribat in ipsa præfatione operis:

Eripe me populis, & habenti nubila terræ,
Sancte pater; veterumque fave veneranda canenti
Facta virûm. versam proles tua pandat Idumen,
(Namque potest) Solymo nigrantem pulvere fratrem,
Spargentemque faces, & in omni turre furentem.

Scripturus erat multo plures libros, nisi mors intempestiva eum nobis eripuisset. Videtur autem in illis, qui supersunt, Apollonium Rhodium non tantum argumento operis expressisse, sed etiam singulis quandoque carminibus. Atacinus quoque Varro pari titulo composuit libros de Argonautis, quod alibi notavimus. Idem Flaccus inter amicos habuit Secundum, Maternum, Stellam, & Valerium Martialem, qui ad eum scribit, eruditionemque ejus magnopere extollit. Constat, hunc mediocri censu, ac pæne tenui fuisse, & prædium possedisse exiguum, in quo, ut Martialis refert, Musarum curas reponeret. Itaque Martialis idem libere illum monet, ut, relictis Musis atque otio, malit in foro & causis agendis versari: quoniam poetarum studia parvi admodum censerentur, ut ex his versibus patet:

O mihi curarum pretium non vile mearum,
Flacce, Antenorei ſpes & alumne laris:
Pierios differ cantuſque choroſque ſororum,
Æs dabit ex iſtis nulla puella tibi.
Quid tibi cum Cyrrha? quid cum Permeſſidos unda?
Romanum propius divitiuſque forum eſt.
Illic æra ſonant. —— ——

Habuit Flaccus puerum in deliciis, quem Amazonicum quidam appellant: ejus formam, indolem atque venuſtatem Martialis proſequitur eleganti epigrammate. De alio Flacco, qui epigrammata ſcripſit, ſuo loco diximus. Scripſerunt alias Argonautica præter Latinos duos, Atacium Varronem, & hunc noſtrum, Orpheus, non Thracius, ſed Italus, Crotoniata; deinde Epimenides Gnoſius; poſt eum Cleon, Curicus poeta, a quo, ut Græci obſervant, Apollonius omnia tranſtulit; tum Herodorus; poſt Herodorum Apollonius Rhodius; poſt Apollonium Dionyſius Mileſius; poſt hos Latini illi duo.

NOTITIA LITERARIA
DE
VALERIO FLACCO
EX

Jo. Alb. Fabricii bibliotheca Latina a Jo. Aug. Ernesti auctius edita Tom. II, lib. II, cap. XIV.

Valerii Flacci aetas.

C. Valerius [1] Flaccus *Setinus* [2] *Balbus*, poeta non ignobilis, atque inter Latinos uno fortassis

1 Alius *L. Valerius Flaccus* consul, de quo Begerus Tom. II thesauri Brandenburgici p. 591. Nam poetam nostrum consulem haud fuisse, recte docet Barthius adversus Carrion. Alius *Valerius Flaccus* Catonis majoris commendator, de quo Plutarchus p. 337 notat, quod fuerit ἀρετὴν φυομένην μὲν αἰσθάνεσθαι δεινὸς, εὐμενὴς δὲ καὶ θρέψαι καὶ προαγαγεῖν εἰς δόξαν. Alius *Valerius Flaccus* adolescens nobilis, de quo Vopiscus in Probo, cap. 5. Fuit & *Valerius Flaccus* quidam *Viterbiensis*, Medicus Sixti IV, Pontificis, aequalis Raph. Volaterrani, qui eum laudat lib. 21 commentar. Urban. De *Setini Balbi* nomine dubii haerent Nic. Heinsius, & Thomas Reinesius T. V sylloges Epistolarum Burmannianae p. 205, 206. Heinsio etiam in mentem venit suspicari, nomine *Setini Balbi* designari philologum, qui Valerii poema recensuerit, aut possessorem Codicis, cujus nomen cum nomine poetae confuderit imperita manus librariorum.

2 Hoc quidam interpretantur e Setia, hodie *Sezza*, Campaniae urbe, etsi alii, ut Bernardinus Scardeonius lib.

minor Marone, sub Vespasiano floruit, pauperequе sorte usus, admodum juvenis Patavii decessit, Quinctiliano ejus obitum lugente his verbis: *Multum in Valerio Flacco nuper amisimus*, lib. 10, cap. 1 Instit. Orat. Decessisse videtur sub Domitiano post annum C. 88. ut notatum clarissimo Dodwello in Annalibus Quinctilianeis. Quindecimviri sacris faciundis munere functum, Nic. Heinsius colligit ex his ejus verbis lib. 1, vers. 5.

Phœbe, mone, si Cymææ mihi conscia vatis
Stat casta cortina domo ——— ———

Scripsit quo tempore Fl. Vespasianus cum Domitiano ad urbem erat, Titus obsidebat Hierosolymam.

——— *versam proles tua pandat Idumen*,
(Namque potest) Solymo nigrantem pulvere fratrem,
Spargentemque faces, & in omni turre furentem.

1 historiæ Patavinæ pag. 61 T. 6 thesauri Italiæ parte 3, & verius forte, malint fuisse Patavinum, qua in urbe etiam ossa ejus condita esse memorant. Certe domicilio Patavinus fuit, ut notat etiam Sertorius Ursatus Monument. Patav. p. 180. unde *spes & alumnus Antenorei laris* vocatur Martiali lib. 1, Epigr. 77. confer. lib. 1 Epigr. 62. ubi Patavium *Apona tellus* dicitur, ab *Apono fonte*, *Antenorea vitam qui porrigit urbe*, ut ait Claudianus. Est & ad Flaccum Epigramma Martialis 49 libri IV. ad quod confer Voss. Institutt. Poetic. lib. 3, c. 20, § 10. Porro Argonautica Flacci perstringi a Juvenale Sat. 1, v. 10 sq. notavit Parrhasius Epist. 2. At *Varronis* Atacini Argonautica intelligit Statius II Silvar.

Cedet Musa rudis ferocis Enni,
Et docti furor arduus Lucreti,
Et qui per freta duxit Argonautas.

Græcos Argonauticon scripto-

Argonautica.

Exstant *Argonauticon ad Flavium Vespasianum libri septem, & octavi pars*, carmine Heroico, quod Flaccus, *Apollonium Rhodium* imitatus, non invito Apolline scripsit, sed per immatura fata absolvere non potuit; certe integrum ad nos pervenire tempus non permisit. Libros I, II, III, et partem quarti *Poggio Florentino* debemus, ut cognoscere est e Codice Laurentii Pignorii, in quo hæc legi refert Vossius pag. 550. de Hist. Lat. *C. Valerii Flacci Argonauticon. Hoc fragmentum repertum est in monasterio S. Galli prope Constantiam XX millibus passuum, una cum parte Q. Asconii Pediani. Deus concedat alteri, ut utrumque opus reperiat perfectum: nos, quod potuimus, egimus. Poggius Florentinus.* Hæc Vossius ex Pignorii Antenore p. 80.

res retuli lib. III Biblioth. Græcæ cap. 21. Latini, præter Varronem & Flaccum sunt *L. Accius*, cujus sex versus proferuntur a Prisciano de metris Comicis, & *Catullus* Epithalam. 65.

INDEX
EDITIONUM
C. VALERII FLACCI
FABRICIANO AUCTIOR ET IN ÆTATES IV DIGESTUS.

ÆTAS I *NATALIS* 1474 — 1519

per quam fere Bononienses regnarunt. Prima quidem *Bononiensis*, quamvis de principatu adhuc certet cum *Florentina* I, pulchriores tamen genuit filias, Bononienses quidem tres, a. 1494, & præstantiorem 1498, & 1504 *Pii* primam; tum Venetam 1501. A Florentina I vero ortæ videntur *Juntina* I 1503, & II *Bened. Philologi* 1512, & III Jo. Barth. *Fontii* 1517, quem nimia licentia in mutando textu usum esse ferunt. Bononiensem I secuta esse dicitur *Veneta* 1501, nescio an etiam *Romana* ejusdem anni. Juntinam, credo, *Parisinæ*, *Badii* I & II, quæ posterior ab Aug. *Maserio* recognita & illustrata est, repetita 1519. Jo. Bapt. *Pius* superavit omnes, novæque etiam ætatis princeps factus.

1474 *Editio princeps Bononiensis* I, fol. Valerii Flacci Argonautica. Bononiæ, per *Ugonem Rugerium* & *Doninum Bertochum Regienses, die septima Madii.* (Notandum est, mensem *Majum* in antiquis illis inscriptionibus sæpe vocari *Madium.*) Memoratur a Labbæo in Supplem. IX novæ Bibl. p. 351 ex regia bibliotheca, & a Maittario in Ann. typogr. T. I, p. 109. vid. & Hamberger in zuverlæssige Nachrichten von den vornehmsten Schriftstellern, T. II, p. 151. Hanc ed. passim laudant Pius & Maserius in commentariis.

f. a. *Florentina* I, 4. apud *S. Jacobum de Ripoli.* Refertur a Maittario l. c. p. 377, & post eum a Burmanno in Præf. II. Sed priorne, an posterior sit Bononiensi 1474, dijudicare non licet. Signaturæ, quas vocant, in hujus libri editione apponuntur non infra, sed ad exteriorem ultimæ lineæ marginem.

1494 *Bononiensis* II, fol. Memoratur ab Ernestio in B. L. T. II, p. 252, qui repetitum hoc exemplum dicit ex Bononiensi 1474. Neque Maittarius, neque alius ullus ejus mentionem facit.

1498 *Bononiensis* III, fol. *C. Valerii Flacci poetæ elegantissimi Argonautica diligenter accurateque emendata & suo nitori reddita in hoc volumine continentur.* In fine: *Explicit hoc opus C. Valerii Setini Bononiæ impressum per Benedictum Hectoreum Bibliopolam anno Dei* CIↃCCCCXCVIII *d. XII Aprilis. Jo. Bentivolo urbem feliciter illustrante.* Vid. Maittarii Ann. typ. T. I. p. 354, & Hamberger l. c. p. 152. Repetitio ed. 1474, teste Ernestio, qui T. II, p. 255 Bibl. Lat. „ Habeo exemplum editionis Bononiensis 1498 cum variis lectionibus manu veterrima adscriptis, in his etiam versibus aliquot, quae in edd. pr. non sunt, sed & ab aliis insertis e manuscriptis libris. Putavi esse e Codice Farnesiano, sed lectiones cum nulla editione vetere omnes consentiunt, ut e libro scripto ductæ esse videantur. Sed dum eas comparo cum editione Burmanni, reperi ed. Bononiensem non satis diligenter consultam esse ab Heinsio & Burmanno: nam interdum ejus auctoritate poterant uti ad lectiones firmandas, quæ ipsis placebant. „ Diligenter usus est hoc exemplo in adornanda sua ed. clar. Harlesius.

1501 *Venetiis*, 4. *per Christoforum de Pensis de Mandello.* & ipsa, ut putatur, mera repetitio textus primi. Laudatur passim a commentatoribus priscis, ut & a Carrione & Zinzerlingio, quem vid. ad lib. I, 41. Exstat in Bibl. publ. Francof. ad M.

—— *Romæ*, 4. cum titulo Gothicis literis exarato. Visa Vulpiis, teste eorum editione p. XL.

1503 *Florentina* II, 8. sumtu Phil. *Juntæ* I. cf. Maittarii Ann. typ. T. II, p. 165.

1504 *Bononienſis* IV, Jo. Bapt. *Pii* Adnotationes priores & poſteriores in Val. Flaccum. — Hæ adnotationes a Badio Aſcenſio deinde inter alias virorum doctorum adnotationes editæ 1511, & poſtea a Grutero in T. I Facis Criticæ conjectæ leguntur. cf. Burmanni Præf. II ad Val. Flacc.

1511 *Pariſina* I, per *Jod. Badium Aſcenſium* & *Johannem Parvum.* Hanc eam eſſe, quam *Pariſienſis* nomine paſſim citat Maſerius, credit Burmannus. vid. ejus Præf.

1512 *Florentina* III, 8. ap. Phil. *Juntam* II. in Biblioth. ſelectiſſima Jo. Samuelis Engel, cujus vide Catal. Bernæ editum 1743, p. 52, voc. *Flaccus.*

1517 *Florentina* IV, 8. C. Valerii Flacci Argonauticon libri VIII, ſumtu *Phil. Juntæ* III. vid. Cat. Bibl. Bunav. T. I, p. 351. Hanc editionem curavit *Barth. Fontius*, qui licentius in textu verſatus eſt. Plurima enim ſine ulla Codicum ſcriptorum auctoritate, certe nulla reddita ratione, mutavit, & conjecturas ſuas lectori imprudenti obtruſit. cf. Burmanni Præf. II.

——— *Pariſiis*, fol. *typis Jod. Badii Aſcenſii.* Valerii Flacci Argonauticon libri VIII, ab *Æg. Maſerio* recogniti & ſcholiis illuſtrati. vid. Cat. de la Bibl. du R. Bell. Lettr. T. I, p. 317. Refert & Maittarius T. II. Ann. typ. p. 306. Præter Maſerii commentarium continet & Sabellici notulas, ſed non integras, & vitioſiſſime habitas, adnotante Burmanno.

1519 Eadem ibidem ap. eoſdem, nonniſi mutato titulo.

ÆTAS II 1519 — 1565

auctore Jo. Bapt. *Pio*, qui cum jam a. 1504 adnotationes ſuas in Valerium Fl. edidiſſet, nunc etiam eundem ex antiquo exemplari MS. emendavit, & de ſuo tres libros ſupplementi inſtar addidit. Succeſſit *Aldina* 1523, quæ infinitis locis a prioribus diſcedit, non tam MS. antiqui, quo uſum ſe profitetur, auctoritate, quam curatoris ingenio fidenti ſubnixa. *Maſerii* editionem, quæ ætatis I ultima eſt, cum faſtu adhibuit Laur. *Balbus* in Complutenſi 1524, ſed Pium

ſecutæ Argentor. *Phil. Engentini* 1525, Pariſienſis nitidior *Colinæi*, Lugdunenſes S. *Gryphii* 1545 & 1548.

1519 *Bononienſis* V, fol. *Pii* II. *C. Valerii Flacci commentarii J. Bapt. Pio Bononienſi auctore. Cum codicis poetæ emendatione, ex antiquo exemplari Dacico, additis libris tribus, qui deſiderabantur, & Orpheo Latino.* Ad calcem: *Finis commentarii in Valerium Flaccum, & in Apollonii quartum Argonauticon, a Pio Bononienſi Latinitate donatum. Excuſſore Hieronymo Platonico. Bonon. Leone X ſedente. MDXIX. Cal. Majis.* Pius uſus eſt MS. antiquiſſimo Dacico, e bibliotheca Matthiæ Corvini, qui Thaddæi Ugoleti fuerat. Etiam aliis libris uſum eſſe, ſunt qui dicant. in libro quidem ipſo ſolus ille commemoratur. Additus eſt & L. IV Apollonii Rhodii ab ipſo verſus cum Comm. & Supplementum L. VIII, itemque L. IX & X, de ſuo. — Editio rariſſima, ſed operarum vitiis nimium deformata. cf. Burmanni Præf.

1523 *Aldina*, 8. C. Valerii Flacci Argonautica; Joh. Bapt. Pii carmen ex quarto Argonauticon Apollonii; Orphei Argonautica, innominato interprete. *Venetiis*, in æd. Aldi & Andreæ Aſulani, menſe Majo. vid. Cat. Bibl. Bunav. T. I, vol. I, p. 351. & Hamberger l. c. p. 153. Infinitis locis hæc Aldina a lectione editionum priorum diſcedit, ſed non indicato mutationum fonte. Curator ejus (quiſnam fuerit ignoratur) ſe uſum quidem MS. antiquo profitetur; ſed ita in textu mutando indulſit ingenio, ut Jo. Fr. Gronovius Obſ. I, 15 dicat, eum omnia ſtolidæ audaciæ exempla ſuperaſſe: de quo & Heinſius queritur.

1524 *Compluti.* — cum notis *Laurentii Balbi Lilienſis*. Editio rariſſima, Fabricio præterita. Uſus eſt ea Burmannus, cujus de ea judicium adſcribere placet: „ Notæ Balbi verboſæ admodum, & ſæpe nihil, quod notari mereatur, continent, & faſtu quodam, genti, ex qua oriundus erat, familiari, ſemper fere aliorum interpretum, Maſerii præſertim, dicta refutat. præter Maſerii vero & Juntæ editionem nullam adhibuiſſe videtur. Hæ notæ poſtea in editionem Genevenſem 1617 ſunt conjectæ, licet fraude qua-

dam, typographis avaris non inusitata, in titulo dicantur *tunc primum editæ.* „

1525 *Argentorati*, 8. C. Valerii Flacci Argonautica, emendata & ad vetustissima exemplaria recognita per *Philippum Engentinum.* — Engentinus etsi jactet in titulo, se emendasse ad antiqua exemplaria, Pii textum fere repetiit, neque modo in poetæ verbis ubique eum expressit, haud vitatis ipsis operarum vitiis, quæ in editione Pii occurrunt, sed sæpe etiam ejus correctiones in suam admisit. Cujus rei exempla quædam profert Burmannus in Præf. Ceterum nihil adjecit notarum, sed singulis libris argumenta carmine hexametro præposuit.

1532 *Parisiis*, 8. apud Sim. *Colinæum.* Ex editione Engentini nitidissime expressa.

1545 *Lugduni*, 12. apud Sebast. *Gryphium.* Repetitio ejusdem Engentinæ, teste Burmanno.

1548 Eadem ibidem apud eundem, quæ tamen an diversa sit a superiori, an mutato tantum titulo eadem sit utraque, Burmannus non definit. Adjuncta habet, Pii carmen ex quarto Argonauticon Apollonii, & Orphei Argonautica, innominato interprete.

ÆTAS III *CARRIONIS*

1565 — 1680.

Princeps quidem hujus ætatis, MSto antiquæ bonitatis usus, semel iterumque Valerium emendatiorem edidit, quamvis in eo audacior plus justo videatur Criticis, qui non suum, sed aliorum spiritum certis finibus contineri volunt. Comites se ipsi præbuerunt 1612 & 1617, Andr. *Schottus*, Justus *Zinzerling*, & 1630 Lambertus *Alard*, Guilielmiades, qui suo Commentario etiam Chph. *Bulæi* & Jo. *Weitzii* Obss. in Valerium adjunxit.

1565 *Antwerpiæ*, 8. apud Christoph. *Plantinum*, ex emendatione Ludov. *Carrionis.* Usus est is MS. egregio, cujus tamen bonitate nimium fretus, non satis sibi cavit a mendis, quibus inquinatus erat, & ideo male audiit ob audaciam in mutandis locis. Plura

de hac editione vid. apud Heinsium & Burmannum in Præff.

1566 *ibidem*, ap. eundem, 16. C. Valerii Flacci Argonauticon libri VIII, locis innumerabilibus antea a Lud. *Carrione* ex vetustissimo exemplari emendati, nunc vero ita ab eodem perpurgati, ut jam primum editi videri possint. — Multa denuo mutavit in hac editione Carrio, & novas castigationes adjecit, in quibus Gifanium passim inclementer excipit. Promittit vero in hac ed. posteriori majorem commentarium, sed qui lucem non vidit.

1604 *Lugduni*, 12.

1612 *Rothomagi*, 12. cum præfatione Anonymi, qui his notis nomen suum texit: A. S. I. V. D. inscripsit vero *Spiritin Allemandi Castelli novi Domino*, *& in suprema Arausiaca Curia Præsidi.* Is Carrionis vestigia se premere profitetur, & margini ejus conjecturas & varias lectiones, non raro suis additis, adlevisse jactat. An lateat sub his notis *Andreas Schottus*, Burmannus in dubio relinquit; quem vid. in Præf.

1615 *Hanoviæ*, 4. Andr. Schottus Obss. human. Lib. II, c. LIV, LVI & LVII, librum I Valerii Flacci exponit, & c. XXXIX librum I & IV; c. XXXVII locum e libro VI Flacci.

1617 *Coloniæ Allobrogum*, 8. apud Esaiam le Preux, cum notis Carrionis, Laur. Balbi, & Andreæ *Schotti.* — Notæ Schotti brevissimæ, & omnia fere jam in libros observationum ab eo collata erant. Hæc vero editio novo titulo, qui annum 1689 & Parisiensem typographum mentitur, etiam obtruditur, sed in qua nihil, nisi indicem, mutatum lector reperiet.

——— *Lugduni*, 12. cum Carrionis & Justi *Zinzerlingii* notis. — Editio rarissima. Notas Zinzerlingii festinante manu conscriptas esse, Burmannus judicat, inseruit tamen ipse suæ editioni ob earum raritatem.

1630 *Lipsiæ*, 8. sumtibus hæredum Henningi Grosii jun. C. Valerii Flacci Setini Balbi Argonauticon libri IIX. Lamp. Alardus Guilielmiades perpetuo commentario illustravit, Carrionis errores detexit, & ad Apollonii Rhodii aliorumque Argonautica contulit. Accessit opera ejusdem copiosissimus rerum & verbo-

rum, quæ in Valerio extant, Index. Opus plane novum & antehac vix ſperatum, omnibus politioris literaturæ ſtudioſis apprime utile. Lipſiæ. Excudebat Jo. Alb. Minzelius. — Præter Alardi commentarium in Argonautica, hæc editio continet Lud. Carrionis caſtigationes, Chriſtoph. *Bulæi* ſchediaſmata, Jo. *Weitzii* collectanea, obſervationes & notas in Valerium; & in fronte libri Antonii Sabellici variantes lectiones. Siniſtrum de Alardi opera judicium Barthii vid. ad Statium T. III, p. 1256. Jani Bruckhuſii, ad Propertium p. 108. Petr. Burmanni, qui tamen ab indignatione contra Alardum nimium ſe abripi paſſus eſt, in Præf. ad Flaccum. Cum Lamp. Alardus hunc poetam a ſe illuſtratum ederet, natus annos fuit non plus quam XXVII; unde laude fortaſſe digna ejus induſtria, non quod non omni parte ſatisfecit eruditis, reprehendendus: niſi audacia contra notanda hominis mediocriter docti, & tamen hunc talem poetam conantis tractare.

ÆTAS IV *HEINSIO BURMANNIANA*

1680 — 1786.

N. *Heinſius* poetam ex codd. ſcriptis caſtigatum & pro ſuo ingenio ad poetas corrigendos nato factoque emendatiorem dedit 1680. Notas vero ab eo curis ſecundis ſcriptas primus protulit Petrus *Burmannus* in edit. II 1701, aliquoties repetita, etiam a Jo. Vulpio Patavii 1720. Has dein cum ſuis & ſuperiorum editorum vel integris vel ſelectis conjunxit in ed. majori 1724. Ex hac partim contractiorem, partim nova collatione ed. 1498 & 1565 & excerptarum lectionum accuratiorem fecit Theoph. Chph. *Harleſius* Altenburgi 1781. Atque horum triumvirorum lectionis Valerii conſtituendæ curam ſecuti, Valerium damus, etiam ex noſtro ſenſu ad ſtudia juvenum accommodatiorem.

1680 *Amſtelodami*, 12. ex recenſione Nic. *Heinſii*, & ſine notis. Quæ editio quidem priores multum ſuperat, quod verba poetæ emendatiora exhibet, ſed

tamen negligentiæ operarum manifesta sæpe vestigia ostendit. Usus est Heinsius codicibus scriptis ad castigandum textum, notasque erat additurus, olim ab eo jam conscriptas: quibus furto ipsi subreptis, cum secundas curas jam adornasset, verbis poetæ, quæ excudebat Plumerus bibliopola, addendas, morte illius ipsa editio interrupta est, eique per H. Wetstenium suprema manus imposita, & sine adnotatis emissa. Prodierunt tandem hæ notæ in editione secunda Trajectina 1701, curante Petr. Burmanno.

1689 *Parisiis*, 8. vid. ad an. 1617.

1701 *Trajecti ad Rhen.* 12. ex recensione Nic. *Heinsii*, cum ejusdem notis, curante Petr. Burmanno. vid. ad an. 1680. De hac ed. cf. Acta Erud. 1702 p. 269. Eadem ed. renovata tantum priori pagina, mentitur etiam annum 1720, adnotante Burmanno in Præf.

1718 Eadem repetita ibid. testibus Ernestio in Bibl. Lat. T. II, p. 254, & Hambergero l. c. p. 154.

1720 *Patavii*, 8. C. Valerii Flacci Setini Balbi Patavini Argonauticon libri VIII, ex recensione Nic. *Heinsii* Dan. F. & Petr. *Burmanni* V. C. Patavii, excudebat Jos. Cominus, superiorum permissu. — Huic editioni præfuit Jo. Ant. *Vulpius*, qui Indicem adjecit verborum & phrasium aliquot insigniorum, quæ in Valerio Flacco occurrunt, cum eorundem explicatione.

1724 Trajectina *Heinsii*, 12. cum Præf. P. Burmanni. repetitio elegantior ed. 1701 vel 1718.

——— *Leidæ*, 4. ap. Sam. Luchtmans. C. Valerii Flacci Argonauticon libri octo, cum notis integris Lud. Carrionis, Laur. Balbi Liliensis, Justi Zinzerlingi, Christoph. Bulæi, Gerh. Vossii & Nic. Heinsii, & selectis Ægidii Maserii, Jo. Bapt. Pii, Jo. Weitzii, & aliorum, curante *Petro Burmanno*, qui & suas adnotationes adjecit. — Burmannus præter edd. veteres Codd. scriptis tribus usus est ad textum constituendum. Textui præmissæ sunt præfationes edd. priorum, & ipsius longa & erudita de superioribus editoribus & interpretibus. Has excipit Catalogus Argonautarum ex Argonauticis & aliis scriptoribus di-

ligentissime digestus, cum historia Argonauticæ expeditionis a Laur. Balbo Liliensi e variis scriptoribus excerpta. Notæ eruditissimæ vel rationem reddunt lectionis, vel difficiliora poetæ loca illustrant. Accessere etiam Supplementa Pii, & Orphei Argonautica Latine, cum Indice verborum copiosissimo.

1781 *Altenburgi*, 8. ex officina Richteria. C. Valerii Flacci Setini Balbi Argonauticon libri octo, cum notis Petri Burmanni I integris, & selectis Lud. Carrionis, Ægid. Maserii, Laur. Balbi Liliensis, Justi Zinzerlingii, Christoph. Bulæi, Nic. Heinsii & aliorum. Recensuit suasque adnotationes adjecit *Theoph. Christoph. Harles.* — Is instructus editione Bononiensi 1498 cum lectionibus variis ex Codice vetere excerptis, quæ olim fuerat clar. Ernestii, præterea editione Carrionis Antverpiensi 1565, & exemplari Burmanniano, cujus oræ conjecturas quasdam suas addiderat clar. Cortius, ad recensendum denuo Flaccum accessit, in eoque ita est versatus, ut textum frequentius in posterioribus libris, quam in duobus prioribus, ex apparatu suo diligenter emendaret. Variorum notis subinde & suas adspersit. Supplementum Valerii Flacci a Pio concinnatum, item interpretationem Latinam Orphei Argonauticon, atque superiorum editionum dedicationes & præfationes, præter utramque Burmannianam, omisit, & Indicem verborum contraxit, ne libri mole pretioque poetæ cupidi ab emtione & lectione deterrerentur.

Nos quidem exemplar Heinsio — Burmannianum expressimus, ita tamen, ut lectiones præstantiores editionis Bononiensis, vel neglectas a Burmanno, vel margini illius ex MSto adscriptas, post Harlesium, in textum reciperemus. Textui præmisimus Catalogum Argonautarum, a Burmanno rectius digestum & auctum, cum historia expeditionis Argonauticæ, a Laurentio Balbo Liliensi conscripta. Sub-

junximus tandem Indicem verborum & phrasium insigniorum in Valerio, curis nostris auctiorem Vulpiano, qui brevior videbatur, quam rationes studiosæ juventutis postularent.

Fuerunt etiam alii viri docti, qui novas editiones instituere, vel annotationes aut commentarios: ut *Mich. Piccartus*, qui Codice Erfurtensi adjutus novam editionem cum commentario molitus est, ut ipse dicit in præfat. Periculorum Criticorum: in quibus ipsis plura Valerii loca tentat. *Barthius* notis ad Guilelmum Britonem XI, 366 se molitum novum Commentarium ait. *Jani Parrhasii* Commentarius ineditus est Neapoli, ubi se vidisse narrat Montefalconius Diar. Ital. pag. 306 Codicem scriptum Valerii in *Jos. Vallettæ* Bibliotheca. *Ratbodi Hermanni Schelii* Emendationes desiderat Nicolaus Heinsius (in Syllog. Epp. Burmann. T. II, p. 811.) *Isaacus Vossius* promisit, se fratris *Gerhardi Vossii* notas editurum, ad Melam pag. 12. Etiam *Egnatium* in Valerio expoliendo laborasse reperimus, & *Joannes Ulricus Meurerus* Corpus scriptorum Argonaut. & in eo Flacci recensionem promisit. — Plura etiam loca tractavit *Joannes Fridericus Gronovius* in Observ. libris, & vir doctus in Misc. Dorvillianis Vol. IV, Tom. II, pag. 157 — 192. qui & e libris sex prioribus loca plura attulit, in quibus Homerum imitatus est poeta.

CATALOGUS ARGONAUTARUM
EX ARGONAUTICIS
ET
ALIIS SCRIPTORIBUS COLLECTUS.

ACASTUS. Peliæ, regis Theſſaliæ, filius ex Anaxibia (ſive, ut alii, teſte Apollodor. lib. I, p. 36, Philomache) Biantis filia. Qui Bias eſt Amythaonis filius, ille autem Crethei, hic vero Æoli, ex quo & Pelias deſcendebat: filius enim Tyrus, filiæ Salmonei, (qui Crethei frater & Æoli filius erat, licet Diodorus Siculus lib. IV, p. 188 faciat filium Hellenis, Æoli nepotem) & Neptuni erat, frater uterinus Æſonis, qui ex eadem Tyro & Cretheo erat natus. Ab Etymologici M. auctore dicitur πατὴρ Ἀλκήστιδος, cum fuerit ejus frater, niſi locus ſit corruptus, & legendum, Ἄκαστος υἱὸς Πελίου, πατρός τε Ἀλκήστιδος. Nam id ipſe locus Euripidis, quem adducit auctor ex Alceſtide verſ. 732, indicat, ubi ἀδελφὴ dicitur, & Scholiaſtes confirmat. Hic inter Argonautas refertur ab Apollonio Rhodio lib. I, 224, Hygino fab. XIV, & noſtro poeta: omittitur vero ab Apollodoro & Orpheo. Poeta noſter lib. I, verſ. 163, & 484, eum a Jaſone perſuaſum, inſcio patre Pelia, addidiſſe ſe Argonautis, cum jam ſolverent navem, narrat, & fuiſſe primæ ætatis juvenem, qui duce Jaſone *primos virtutis honores carpere* ardebat. Adſcribit tamen eum venatoribus apri Calydonii, ſimul cum Meleagro Ovid. VIII Met. 306; ubi *jaculo inſignis Acaſtus* dicitur, quam tamen venationem priorem fuiſſe hac expeditione, multi ſtatuunt. ſed pares in fabulis anachroniſmos in hoc Catalogo videbimus: & huic ſimilem infra in Peleo. ſed venatus ille apri revera poſterior fuit: nam in illo perierunt quidam Argonautæ, ut Ancæus, Eurytion, & alii. Redux ab hac expeditione dicitur duxiſſe *Hippolyten*, Hippolyti filiam, quæ ab aliis *Cretheis* dicitur. vid. Pindar. Od. Nem. IV, 92, & ibi Scholiaſt. ſed hoc ultimum Patronymicum eſt; nam Od. Nem. V, 49

Κρηθηὶς Ἱππολύτα dicitur. Hanc *Magnessam Hippolyten* vocat Horat. III od. 7; ubi interpretes quidam ex Scholiaste Pindari eam proprio nomine *Cretheida*, sed a patre *Hippolytam* dictam notant, ab Apollodoro etiam *Astydamiam*, a Suida *Atalantam*: Gallicus interpres etiam *Polydamiam* dictam a quibusdam scribit, quod unde habeat, vellem adscripsisset. *Astydamiam* vocat certe Apollodorus, ut in Peleo videbimus. *Atalantam* vero vocat certe Suidas, sed perperam: nam in fragmento Nic. Damasceni, quod legitur in excerptis Peirescianis, nomen hoc non legitur. sed simpliciter incipit, ὅτι ἡ Ἀκάστου γυνὴ &c. sine nomine proprio. quare nos statuimus proprio nomine vocatam *Hippolyten*; sed *Cretheida* dictam, quia ex Cretheo descendebat. sed quis pater eius Hippolytus fuerit, nescimus: inter Crethei enim posteros neminem eo nomine reperimus, nec Jasonis fratres usquam reperi, cum unicus fuerit Æsonis filius, sublato altero in prima ætate a Pelia, vel ejus ministris, filio; vide nostrum lib. I, v. 823; quem *Promachum* vocatum constat. sed invenimus, Jasona habuisse sororem *Hippolyten*, apud Schol. Apollon. I, 286; quæ forte fuit hæc Acasti uxor, & inde jure *Cretheis* potest dici, quia Æsonis filia, & Crethei neptis fuit. Porphyrion vero ad Horatii d. l. dicit hanc *Hippolyten* tradi nuptam fuisse *Eurypylo*. ubi, quem *Eurypylum* intelligat, nescio, cum diversos fuisse viderimus ad Ovid. VII Met. 363, & XIII, 357. certe ante Acasti nuptias *Eurypylo* nupsisse debuit, cum simul cum Acasto fuerit a Peleo occisa, ut infra in Peleo videbimus. Maserius uxorem Acasti notat a Suida *Atalanten* dici, filiam Hippolytes, quod ultimum ego in Suida non vidi. forte error Suidæ inde natus, vel verba prima turbata, quod *Astydamia*, uxor Acasti, inciderit in amorem Pelei, dum cum *Atalanta* in ludis Peliæ decertat, ut Apollodor. lib. III, cap. XIII, §. 3. Ex Acasto nata fuit *Laodamia*, Protesilai uxor, ut tradit Hyginus fab. 103 & 104. & hinc *Laodamia* apud Ovid. XIII, Epist. 25.

Vix socer Iphiclus, vix me grandævus Acastus,
Vix mater gelida mœsta refecit aqua.

ubi dubitari potest, an noster *Acastus* intelligendus, qui ad belli Trojani tempora pervenisse non videtur, ut jam recte notavit Antonius Volscus; sed non ostendit tamen, qui ille *Acastus* fuerit, sed in eam sententiam venisse vide-

tur, quia matrem Laodamiæ, non *Hippolyten* vel *Astydamiam*, sed *Laodotheam* dictam reperit: quam unde petierit, non indicavit: forte ex adscriptis codici suo glossis vel scholiis, ex quibus primi illi poetarum interpretes, ut Domitius, Raphael Regius, & alii, sæpe bonam notarum suarum partem descripsere. Certe & *Acastus* hic, & *Laodothea* mihi incogniti sunt. sed si alius fuerit, etiam Thessalum fuisse *Acastum* illum credo, ut & erat Protesilaus. quosdam tamen credidisse, *Acastum* ad Trojani belli tempora supervixisse, & a Peleo, qui ejus uxorem occidit, expulsum regno, deinde iterum illud recuperasse, ejecto iterum Peleo, ex Euripide Troad. 1126 patet, qui ideo Neoptolemum sive Pyrrhum, Achillis filium, properasse reditum versus Phthium refert, quia audiverat, *Acastum* pepulisse regno avum Pelea: quæ non cepit nuperus editor Barnesius, & contraria Euripidem aliis tradere credidit. Hic etiam *Acastus* patris Peliæ in honorem instituit ludos funebres & agonem, quos sæpe a pictoribus & artificibus expressos memorat Pausan. ut lib. III, 18, v. 17. VI, 20. hos Argivos vocat Hygin. fab. 273; in iisque, qui vicerunt, enumerat plurimos Argonautas. vide in *Calai*. ipsius etiam *Acasti* imaginem, præter Argonautas reliquos, maxima cura pinxit Micon, & ejus equos, teste eodem lib. I, 18. de morte Acasti nihil certi reperi: nam quod Morerius eum a Peleo occisum narret, citetque eam in rem Supplementi auctor Apollodori librum III, ibi nihil de ejus morte legitur.

ACTOR. hoc nomine plurimi in mythico seculo Heroes memorantur, quos hic enumerare nihil attinet. quosdam recensuit Barthius ad Statii lib. VIII Theb. 152, & Mezeriacus ad Epistol. Ovidii primam p. 38. Hic vero, qui ab Hygino & Apollonio annumeratur Argonautis, ab aliis omissus, dicitur fuisse *Hippasi* filius, & Peloponnesius: duo vero *Hippasi* memorantur ab Ovidio. Unus inter socios Meleagri in venatione apri Calydonii lib. VIII Met. 313; qui ab Hygino fab. 173 dicitur Euryti filius. Alter inter Centauros lib. XII Metam. 352; in qua pugna Centaurorum & Lapitharum etiam memoratur Eurytus, omnium Centaurorum sævissimus, ab eodem poeta vers. 220. Potuit ergo uterque ille *Hippasus* unus & idem fuisse, qui cum patre simul contra Lapithas pugnaverit, & solus contra aprum abiit: utraque enim illa expeditio juvene Nestore contigit. sed cum

nihil hic certi videam, nihil quoque affirmo. memoratur & *Hippasus* inter filios Pelopis a Schol. Eurip. Oreſt. 5. & ita recte Peloponnenſius eſſet. vide infra in *Iphito*. Sed alius ſcrupulus injicitur ex eo, quod Augeæ frater dicatur hic *Actor* Apollodor. lib. II, pag. 112; Augeas vero filius Ἡλίου, quod imperite interpres reddidit, *filius Helii*, apud eundem lib. I, p. 42; cum vertendum ſit *filius Solis*: ut recte Allatius in Anonymo de XII laboribus Herculis cap. 5, pag. 329; ubi Græce, Παῖς Ἡλίου, & ab Apollon. Rh. I, 172 Ἠελίοιο; ubi Scholiaſtes notat, eum quidem vulgo dictum fuiſſe Solis filium, ſed revera fuiſſe Phorbantis ex Hyrmine, Melei filia. & Pauſan. lib. V, 1 dicit, male quoſdam eum Ἠλείου, *Elei* filium facere, cum fuerit Ἡλίου, *Solis*. ubi etiam *Actora* indigenam facit Elidis, & filium Phorbantis. ſi ergo frater Actoris *Augeas* fuit, Actor etiam filius Phorbantis debuit eſſe; ſed Phorbantes etiam diverſi memorantur a Mythologis. Hic vero Phorbas Olenius fuiſſe videtur: nam Euſtathius ad Homer. Iliad. 614 dicit, Phorbanta ex Hyrmine (quam Schol. Apoll. Nelei filiam facere modo vidimus) Alectoris ſorore & Epei filia ſuſcepiſſe Augeam & *Actora*, & ex *Actore* natos Cteatum & Eurytum. Phorbantis etiam filium facit Hyginus, ut in eo videbimus. Phorbanta vero origine fuiſſe Lapithæ filium & Orſinomes, & conceſſiſſe Olenum, & ab Alectore Elidis rege in conſortium regni aſcitum, memorat Diodor. Sic. lib. IV, pag. 189; & hujus meminit Ovidius in Lapitharum pugna lib. XII Met. 322. poſtea tranſiit in Rhodum, ubi, inſula a ſerpentibus purgata, poſtea ἔσχε Ἡρωϊκὰς τιμὰς, teſte eodem Diodoro pag. 228; ubi aperte Lapithæ filius, & in Theſſalia moratus, ſedes quæſiviſſe certas, ubi conſideret, dicitur. ſed Meurſius de Rhodo lib. I, cap. V, de hac hiſtoria agens, illa verba ex Dionyſii teſtimonio omittit, & Triopæ filium fuiſſe ſtatuit, ex Hygini Poetico Aſtronomico; & eum Carem facit: unde apparet, veteres confudiſſe plures Phorbantas. Nam & Triopes plures fuerunt, & inter eos etiam Theſſalus, ut & Phorbas erat; nam Perrhæborum tyrannus fuit. vid. Berkel. ad Steph. de Urb. in Μέροψ. & Triopas inter filios Solis a Scholiaſte Pindar. Olym. VII, 131, & a Tzetze Chil. IV, 137, pag. 65 memoratur, ut & noſter *Actor* ex Sole progenitus videatur. & ita ille cum Phorbante eandem originem habuit. Quidquid in his am-

bagibus fabularum statuendum sit, mihi certum est, Apollodorum & Hyginum, qui soli *Actora* referunt inter Argonautas, illum confudisse cum *Actore* Centauro, *Hippasi* filio: quos utrosque noster poeta memorat lib. I, 146 & 148. quamvis inde certi nihil possit effici, an Actor fuerit Lapitha, an Centaurus, verosimilius tamen Lapitham fuisse puto, quia Clanis Centaurus eum interfecit. jam etiam Sthenelus, de quo Valer. Flac. lib. V, 90, Actorides dicitur ab Apollonio II, 913; sed qui diversus ab illo, qui ab Eustath. ad Dionys. Alex. 484 Cometæ filius dicitur. de quo infra in *Asterione* videbimus.

ACTORIDES. hunc quoque aliqui in Catalogum Argonautarum retulerunt, & in editione Carrionis ex Orpheo memoratur. certe Orpheo lib. I, vers. 136 *Actorides* cum Corono memoratur. Valerius quoque lib. I, 407 canit:

Linquit & Actorides natum Chironis in antro.

Sed de Valerio parum laborandum: ille enim sine dubio ibi *Menœtium*, Actoris filium, intelligit, qui filium Patroclum Chironi commendat per absentiam suam educandum & erudiendum: nam sub eo magistro eum crevisse, etiam tradit Statius I Achil. 174; & *Actorides* dicitur etiam ipse Patroclus ab avo suo Ovidio XIII Met. 273, & ex Pont. IV, 22. sed de eo infra in *Menœtio* agendum erit. sed major labor in Orpheo, qui certe *Actoriden* diversum facit a *Menœtio*: cum enim eum recensuisset cum Corono vers. 136, deinde dicit *Menœtium* etiam accessisse Argonautis ex Opoente. ita ut ille animo suo diversum a Menœtio *Actoriden* conceperit; nisi memoria lapsum fuisse statuamus. *Actoris* vero, de quo modo egimus, nulli filii occurrunt, nisi Cteatus & Eurytus, quos omnes fere Mythologi agnoscunt. vid. Apollod. II, cap. VII, § 2; & Ovid. VIII, 387; & qui *Molionidæ* etiam dicti. vide Periz. ad Ælian. IV, 5, & Schol. Pindar. X Olym. 30; sed eorum neuter huic militiæ nomen dedit. præter hos etiam Actoris filium vidimus modo *Sthenelum*, sed ille jam occiderat ante hanc expeditionem. Eurytion etiam, Menœtii frater, Actoris fuit filius Schol. Apoll. I, 71; sed ille etiam seorsim Valerio memoratur I, 378, & de eo postea agemus. quare apud Orphea non patronymica forma *Actorides* capiendus, sed ut nomen proprium; quem unde habuerit, nos ignoramus. simile nomen mox occurret, *Æthalides*.

ACTORION. hunc in Catalogum refert Carrion ex Orpheo, qui verſ 177:

Ἤλυθε δ' Ἀκτορίων Ἴλου παῖς Ἀκτορίωνος.

ubi Eſchenbachius recte quidem emendavit Ἴρου παῖς, nam Actoris filii erant Menœtius & Irus. unde apparet, Ἀκτορίων eſſe patronymicum, & idem eſſe, quod Ἀκτορίδης. ſed non animadvertit, inconcinne dici, *Actoriona* eſſe filium *Actorionis:* quaſi luderet poeta in duplici vocis ejus uſu, ut primo loco eſſet nomen proprium, altero eſſet patronymicum. Illuſtr. Spanhemius ad Callim. in Cerer. verſ. 78, ubi memoratur Polyxo, mater Actorionis, hunc Argonautam intelligi credit, quem tamen ab Hygino & Apollonio non Iri filium, ſed Hippaſi dici putat: confundens *Actoriona* cum Actore, de quo egimus. Verum ego puto locum Orphei corruptum, & quia ille inter Argonautas non memorat *Eurytiona*, quem alii recenſent, legendum puto,

Ἤλυθε δ' Εὐρυτίων Ἴρου παῖς Ἀκτορίωνος.

nam *Eurytion* erat Iri filius, ille vero Actoris, frater Menœtii. vid. Schol. Apollon. I, 72, & infr. in *Eurytione.* Græcos vero patronymica ita flectere notum eſt. & ita Tzetz. Chiliad. V, p. 79, Cteatum & Eurytum, Actoris filios, vocat Ἀκτορίωνας; & Homerus Eurytum *Actorionem* vocat Il. B, 621.

ADMETUS. memoratus Apollonio, Valerio Flacco, Hygino, Apollodoro, Orpheo, & Statio V Thebaid. 435. Rex Pheretis notiſſimus, & qui Jaſoni conjunctus ſanguinis vinculo ex Cretheidis erat. filius enim Pheretis, & nepos Crethei, ita ut eſſet patruelis Jaſonis. Æſon enim & Pheres fratres. vide Pindari Pyth. IV, p. 224. mater ejus *Periclymene* dicitur ab Hygino, Minyæ filia, (ut recte correxerunt viri docti) ex Theſſalia monte Chalcedonio. Ita etiam vocat Tzetz. Chiliad. II, 53. ſed Micyllus eam *Clymenen* vocandam eſſe voluit: de qua in Jaſone videbimus, & Iphiclo. duxit uxorem *Alceſtida*, Peliæ filiam, Acaſti ſororem, quæ nota pietate, pro viro obiit voluntariam mortem, ut patet ex omnibus Mythologis, & Alceſtide fabula Euripidis. vide Barth. ad Stat. VI Thebaid. 332. Hyginus vero fabula CCLVI ipſi dat Theonoen, Theſtoris filiam. plura de *Admeto* vide apud Mezeriacum ad Ovid. Epiſt. Œnones p. 449, ſed quæ Argonauticam expeditionem non ſpectant.

ÆTHALIDES. nomen proprium, licet formam habeat patronymicam, ut obſervat Scholiaſtes Apollonii. quem male *Ethaliden* exprimunt apud Hyginum. Mercurii & Eupolemiæ, Myrmidonis filiæ, filius, Lariſſæus. Orpheus verſ. 131, qui in Alope natum eſſe dicit. Apollonius vero lib. I, 54 natum ad Amphryſum fluvium canit, cum Alopæ habitaverit. Valerio noſtro ab arte ſagittandi celebratur lib. I, 436. ab Apollodoro omiſſus. Apollonius etiam lib. I, 64, ut *κήρυκα*, (Mercurii enim filio recte hoc munus mandari poterat) miſſum ab Argonautis ad Hypſipylen reginam Lemni dicit. apud Statium lib. V Theb. 406 quidam Codices *Æthalium* habent. ſed Barthius recte oſtendit, vulgatam, *Et Talaum*, lectionem eſſe præferendam, quamquam ab Orpheo ſolum illum eſſe celebratum perperam affirmat. *Æthalium* etiam memorat Ovidius in Ibid. 621. ubi & *Æthaliden* quidem codices. ſed ex commentatoribus apparet, illum adhuc, quis fuerit, quæri. *Æthaliden* Mercurii filium etiam laudat ſimul cum Ariſtea & aliis Tzetz. Chiliad. IV, pag. 68, verſ. 520, inter eos, qui morte & vita, *τῷ ἀποθνήσκειν καὶ ζῆν*, gloriari poterant. quod illuſtratur ex Laert. lib. VIII, § 4, ubi Pythagoras dicitur de ſe prædicaſſe, fuiſſe ſe aliquando *Æthaliden*, Mercurii filium, qui a patre obtinuit, ut vita functus, omnium, quæ contingerent, memoriam haberet. quæ eadem fere Scholiaſtes Apollon. lib. I, 644. Male ille, qui Morerio adjecit obſervationes, reprehendit in eo, quod donum memoriæ ad omnia, quæ in vita & poſt mortem fecerat, extendat. ipſe vero reſtringit tantum ad Metempſychoſes, quarum ille meminerat variarum, alii vero obliti erant. Sed Diogenes Laertius manifeſte dicit, illum petiiſſe a Mercurio, *ζῶντα καὶ τελευτῶντα μνήμην ἔχειν τῶν συμβαινόντων.* & addit, illum, dum adhuc viveret, omnium meminiſſe, & poſt mortem ſervaſſe eandem memoriam, & tunc demum per metempſychoſin in Euphorbum tranſiiſſe, & ita porro. Nihil ergo cenſuræ meretur Morerius. porro hic *Æthalides* Jaſona etiam propinqua cognatione contingebat. *Eupolemia* enim mater erat filia Myrmidonis, hic vero uxorem habuit Piſidicen, Æoli filiam, & Crethei ſororem. Apollodor. lib. I, cap. VII. Euſtath. ad Homer. Iliad. A. 338, dicit Myrmidonem Jovis filium, ejus Actora, qui duxit Æginam, poſtquam ex Jove Æacum edidiſſet, & inde ge-

nuit ille Menœtium. idem fere narrat ad Iliad. B. 684.

ALMENUS. hic Apollodoro memoratus, aliis omnibus ignoratur. dicit eum filium Martis, & jungit Afcalapho tanquam fratri. fed & hujus nullus inter Argonautas meminit. fed fine dubio corruptus eft locus Apollodori, & fimul ipfe auctor erravit. legendum enim eft Ἰάλμενος, ut jam recte emendavit vir doctiffimus Tho. Gale. quia vero fæpe etiam alii Mythologi confuderunt quofdam Heroas, qui Argonauticæ expeditioni interfuerunt cum illis, qui Trojano bello Græcos adjuverunt; Apollodorus perperam hos filios Martis adfcripfit Argonautis, quos Homerus Iliad. B. 516 inter Græcos, qui in Trojam militaverunt, refert, quos ex Orchomeno Minyeo veniffe dicit, unde forte inter Minyas retulit Apollodorus. vide ibi Euftath. *Ameleon* Hygino memoratur. fed corruptum & ignotum nomen eft, unde nihil extrico. præterea hic *Almenus* dicitur natus ex Aftyoche Actoris filia, qui diverfus ab Actore Menœti patre. Homerus enim Ἀζείδαν, five Ἀζέως filium vocat, cum ejus Myrmidonem fuiffe patrem viderimus. Etymologici tamen auctor in Ἄκτωρ, Actoris patrem Ἄζεα facit.

AMPHIARAUS. hic ab Apollodoro memoratur, cum alii omnes eum bello Thebano fub Adrafto interfuiffe narrent. inter auctores perditos Dejochus etiam *Amphiarum* accenfuit Argonautis, tefte Sholiafte Apollon. I, 139; & idem cenfuiffe Senecam Tragicum in Med. 656, multi interpretum mirati fuere. quid enim *Amphiarao*, ajunt, cum Argonautis? fed celebr. Gronovius recte oftendit, licet alii eum referant inter Argonautas, Senecam tamen ibi de Mopfo agere. inter venatores apri Calydonii refertur a Nafone VIII Met. 317. manifefte etiam Statius III Theb. 516 Colchicæ militiæ interfuiffe *Amphiaraum* docet, cum eum ita Melampodi refpondentem inducit:

Equidem varii, pater, omina Phœbi
Sæpe tuli, jam tunc prima cum pube virentem
Semideos inter pinus me Theffala reges
Duceret, &c.

quæ verba male Lutatius Melampodi tribuit. his adductis locis motus cl. Perizonius apud Hyginum loco corrupto & mutilo, ubi legitur, *Atriacha Theftii filia*, refcribi jubet, *Amphiaraus Oiclei filius, matre Hypermeftra, Argivus.* quod nos nec refellere, nec probare audemus, licet probabilis

ſit conjectura, quia dicitur a Statii Scholiaſte I, 41 Lyncei & Hypermeſtræ filius. erraveritque forte ille Scholiaſtes, confundens *Hypermeſtram* Danai filiam, quæ Lynceo nupta fuit, cum Hypermeſtra Theſtii filia, quæ Oicleo conjuncta edidit *Amphiaraum*. Qui Theſtius ſi idem ſit, qui Ledæ pater dicitur Schol. Apollon. I, 46, ubi corrupte legitur Θέσπιος, & ejus mater vocata *Androdice*. Ille Theſtius fuit Martis & Piſidices filius, teſte Plutarch. de Flumin. in Acheloo, quæ Piſidice Æoli filia, Crethei ſoror, & ita Jaſoni etiam conſanguineus. ex his patet, errare doctiſſimum Baylium, qui putat, a ſolo Apollodoro eum Argonautis annumeratum tradi, qui plura de *Amphiarao* congeſſit, quo lectorem remittimus. Patrem ejus *Oiclea*, non *Joclea* vocandum, docuit Munkerus ad Hygin. fab. 128. Oicleus vero erat filius Tiphatæ, Tiphates Melampodis, qui Amythaonis, & ille Crethei. vide Euſtath. ad Iliad. B. 666. ſed Diodorus Siculus lib. IV, p. 166, Oiclea, ſub Hercule contra Laomedonta militantem, *Amphiarai* filium facit. qui an idem ſit, an nomen avi habuerit ab *Amphiarao*, neſcio, nec etiam, an plane alius. nam Diodor. lib. IV, pag. 188, Oicleum hunc filium Antiphatis & Xeuxippes, nepotem Melampodis facit. quem vide. Hyginus eo loco & fab. 70 addit etiam Apollinis filium habitum, ſed illa opinio invaluit, quia augur vel vates fuit. mater *Clytemneſtra* dicitur eidem Hygino ibidem & 73. neſcio tamen, an *Clytemneſtræ* nomen ſit repudiandum, quod in Theſti familia videtur magis uſitatum. nam ejus filia Leda etiam fuit. vide Schol. Apollon. I, 146. hujus vero altera *Clytemneſtra* Agamemnonis uxor. uxor *Amphiarai* Eriphyle fuit, cujus fabula nota. illa autem cum fuerit filia Talai Argonautæ, etiam Cretheis erat. vide in *Talao*.

AMPHIDAMAS. omnibus Argonauticorum ſcriptoribus memoratus, ſoli Apollodoro ignoratus. apud Hyginum male *Amphitamus* olim legebatur. apud Orphea vero verſ. 148 Ἰφιδάμας pro Ἀφιδάμας. Filius fuit Alei & Cleobules, teſte Hygino, gente Arcas. Orpheus vero Tegeatem facit. Fratres ejus fuere Lycurgus & Cepheus, de quo infra agemus. Aleus vero filius fuit Aphidantis, & nepos Arcadis. Schol. Apollon. I, 162. qui Aphidas fuit rex Tegeæ in Arcadia. vide Pauſan. VIII, 4. Ille Aleus idem eſt, cujus filiam Augen Hercules compreſſit. Hygin. fab. 199. nam in Arcadia illam habitaſſe, patet ex Ovid. Epiſt. IX, 49:

Non ego Partheniis temeratam vallibus Augen.
& Diodorus lib. IV, pag. 166, late hanc historiam narrans; Augen Alei filiam circa Parthenium montem peperisse Telephum narrat. Apollodorus vero lib. III, cap. 9, inter Alei filios *Amphidamanta* omittit, sed Cephea, Lycurgum & Augen memorat. & postea ex Lycurgo & Cleophile, sive Eurynome natum præter reliquos *Amphidamanta* refert, ex eoque *Milaniona* & *Antimachen* nuptam Eurytheo. *Amphidamantis* filium *Clysonomum* a Patroclo in talorum lusu interfectum Homerus memorat Il. Ψ. 87, & ejus Scholiastes ad Il. M. verf. 1, & Apollodorus lib. III, cap. 12, & Ovid. I ex Pont. III, 73. An vero idem ille sit *Amphidamas* ab Homero memoratus Il. K. 268, dubito: cum ille Opunte habitasse videatur. in Trojano excidio *Amphidamantem* filium Peliæ inter eos, qui se equo Durateo condiderant, refert Tryphiodorus verf. 177. filiam ejus, *Naupidamiam*, matrem Augeæ facit Hyginus, de qua in *Augea*. forte confusi hi duo *Amphidamantes*. In Moreri lexico lego fuisse *Amphidamanta* ex Inachidis, filium Alcæi, & fratrem Lycurgi, sive potius filium Lycurgi, & nepotem Alcæi, idque ex Apollodoro constare: quæ omnia summam negligentiam arguunt auctoris, qui *Aleum* cum *Alcæo*, & forte etiam *Ancæo* confundit. & in eodem lexico in *Cepheo*, auctori supplementi *Cepheus* dicitur frater *Alcæi* pro *Alei*, quem ignorarunt mercenarii farcinatores librorum futilium, & ex quibus certa eruditionis & literarum interiorum pestis est exoritura.

AMPHION. memoratus etiam omnibus, excepto Apollodoro, filius *Hyperasii*, & frater *Asterii* dicitur a Schol. Apollon. I, 176. alios vero *Hippasi* filium facere, tradit Hyginus fab. XIV; de quo vidimus in *Actore*. Orpheus, Apoll. Hygin. & alii ex Pallene venisse hos Argonautas tradunt. Valerius vero Flaccus I, 366 ex Pella. Nos ad illum locum, non eum ex Macedonica Pallene, sed Achaica, (nam Schol. Apollonii dicit *Hyperasium* fuisse regem Achajæ) venisse conjecimus. at hoc inde verosimilius, quia urbs Hyperesia, postea Ægyra dicta, vicina fuerit Sicyoni, ut patet ex Pausan. VII, 26, & Pallenen in eodem tractu sitam esse ostendit ibidem Pausan. cap. ultimo. conjungit etiam ut vicinas urbes Homer. Il. B. 573. Hyperesiam ab Hyperasia distinguit Stephanus, sed Salmasius eandem

esse, vel urbem & regionem duabus appellationibus, una litera differentibus distinxisse Stephanum putat, & Strabonis, qui de regione agit, verba ita cepisse. Eustathius urbem ab Hyperete, Lycaonis filio, dictam vult. Hic vero *Amphion* diversus fuit ab *Amphione*, Jovis & Antiopes filio, conditore Thebarum, quod ex Apollonio lib. I, vers. 736 patet, ubi Jason Hypsipylæ dat pallium dono, in qua illa historia, Amphionis & Zethi, affabre effictа cernebatur; unde, illum antiquiorem fuisse, efficitur.

AMPONITUS. ab Hygino memoratur, sed cum a nemine præterea hujus memoria sit prodita, nec nomen etiam notum; facile accedo viris doctis, qui pro eo *Opuntius* legunt, & de Menœtio, qui præcessit, explicant.

ANCÆUS. nulli eorum, qui Argonautica scripserunt, præteritus. Hygino Tegeates est, filius sive nepos *Lycurgi*, qui fuit frater major natu *Cephei* & *Amphidamantis*. vide Comm. ad Valerii lib. I, 376. Hunc Lycurgus pater pro se misit, dum ille curam *Alei* patris, senio confecti, gereret. Apollon. I, 161. De ejus matre non constat. Scholiastes Apollonii *Antinoen* vocat. Apollodorus vero lib. III, cap. 9, ubi Callistus posteros ex Jove recenset, Lycurgo dat uxorem *Cleophilen*, sive *Aurynomen*, ex qua nati *Ancæus* & alii. Scholiastes vero Statii ad lib. V Theb. 398 *Ancæum* Lycurgi & Salaminæ filium facit. Pausanias lib. VIII, 4 matrem non nominat, & Lycurgo tantum duos filios *Ancæum* & *Epochum* dat. Cui consentit Scholiastes Apollonii lib. I, vers. 164, nisi quod ille vocet alterum filium *Epiochum*. de uxore vero Lycurgi nihil reperi; varietas illa vero nominum non nova est, ut in singulis fere Argonautis videbimus. Salamina, quam Lutatius dat Lycurgo uxorem, vix puto esse filiam Asopi & Metopes, memoratam a Scholiaste Pindari, ad VI Olymp. 144. nam illa Neptuno juncta edidit *Cenchrea*, teste Diodoro Siculo lib. IV, pag. 190; ubi tamen melius scriberetur ejus nomen Κυχρεὺς, ut vocatur ab Apollod. lib. III, cap. XI, § 7, & a Stephano in Κυχρεῖος. & Eustathius ad Dionys. vers. 512 dicit Salamina dictam Κυχρείαν, a quodam *Cychreo*, cujus Lycophron & Arrianus meminerunt. nimirum ille meminit in Alexandra, Κυχρῆος ἄντρων vers. 451; ubi vide Tzetzen, ut & ad vers. 110. *Antinoe* quædam Peliæ filia memoratur Apollod. lib. I, cap. ult. § 27. sed illa

poſt hanc expeditionem virgo, non potuit mater Ancæi eſſe. magna vero in hac parte Mythicæ hiſtoriæ confuſio, quia plures *Ancæi* & *Lycurgi* a veteribus memorantur, quorum ſæpe uni adſcribitur, quod alii debetur. ita Schol. Apollonii hunc *Lycurgum*, Ancæi patrem, confundit cum *Lycurgo*, Thraciæ rege crudeliſſimo: nam adducit locum Homeri ex Il. Z. 134, ubi de eo agit, & de quo multa *Euſtathius*, & nos egimus ad Petron. cap. LXXXIII, & ad Ovid. IV Metam. 24; & quem recte diſtinguit Lutat. ad Stat. IV Theb. 742. Meliori ſpecie ſtatui poſſet *Lycurgus* Nemeæ rex, pater *Archemori*, cujus meminit Stat. ibidem, ubi vide Lutatium & Barthium. ille enim fuit filius Pronactis, ut erudite probavit cl. Perizon. ad Ælian. IV, 5. *Pronax* vero filius *Talai*, ille *Biantis*, hic *Amythaonis*, ille vero *Crethei*: ut ita *Ancæus* ex Cretheidis Jaſoni cognatus fuerit. Scio, objici poſſe, ſi ſeriem illam majorum reſpiciamus, hunc Ancæum ſimul cum proavo ſuo Talao in eandem profectum fuiſſe expeditionem. ſed ſimilia exempla in aliis occurrent, & in fabulis rationem temporum non ſemper accuratam licet deducere. Quia tamen hoc nimis incongruum videri poſſet, etiam ſtatui poſſet filius illius *Lycurgi*, qui circa Nemeam habitavit, & frater Admeti fuit, & filius Pheretis, ex Cretheo nati Apollod. lib. I, cap. VIII, § 14. quem ille quidem cum Lycurgo Archemori patre confundit; ſed ego diſtinguendos puto, *Lycurgum Pronactis*, & *Lycurgum Pheretis* filium; cujus ſi ſtatuatur *Ancæus* filius, optime tempora congruerent, & propior cum Jaſone cognatio conſpiceretur. & eum forte intelligunt alii ſcriptores, qui inter venatores apri Calydonii eum memorant: ut Apollodorus lib. I, cap. XXX, § 2, qui Lycurgi filium ex Arcadia facit, & Admeto proxime jungit. Ubi confudiſſe *Ancæos* videtur, quia eum facit fratrem Cephei; cum lib. III, cap. 17 Cepheum fecerit fratrem Lycurgi; & ita patruum Ancæi. alium tamen *Ancæum* Neptuni filium venationi affuiſſe ſcribit Schol. Apollonii ad lib. I, 188. Parrhaſium vocat Ovid. VIII Met. 315; ubi vide Micylli notas; & ad verſ. 391, ubi eum inſtruit bipenni. plane ut Apollon. II, 118 ipſi dat πέλεκυν μέγαν. periit autem ille in venatu illo ab apro occiſus, ut Ovidius ibidem narrat, & in Ibide verſ. 503, & Pauſan. VIII, cap. 4, & Senec. Med. 643; ubi vide Delrii notas. *Lycurgum* etiam *Penthiden*

memorat Ovidius in Ibide verſ. 607; de quo nihil mihi conſtat. nec de *Bute* illo, quem antiquus Scholiaſtes memorat, plus ſcio. vid. infra in *Bute.* Porro hic *Ancæus* inter fortiſſimos Heroas ab omnibus celebratur, & Orpheus 198 dicit, illum nunquam lænam geſtaſſe, ſed pelle urſina tectum inceſſiſſe.

ANCÆUS alter. duos enim memorant hoc nomine Argonautas Apollonius I, 187, Orpheus verſ. 205, Val. Flaccus I, 413, & Hyginus, qui faciunt eum Neptuni filium: & qui ſæpe cum priore Ancæo a Mythologis eſt confuſus. Matrem ejus vocat Hyginus *Altam Catheſti filiam*, ſed Heinſius corrigebat ex *Althæa Theſtii filia.* fortaſſe quia ex Æolidis etiam deſcendere credebat: Theſtii enim mater Piſidice, quæ filia Æoli, ſoror Crethei, ut vidimus in Amphiarao. quamvis Apollodorus Theſtium Martis ex Demonice, Agenoris filia, deducat; qui deſcendit ex Calyce, Piſidices ſorore. vide in *Caſtore* & *Iphiclo.* ſed & hic confuſio: nam Piſidicen filiam Leuconis, qui Athamantis, & ille Siſyphi, & hic Æoli filius erat, facit Stephanus in Ἄργυννος. rectius vero alii (quia nullus, ut credo, *Althæam* cum Neptuno concubuiſſe tradit) hujus Ancæi matrem produnt fuiſſe *Aſtypalæam*, ut idem Stephanus in Ἀστυπάλαια, & Pauſan. lib. VI, cap. 4, ubi ejus poſteros recenſet, & eum Lelegibus imperaſſe & inſulæ Samo tradit. & ita frater fuit *Ergini*, cum quo Orpheus eum conjungit, qui etiam Neptuni filius. vide Schol. Pind. IV Pyth. 61, (quamvis de ejus matre variatum videbimus in illo) qui & Periclymenum ipſi dat fratrem, & Apollodorus lib. II, cap. 7 *Eurypylum* etiam Aſtypalææ & Neptuni filium facit. Apollonius quoque lib. II, 867 *Aſtypalæam* matrem vocat, ubi ex Simonide Genealogo Scholiaſtes idem ſtemma confirmat. Conditorem Sami inſulæ facit etiam Malchus de Vita Pythagoræ pag. 4; ubi vide notas Rittershuſii, qui ex Jamblicho eum ex Jove genitum quibuſdam creditum notat: & hinc in nummis Samiorum Neptunus conſpicitur, conſecratus & templo honoratus ab *Ancæo* filio. vide Nummiſmata Abbatis du Camps a Vallantio edita, p. 103. *Aſtypalæa* vero a Pauſania & Scholiaſte Apollonii Phœnicis filia dicitur, & ab Hygino fab. CLVII, ubi corrupte legitur, *Ericlimeus & Ancæus ex Aſtyphile Phœnicis filia;* ſed, ut vidit Munkerus, legendum, *Periclymenus &*

Ancæus ex Astypalæa Phœnicis filia. hic vero Phœnix an *Agenoris* filius fuerit, an *Amyntoris*, qui Achillis præceptor fuerit, dubium: ille antiquior quidem videtur, sed tamen, ut statuatur pater Astypalææ, speciem præbere potest, quod *Aganor* filius *Ancæi* dicatur ab Hesychio in Ἀγάνωρ, quem ille in proavi Agenoris memoriam ita vocasse potuit. Phœnix vero Achillis magister temporibus his posterior, & multo magis ejus filia *Astypalæa*, *Ancæum* Argonautam edere non potuisse videtur, si fabularum Chronologiam ad historici temporis fidem exigere liceret. Hic vero *Ancæus* cum alio sæpe confunditur; nam & ab apro Calydonio interfectum, ex Pherecyde prodit Schol. Apollon. lib. I, vers. 188. quod inde etiam posset aliquis efficere, quod hunc *Ancæum* Pleuronium faciat Orpheus vers. 206. Pleuron autem in Ætolia, unde Meleager, ex quo *Meleagria Pleuron* Statio dicitur lib. IV, vers. 103. Quintus Calaber lib. IV, vers. 444 ludos funebres in honorem Achillis narrans, disci meminit, quo olim Ancæus erat usus, antequam ab Hercule fuerat domitus. vitiose vero in versione Latina legitur *Alcæus*, & mortis genus, quod Calaber non exprimit (dicit enim πρὶν κρατερῇσι χέρεσσι δαμημέναι Ἡρακλῆος) interpres reddidit, *priusquam inter validas manus Herculis elisus fuit.* Ad utrumque etiam *Ancæum* diversis sententiis scriptorum refertur adagium celeberrimum, πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου, *multa cadunt inter calicem supremaque labra.* vide Zenobii Centur. V, 71, & ibi Schotti notas; Apostol. Cent. XVI, 18, & ibi Pantinum. Ceterum hic *Ancæus*, qui peritissimus navigandi artis & siderum describitur, & ideo forte Neptuni filius dictus, Tiphy mortuo, ad clavum fuit admotus, teste Hygino cap. XIV, (ut ejus verba supplevit cap. XVIII doctissimus Munkerus) Orpheo vers. 725, 1079 & 1203, & aliis. Valerius vero Flaccus *Erginum* suffragio ipsius navis Argus superasse *Ancæum* & *Nauplium* refert, & *Tiphyn* excepisse, ut in Ergino videbimus. in Dictionario Historico Poetico video memorari *Anaxo Ancæi filiam:* quam diu frustra quæsivi; sed credo vel auctoris negligentia, qui vitiosam editionem Homeri consuluerat, (in Scholiaste enim Iliad. ξ. 323, ubi Alcmenæ genus refertur, legitur, Ἄναξω τῆς Ἀγκαίου, pro Ἀλκαίου, ut in editione Hackiana correctum,) vel operarum errore esse editum pro *Alcæi filia.* nam Apollodor.

lib. II, cap. IV, § 5, *Anaxo Alcæi* filiam, Electryonis uxorem, & matrem Alcmenæ facit. & ille *Alcæus* memoratur Schol. Apoll. I, 747, ut filius Persei & Andromedæ fuerit, & pater Amphitruonis; Schol. Pind. VI Olym. 115; Euripid. Hecub. 886, & Serv. ad Virg. VI Æneid. 396; ita ut *Anaxo* hæc nupserit patruo suo Electryoni, Alcæi fratri. Obiter etiam noto, *Anaxo* aliam memorari, quam ante Helenam ex Troja rapuisse Thesea narrat Athenæus lib. XIII, 1, quem errare in patria hujus mulieris recte ostendit Meursius in Theseo cap. XXIII, & ex Plutarchi Theseo pag. 13 pro ἐκ Τροίας legendum, ἐκ Τροιζηνίας; quamquam etiam posse legi, ἐκ Τροιζῆνος, ostendit.

ANCHISTEUS, hunc Carrion retulit in catalogum Argonautarum ab Orpheo memoratorum, licet corrupte legatur in Carrionis editione, *Anchistecus*: Orphei verba vers. 221 sunt:

Αὐτὰρ δὴ Πελίαο Φεραιόθεν ἤλυθ᾽ ἄνακτος
Ἀγχιστεύς.

Sed Guil. Canterus lib. V Novar. lect. cap. 5, miratus Orphea nullam *Acasti* mentionem facere, correxit hunc locum & legit,

Αὐτὰρ δὴ Πελίαο Φεραιόθεν ἤλυθ᾽ Ἄκαστος
Ἀγχιστεύς.

& vocem ἀγχιστεὺς notare affinem seu generum, ut filium Peliæ poetica licentia vocat, docet. quem secutus est Ger. Vossius in notis ad Valerium nostrum I, 485; sed non opus ἀγχιστέα *affinem* aut *generum* vertere, sed *proximum*, ut filius certe patri erat. Ita Hesychius ἀγχιστεὺς, συγγενής. & potuit ita capere Orpheus, ut apud Jurisconsultos *suus heres*, quia ἀγχιστεία est jus hereditatis legitimæ, quod proximo competit, & ἀγχιστεύειν, hereditatem jure proximæ cognationis cernere, ut docuit Budæus in Commentario Græcæ linguæ pag. 88. vide & Suidam in ἀγχιστεὺς, qui tamen restringit ad eos, qui ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν; sed Budæus latius sumi docet. sed ex hac voce nihil certi potest de Acasto colligi: nam & eodem jure Admetus ἀγχιστεὺς Πελίαο dici potest, qui etiam gener ejus fuit, ducta Alcestide, & qui rex Pherarum erat: sed ille jam ab Orpheo ante erat memoratus; quare quærendum adhuc puto hunc Orpheo intellectum Argonautam.

AREJUS. hic ab Orpheo verf. 142, & Apollonio lib. I, verf. 118 refertur inter Argonautas. Carrion omifit in fuo Catalogo ex Orpheo, forte, quia crediderit, Ἀρήϊον effe epitheton *Talai*, qui *Martius* dictus fuerit a poeta, ut fæpe Homerus Heroas fuos hoc epitheto ornat. fuit hic frater & *Talai* & *Leodoci*, qui filii fuere *Biantis*, ille vero *Amythaonis*, qui *Crethei*: ita ut Jafonem propinqua agnatione contigerint. vid. Scholiaft. Euripid. in Phæniff. verf. 423, & infra in *Talao*. Orpheus vero verf. 147 vocat *Abantiada*, quod commentator nuperus non effe patronymicum, fed gentile putat, intelligens credo, illas ex gente vel populo Abantibus veniffe. *Abantes* vero fuere Eubœæ incolæ. vide Homer. Iliad. B. 536, & ibi Euftath. fed Argivos fuiffe tradit Apollonius, & *Bias* pater rex fuit Argivorum. quare confudiffe Orphea credo, quia legerat forte Talai patrem fuiffe *Abantem*, filium *Lyncei*. diverfus ab Argonauta, fuit Hypermneftræ maritus, filius Ægypti, cujus filius Abas, nepos *Talaus*. vide Paufan. lib. II, cap. 26, & X, 35, & Schol. Eurip. in Hecub. 886. Alius etiam *Abas* fuit *Melampodis* filius, qui etiam *Amythaonis* filius fuit, & frater *Biantis*, ut Schol. Apollonii I, 143: quos confudiffe potuit Orpheus, & per errorem *Abantiadas* vocaffe ex Biante natos. ille vero Abas Melampodis filius hoc nomen habuit ex alio *Abante*, Prœti patre. nam Melampus, cum Prœtidas ab infania liberaffet, unam ex illis duxit uxorem, & confors regni factus eft a Prœto. v. Lutat. ad Stat. III Theb. 452. fed verofimilius tamen credo, Orphea illos fecutum, qui *Amythaonis* uxorem fecerunt *Idomenen*, *Abantis* filiam, ut Apollodorus lib. II, cap. II, § 2; licet ipfe lib. I, cap. 9, § 11, eam cum reliquis Pheretis filiam dicat; ita ut ab avia matre Biantis, quæ Abantis filia erat, *Abantiadas* potuerit vocare. Mater horum fratrum fuit *Pero*, Neftoris foror, Nelei filia, qui ex Tyro filia Salmonei, qui Æoli filius erat, defcendebat. vide in *Neleo*. Cum vero mirarer, Valerium hujus Argonautæ non meminiffe, incidit fufpicio, latere in illo lib. I verf. 358:

Nititur hinc Talaus, fratrifque Leodocus urget
Remo terga fui, quos nobile contulit Argos.

ut *frater* ille fuerit tertius *Arejus*; & ita cenfere quofdam ait Pius, qui tamen rejicit, quia nominatim Valerius, ut mos ipfi eft, eum non recenfet. quare hoc in medio relinquimus.

ARGUS. hoc nomine duo occurrunt nobis Argonautæ, sæpe inter se confusi; quos nos distinguere conabimur. Primus est nobilis ille fabricator navis, quæ ex quorundam opinione ab eo *Argo* fuit dicta, qui ab omnibus, præterquam ab Orpheo memoratur. cum autem multi *Argi* fuerint in historia Mythica, non facile est omnes in concordiam redigere scriptores. De genere nostri non convenit etiam: ex Thespiis oriundum facit noster lib. I, 93 & 124. patrem ejus *Arestorem* facit Apollon. lib. I, 112, ita ut idem esset, qui *Argus*, custos Ius, a Junone appositus, & centum oculis vigilans a Mercurio interfectus. hunc enim *Arestoriden* vocat Ovidius I Metam. 624. Tzetz. ad Lycophron. vers. 885 Ἔστορος ἢ Ἀλέκτορος filium dicit, ubi credo, Ἀρέστορος legendum pro Ἔστορος. & in Apollonio *Alectoridem* pro *Arestoridem* esse contendit doctissimus Mezeriacus ad Ovid. Epist. VI, 65, p. 671, ubi egregie de hoc Argo, & nave Argo disputat. hunc etiam alii faciunt conditorem urbis Argi. Schol. Euripid. Phœniss. 1123. quem alii filium Alevæ, ut Schol. Æschyl. Prometh. 570; alii Inachi, ut Apollodor. lib. II, cap. 1, § 1. alii Jovis & Niobes, ut Schol. Euripid. Orest. 930, ex Pherecyde faciunt. sed centoculum illum diversum a nostro Argo esse, certe ita censere Valerium nostrum, apparet ex lib. IV, 351, ubi Orpheus fabulam Ius & custodis Argi, ut multo antiquiorem, canit. variant vero in hac ipsa Ius fabula veteres. Anonymus enim de Incredibilibus cap. 15 editionis Thomae Gale, facit Io Arestoris filiam, Argum vero fratrem matris Arestoris: Charax vero apud Stephanum in Παῤῥασίᾳ Pelasgum Arestoris filium, hunc Ecbasi, illum Argi. quæ vix possent inter se congruere, nisi Argi soror, mater statuatur Arestoris. Apollodorus lib. I, cap. 9, § 16, Phrixi filium facit; sed ille alter *Argus* est, de quo mox dicendum. Hyginus fab. XIV facit Polybi & Argiæ filium, vel, secundum alios, Danai. Polybum vero Phocidis regem, qui Œdipum educavit, reperio apud Diodor. Sicul. lib. IV, pag. 185, & Stat. I Theb. 64. Argiam vero ejus matrem plane ignoro. diversam ab omnibus opinionem tradit Ptolemæus Hephæstionis F. lib. II, pag. 310, qui prodit, Argo navem dictam ab Argo Jasonis filio, quem ille amans secum in Scythiam duxit. vide in *Hercule*.

ARGUS alter. Phrixi & Chalciopes, filiæ Æetæ, sororis

Medeæ, filius, quem confuderunt multi cum priore Argo: nam Apollodorus lib. I, cap. 9, § 16, Phrixi filium facit fabricatorem navis: & Pherecydes apud Schol. Apollon. I, 4 in eadem fuit sententia. idem inter recentiores scriptores fecit vir doctissimus *Franc. Bianchinus* in Histor. Universſ. Decad. III, pag. 375. hic accessit cum fratribus suis Argonautis in insula Dia, ut Hyginus scribit: quod vix verisimile videtur, cum illa in mari Ægæo sita sit, diuque jam Argonautæ Pontum Euxinum intraverant; nisi sit alia insula in Ponto Euxino intelligenda. Valerius Flaccus lib. V, vers. 461, Jasonem illos invenisse in ipsa Colchide, & aula Æetæ, tradit. & ita fere Orpheus vers. 858. Scholiastes Apollon. ad lib. II, 284 & 309 dicit, Argonautas illos invenisse in insula deserta, quam *Aretiada* vocatam ait, in qua erant aves Stymphalides, & templum Martis, ab Amazonum regina constructum. & ipse poeta vers. 1125, ubi Argonautas ad eam insulam perduxit, Argum inducit cum Argonautis colloquentem: ubi etiam Scholiastes dicit, filios Phrixi quatuor, ab aliis quinque, statui, & Acusilaum & Hesiodum eorum matrem non Chalciopen, sed Jophossam, filiam Æetæ, facere. ex quibus inducor fere, ut apud Hyginum nomen insulæ corruptum esse, & pro *Dia*, *Aretiade* legendum esse credam. dicta vero Ἀρητίας fuit a Marte, quia ab Otrera Amazonum regina, Martis filia, fuit condita. Hic porro Argus duxit *Perimelen* Admeti filiam, ex qua *Magnetem* tulit, unde Magnesia in Thessalia dicta; Magnetis filius vero fuit *Hymenæus*. vide Antonini Liberal. Metam. cap. XXIII.

ARMENIUS. unde *Armenia* dicta. Jasonis comes in militiam Colchicam dicitur a Justino lib. XLII, 2, ubi Bongarsius a Strabone *Armenum* vocatum notat. Strabo enim lib. XI, pag. 530, *Armenum* ex Armenio Thessaliæ oppido, sito inter Pheras & Larissam, se comitem præbuisse Jasoni narrat, ubi multis cognationem & similes mores inter Thessalos & Armenios probat. *Armenium* tamen vocat eodem libro pag. 503, ubi Casaubonus Armenium Thessaliæ urbem, *Ormenium* vocari lib. IX, p. 438 notat. idem fere tradit Eustathius ad Dionys. Perieg. vers. 694; nisi quod addat, alios hunc *Armenium* Rhodium fecisse. nihil præterea de hoc obscuro Heroe mihi constat.

ASCALAPHUS. hunc Apollodorus in catalogum suum

retulit, cum fratre *Almeno*. vide supra in *Almeno*; ubi errorem esse ostendimus, & illos Trojano bello interfuisse ex Homeri Il. B. 516 docuimus. diversus vero hic *Ascalaphus* Martis filius, ab *Ascalapho*, Acherontis & Orphnes filio, de quo vidimus ad Ovid. V Met. 539.

ASCLEPIUS. Apollinis & Coronidis filius, qui Latinis *Æsculapius* dicitur, soli Hygino inter Argonautas memoratus. Clemens tamen Alexandr. lib. I Stromat. p. 325, Asclepium & Dioscuros etiam cum Jasone navigasse, ex Apollonio Rhodio narrat. nuperus vero in Anglia Clementis editor nos remittit ad lib. I vers. 146, ubi quidem Dioscurorum fit mentio, sed nulla, quod sciam, in toto Apollonio, *Asclepii* Argonautæ. ideo vellem locum nobis accuratius demonstrari. de *Asclepio* vero, vel *Æsculapio*, cum omnia sint obvia, & eum nemo præter Hyginum annumeret Argonautis, hic pluribus non agemus. Obiter tantum notabimus, ipsum Hyginum, hunc filium Coronidis facere, & tamen Fab. XCVII *Machaona* filium Æsculapii ex Coronide etiam natum affirmare. ubi vide Munkeri notas, & ad fab. CLXI, & quæ nos ad Ovidii Met. II, 569 de matre Æsculapii adduximus, & alii ad XV, 624.

ASTERION. omnibus memoratus scriptoribus, Orpheo vers. 161; Apollonio I, 35; Valer. Flacc. I, 355; Apollodoro lib. I, cap. 9, ubi corrupte Ἀστήριος vocatur. filius dicitur *Cometæ*, de quo vide commentatores ad Val. Fl. d. l. Hyginus solus ipsi dat *Pyremum* patrem, qui, quis sit, ignoratur; & locus sine dubio corruptus est. idem Hyginus alterum *Asteriona* memorat *Hyperasii* filium, fratrem Amphionis. sed ille *Asterius* vocandus, ut videbimus mox; & supra jam in *Amphione* docuimus, ubi de Pellene vel Peline eorum patria egimus. apud Hyginum etiam pro *Pyremo*, *Pyreto* rescribi posset, quo nomine in pugna Lapitharum & Centaurorum aliquis memoratur apud Ovidium lib. XII Met. 449. Sed hæc incertissima: alii enim omnes *Cometæ* filium faciunt; ut Pausanias lib. V, 17. *Cometes* etiam memoratur inter Lapithas Ovidio XIII, 284. an idem ille sit, non audeo affirmare, nec etiam an ille *Cometes*, cujus filius *Sthenelus* Trojani belli tempore ab Eustathio affertur ad Dionys. Perieg. 484, qui *Sthenelus* diversus est ab illo Herculis comite in expeditione Amazonia, Actoris filio, quem noster memorat lib. V, 90, ubi vide notas; & ab alio Persei

& Andromedæ filio, apud Schol. Apollon. I, 747. Mater *Asterionis* ab Hygino dicitur *Antigona*, Pheretis filia; quod cognationem cum Jasone ostendit. *Pheres* enim *Cretheï* frater, filius *Æoli* fuit. Ab hoc Heroe urbem Asterium Thessaliæ, cujus Stephanus meminit, denominatam credit Simsonus: Stephanus, vel a fulgure, vel ab Asterio quodam, ut & Eustathius a Berckelio adductus.

ASTERIUS. hunc ab Asterione diversum faciunt Apoll. I, 176, & Orpheus 214: Hyginum, vel ejus librarios, permutasse duos modo vidimus. Frater *Amphionis* dicitur, quare patria & parentes iis communes, neque hic repetenda, quæ supra de iis diximus. omittit eum Valerius Fl. nisi quod Pius eum intrudere pro Deucalione tentet lib. I, vers. 365; de quo in *Deucalione*. Apollodorus *Asterium Cometæ* filium facit; sed ibi legendum *Asterionem* diximus, quem, omisso Asterio, solum memorat. Fuit & alius hoc tempore *Asterius*, Nelei filius, frater Nestoris & Periclymeni, qui ambo quoque inter Argonautas fuere. vid. Schol. Apollon. I, 156.

ATALANTA. Schœnei filia, sive altera Jasii filia: nam confudisse duas, docent notæ ad Ovid. VIII Metam. 318, & X, 565, ubi de illis satis dictum. Unica hæc inter tot viros puella, si Diis placet, hoc iter ingressa dicitur ab Apollodoro lib. I, cap. IX, § 16, & Diodoro Siculo lib. IV, pag. 175. alii vero omnes hanc majori cum specie veri omittunt. Apollon. lib. I, vers. 709, dicit, Jasona habuisse hastam, quam hospitale munus ab *Atalanta* acceperat, ubi Scholiastes *Jasonis* (sed legendum *Jasii*, ut recte Barth. ad Stat. VI Theb. 504, observat) filiam facit, quæ nupta Milanioni fuit, distinguens ab altera Schœnei filia.

AUGEAS. Solis filius, ut vidimus in *Actore*, memoratur ab Orpheo versu 212, Apollonio I, 172, & III, 361, Hygino & Apollodoro. sed omittitur a Valerio. An *Augeas*, an *Augias* dicendus sit, disputat ad Valer. Fl. I, 394 Maserius, ubi quidam codices pro *Bute Ægeum* habent. unde Maserius ansam arripuit de *Augia* etiam agendi. *Augeum* etiam dici posse credidit Munkerus ex judicio Heinsii ad Hygin. fab. 30. sed hoc ex flexione Græca venisse puto, quia Αὐγείας Αὐγείου in genitivo habet. Matrem ejus Hyginus fab. XIV facit *Naupidamen Amphidamantis* filiam. qui si *Amphidamas* Argonauta fuerit, avus & nepos huic

expeditioni simul interfuisse debuerunt. hæc vero *Naupidame* mihi prorsus ignota. *Augea* vero nomen forte habere potuit ab *Auge*, sorore *Amphidamantis* avi sui, de qua supra vidimus. Tzetzes Chiliad. IV, 137, pag. 65, inter Solis filias recenset *Augeam* ex *Iphiboe*, quæ æque ignota mihi ac *Naupidame*. Scholiastes Apollonii, qui nomine Solis, revera Phorbantis filium fuisse Augean refert, dicit matrem fuisse *Nyclei* filiam, alii vero *Epochi* filiam, de quo loco egi ad Ovid. II Metam. 593, ideoque hic non repeto. Reliqua de *Augea*, ejus stabulo & bello cum Hercule, ut quæ ad Argonautica non pertinent, hic attingere non vacat.

AUTOLYCUS. Mercurii filius, notus furandi arte, ex *Chione*, vel, ut alii, ex *Philonide* Deucalionis filia. vid. Hygin. fab. 200 & 201. & de cujus genere vide Mezeriacum ad initium Epistolæ Ovidianæ Penelopes. hoc unum adjicio, Servium duos *Autolycos* distinguere ad Æneid. II, 79: priorem, etiam furem, habuisse filios duos Sisyphum & Autolycum, ex Sisypho natum Sinonem, ex Autolyco secundo Ulixem; ita ut Anticlia, quam corrupit Sisyphus, fuerit fratris filia. Memorat etiam Strabo *Autolycum* furem & parietum perfossorem, qui in Parnaso habitavit, lib. IX, pag. 439, ex Homer. Il. K. 226. A solo Apollodoro memoratur hic inter Argonautas. videtur autem antiquior. nam ejus filia Anticlia a Sisypho Æoli filio jam compressa dicitur, & gravida data Laertæ, qui etiam inter Argonautas numeratur. vide de *Autolyco* hoc Tzetz. Chiliad. VIII, 202, p. 149. Præterea a quibusdam Alcimede, mater Jasonis, filia Autolyci creditur fuisse, de qua in Jasone agemus, nec videtur avus sub ductu nepotis sui militasse. quare credo, Apollodorum hunc *Autolycum* nobiliorem confudisse cum minus noto *Autolyco*, qui se Argonautis circa Sinopen urbem adjunxit, cum *Phlogio* & *Deilonte*, ut narrat Apollonius lib. II, 957, & Val. Fl. V, 115. hos Apollonius facit filios *Deimachi*, & fuisse comites Herculis contra Amazonas, & deinde errasse, & circa Sinopen habitasse. quidam etiam *Autolycum* conditorem Sinopes, & ejus statuam egregii operis, a Stenide factam, ibi fuisse positam, quæ expugnata urbe a Lucullo fuit ablata. vide Strabon. XII, pag. 377, qui addit, hunc *Autolycum* unum fuisse ex illis, qui cum Jasone navigarunt. Hyginus vero, eum & tres

ejus comites fuisse filios *Phrixi*, quos alio nomine diversi scriptores appellare consueverunt.

AZORUS. Hesychius, Ἄζωρος εὔκρατος οἶνος, καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς Ἀργοῦς. Munker. ad Hygini fab. XVIII, se ignorare fatetur, quis ille *Azorus* sit gubernator Argus navis. nec ego plus novi; nisi quod fuisse conditorem urbis Azori credam, quæ in Pelagonia sive Tripolitide memoratur a Strabone lib. VII, pag. 327, & a Stephano recensetur, qui & conditam a quodam *Azoro* addit. reliqua quærat me diligentior.

BUPHAGUS. hunc in album Argonautarum ab Orpheo memoratorum retulit Carrion. Alardus vero, cæcos duces non tantum sequi solitus, sed eorum errores ampliare, exhibet *Euphagum*. Insigni certe uterque ignorantia & negligentia! Orpheus enim vers. 136 ait,

Αὐτίκα δ' Ἀκτορίδης καὶ βουφάγος ἤλυθε Κόρωνος.

ubi apparet esse epitheton *Coroni*, & pessime Perdrierium vertisse *Buphagum Coroni filium*, ut arguit optime Eschenbachius, qui hoc epitheton, Herculi alias datum, robur & strenuitatem indicare ostendit. unde apparet, versionem Carrioni fraudi fuisse, & verum de eo esse, quod Lipsius de eo scribebat Cantero in Epist. LIX, Centur. 3, a Gabbema edita, Græcæ linguæ ignarum fuisse Carrionem, &, neglectis fontibus, versionibus acquievisse; immo ne Græce quidem scribere novisse. de hoc vero titulo βουφάγου, qui Herculi ob voracitatem, & quia integrum aliquando bovem comederat, datus, consulendi Barth. ad Stat. VI, 532, & Spanhem. ad Callim. Hym. in Dianam vers. 148 & 160.

BUTES. Atheniensis, memoratur Orpheo vers. 138, Apollonio I, 95, Apollodoro & Hygino, nec omissus Valerio Flacco I, 394; licet Carrion eum inter Argonautas Valerio memoratos omiserit. *Teleontis* filius, qui diversus a *Teleonte*, patre Eribotæ, a Scholiaste Apollonii dicitur. diversus hic a *Bute* memorato Ovidio VII Metam. 500, Pallantis filio, quamvis Heinsius ibi *Teleonte creatum*, pro *Pallante* conjecerit legendum. Meursius vero, ut ibi notavimus, pro *Bute*, *Bryten* legebat. Orpheo vero Αἰνειάδης dicitur; sed quod stemma plane ignorare me fateor. Mater ejus ab Hygino dicitur *Zeuxippe*, Eridani fluminis filia. quæ etiam incognita mihi: suspicor vero, legendum esse in Hygino *Apidani* fluminis filiam, ut ita ex Thessalia maternum genus

trahens, Jasoni se etiam comitem adjunxerit: & certe, solere hæc flumina confundi, docebunt notæ ad Ovid. I Met. 580. plures *Butas* Athenis fuisse hoc nomine nobiles, & ab auctoribus sæpe inter se confusos, puto: nam idem Apollodorus libro III, cap. XIV, § 7 *Zeuxippen* memorat uxorem Pandionis, ex qua Erechthea, *Buten*, Procnen, & Philomelam tulit: cui etiam accedit Tzetz. Chiliad. V, 29. quæ *Zeuxippe* ab Apollodoro dicitur fuisse matris Pandionis soror, mater vero fuit *Pasithea*, Nympha Nais, teste Apollodoro lib. III, cap. XIV, § 6. sed hunc *Butan* diversum ab Argonauta facit Meurs. lib. II de Reg. Attic. 6; qui & de eo agit in Cecrope cap. XVIII. meminit ejus & Stephanus in Βουτάδαι. Ex hoc familia nobilissima *Eteobytadarum* descendit. vide Harpocr. & auctorem Etymol. M. in Βουτάδαι & Ἐτεοβουτάδαι. Diversus etiam creditur *Butes* Amyci filius, qui ex Venere suscepit Erycem, qui in Sicilia regnavit. quem Lexicographi memorari putant a Virgil. V, 372; sed confudisse illum cum illo *Bute* Argonautam nostrum apparet, quod Apollodor. lib. I, 9, § 25; & Apollon. IV, 912, & Hygin. dicant, hunc *Buten*, Sirenum carmine victum, ad eos natatuum se in mare præcipitasse, sed Veneris beneficio e fluctibus servatum appulisse Lilybæum, ibique sedes fixisse. Hic ergo pater Erycis debet statui, de quo omnia collegit Cluverius de Sicilia Antiq. lib. II, cap. 1, qui etiam notat, alios *Erycem* non *Butæ*, sed *Neptuni* filium fecisse. Nimirum, ut sæpe in Heroibus vidimus, revera erat Butæ filius, sed Neptuni dictus. & huc spectare puto verba auctoris Etymolog. M. quæ præterierunt Cluverium, in Βουτίδης. οὕτω Βούτης, Βούτου, Βουτίδης, τοῦ Ποσειδῶνος υἱός. sed hinc alium scrupulum injicit Apollonius, qui d. l. narrans *Butæ* casum, jam Venerem vocat, Ἔρυκος μεδέουσαν, *reginam Ercyis*, id est, Scholiaste explicante, *urbis Erycis*. si enim *Butæ* filius *Eryx*, eo tempore urbs certe *Eryx* nondum erat, vel saltem eo nomine insigniri non poterat, nisi πρόληψιν statuamus, vel *Buten* illum diversum ab Argonauta. certe Diodor. Sic. lib. IV, p. 196, loquitur de *Bute*, ut ignoto vel indigena. nam *Erycem* filium *Butæ*, βασιλέως ἐγχωρίου, dicit. *Polycaonem* filium *Butæ* memorat Pausan. lib. IV, 2; quem ignoro. Alius, sed ignorabilis plane, *Butes* memoratur ab interprete veteri Ibidis Ovidianæ vers. 609, de quo vide, quæ ibi diximus.

CÆNEUS. Elati filius, ab Hygino solo refertur inter Argonautas; sed suspicatur Munkerus, hic quædam ex Apollonio a glossatore quodam descripta, qui *Coroni* Argonautæ memoriam, cujus pater fuit *Cæneus*, voluit illustrare. quod tamen nescio an persuadeat, cum in ultima parte illius capitis XIV recenseat *Cænea alterum*, *Coronis filium* (ubi certe *Coroni filius* legendum) quem neminem novisse ait, cum *Coronus* fuerit filius *Cænei*. & certe loca illa Hygini male affecta esse credibilius est, quia nusquam mentio *Coroni* occurrit, quem alii annumerant Argonautis. quare in primo loco assentimur Scheffero & Munkero, qui nomen *Coroni* excidisse credunt, & supplent, *Coronus Cænei filius*, *urbe Gyrtone*. Scholiastes tamen Apollon. I, 57 dicit, quosdam *Cænea*, non *Coronum* inter Argonautas retulisse. forte hæc confusio inde nata, quod quidam Cænea, non Elati filium, sed etiam Coroni filium fecerint, quos secutus Hyginus fuit. ita certe auctor Scholiorum Homeri, in Iliad. B. 745, Καινείδαο, ut ibi Leonteus vocatur, explicat Καινέως, παιδὸς Κορώνου. Carrion Catalogo suo adscripsit quoque *Cænea*, ut ab Orpheo memoratum; sed ille vers. 167 de *Polyphemo* Cænei fratre agit, non de ipso Cæneo; nisi in corrupto illo versu 168 lateat *Cæneus*. de Cæneo vero Lapitharum in pugna, ejusque miraculis vid. Ovid. XIII, 459 & seq. ubi & *Elateius* dicitur vers. 497.

CALAIS, cum fratre ZETE. nati ex Borea & Orithyia, quæ filia fuit Erechthei Atheniensis regis, filii Pandionis: ab omnibus inter Argonautas relati, ut & ab Oppiano II Cyneg. vers. 621. Hic Boreas, filius Strymonis a quibusdam habitus, rex Thraciæ. vide Schol. Apollon. lib. I, 211. qui rapuit ex Attica Orithyiam Erechthei filiam. vide Apollod. lib. III, XIV, § 2. Schol. Pindari ad Pyth. IV, 324 docet, Boream virum quendam Thracem fuisse, quia Thracas Græci Βορείους vocarent, & filios Boreæ venti dictos, quia erant velocissimi pedibus; & *Calain* dictum, quasi καλῶς ἄοντα, *Zeten*, quasi ζαήτην, id est, ἄγαν ἄοντα καὶ πνέοντα. quibus similia habet Eustath. ad Odyss. E. circa fin. pag. 240 Ed. Basil. Stat. V Theb. 406 velis ministrantem *Calain* inducit, unde forte alas ipsi tribuerunt poetæ, eodem modo ut Perseo, Dædalo, & aliis, ut notum est ex Mythologis. Matrem *Orithyiam* confundunt quidam cum alia ejusdem nominis: Scholiast. enim Apollon. d. l. facit Ce-

cropis filiam; cum hæc fuerit Erechthei, altera vero Cecropis II, quæ, nupta Macedoni, Europum genuit, teste Stephano. vide Meurf. Reg. Att. II, cap. 13 & 14. Sororem habuere hi Argonautæ *Cleopatram*, quæ nupta Phineo. de qua noster Flacc. lib. IV, 464, & cujus historiam enarrat Triclinius ad Sophocl. Antig. 977, & Scholiast. ad verf. 992: ad quem obiter notandum, illum Scholiasten, quisquis fit, narrare maximam partem ex Apollodori Bibliotheca, in cujus tamen lib. III, cap. XIV, § 2, ita ut nos habemus, & aliter, & brevius narratur. unde confirmari poffet opinio Barthii ad Stat. I Theb. 121, nos tantum magni & immenfi operis Mythologici habere epitomen. ex hac *Cleopatra* Phineus tulit *Plexippum* & *Pandiona*, vel, ut alii, *Gerumban*, & *Afpondum*. hos ad Argonautas veniffe, contra injurias novercæ auxilia petentes, & cum iis abiiffe in Colchida narrat Diod. Sic. lib. IV, pag. 172. hos Boreadas mortuos effe in perfequendis Harpyiis quofdam tradere, alios vero circa Tenum infulam ab Hercule occifos, narrat Apollodorus d. l. Hyginus telis ab Hercule confectos refert. quo refpicit Senec. Med. 634:

Stravit Alcides Aquilone natos.

ubi vide Delrium. Condidiffe *Calais Cales*, urbem in Campania, auctor eft Silius Ital. lib. VIII, 514, quam & lib. XII, 525 *Threiciam Calen* ideo vocat. fed Cluverius Ital. Antiq. lib. IV, cap. 6, poetam ex fimilitudine vocabulorum id finxiffe cenfet, cujus fententiæ accedit eruditionis fummæ vir Camillus Peregrinus differt. II de Campania Felice pag. 316. fed idem vir fummus non obfervaffe Cluverium notat, Silium de ejus fitu contraria dixiffe; cum enim lib. XII recte eam inter Campanas retulerit, lib. VIII eam collocat in Pelignis. Unde vero editor numifmatum egregiorum ex Mufeo Jacobi de Wilde refciverit, caput juvenis alati in nummo Amifi urbis Galatiæ effe Calaïs, nefcio. & vellem nobis vel unicum teftimonium veteris fcriptoris protuliffet, quo fufpicionem de Calai, conditore Amifi, firmaffet. unde etiam *Cales* urbem, de quo modo vidimus, *Calefium* vocatam didicerit, vellem indicaffet. perfuafum tamen etiam cl. Jac. Gronovio, caput in nummo Amifi, effe Calais, video ex tomo I Thefauri Ant. Græc. in quem eum contulit; fed de urbe Amifo mentione nulla facta: quod tamen oportuit. Ex Hygino tantum

fab. 273 (non 237) memorat, Calain in ludis, quos Acastus fecit, Argivis, vicisse diaulo: de quibus ludis in *Acasto* egimus. si iis vero Calais & Zetes vicerint, vixere certe post expeditionem Argonauticam. sed quo tempore ab Hercule perierint, nescio. Dion Chrysost. in Corinthiaca p. 458, quem indicio cl. Gronovii locum debemus, hoc certamen a Neptuno & Sole institutum ait, in quo & Argo navis vicit, quae postea a Jasone fuit consecrata. ubi in Isthmo certamen, non Argis, fuisse commissum dicitur, & nulli, nisi Argonautae, certasse; non alii, quos Hyginus admiscet. Ceterum *Calain* & *Zeten* saepe a scriptoribus confusos cum *Amphione* & *Zeto*, observavit vir eruditissimus Schurtzfleischius in Animadversionibus ad Longin. cap. X. pag. 66.

CANTHUS. & hic omnibus memoratus scriptoribus. *Abantiades* dicitur Apollon. I, 78, & Scholiastes facit filium Canethi, (unde mons in Boeotia,) qui filius *Abantis*, unde Euboeae incolae *Abantes* dicti. quocum & Orpheus facit, qui vers. 139:

Κάνθος δ' Εὐβοίηθεν Ἀβαντιάδης ἐπέρησεν.

Valerius vero lib. I, 453 genitorem *Abanta* vocat, & lib. VI, 321, Euboicum facit. Abantes vero plures fuisse, & alios etiam *Abantiadas* vocari vidimus in *Arejo*. quare nostrum deducere licet ex illo Abante, qui Melampodis filius, nepos Amythaonis, pronepos Crethei fuit, ut ita genere Jasoni fuerit conjunctissimus. Hygino dicitur *Cerionis* filius, quod nomen certe corruptum est. Hic non rediit domum, sed, ut Hyginus refert, in Lybia a Cephalione cum Eurybate interfectus. Apollon. lib. I, 485, a Caphauro filio Nasamonis & Tritonidis Nymphae, (qui filius Amphithemidis, vel Garamantis; & ille ex Acacallide minori filia filius Phoebi) cujus pecus abigere volebat, lapide ictum canit: Orpheus 141 simpliciter in Libya periisse dicit: Valerius ab his diffidens, eum lib. VI, 317, & VII, 422, in pugna cum Perse a Gesandro interemtum memorat. Maserius ad lib. I, 451 ad *Canthum* refert illa Senec. Medea vers. 622:

Aulis amissi memor inde regis &c.

quae alii ad Tiphyn, alii Erginum spectare censent. vide Scaliger. ad Propert. III, 6, 23. sed locus ille mihi nondum planus esse videtur.

CASTOR & POLLUX. fratres, Jovis filii, *Dioscuri*, no-

tiores fere, quam ut deſcribi poſtulent. nam & nulli hujus expeditionis ſcriptori præteriti: nemo ignorat etiam Jovis & Ledæ filios dici. In qua generis origine hoc ſolum, quia omnia reliqua obvia, obſervandum, quod etiam Jaſoni conjuncti fuere ſanguine, & familiam Æolidarum contigerint. Æoli enim filia fuit Calyce, quæ ex Æthlio ſuſcepit Endymiona, cujus filius Ætolus, ejus Pleuron, hujus Agenor, illius Demonice, quæ ex Marte tulit Theſtium, patrem Ledæ, qui rex fuit Ætoliæ. vid. Apollod. lib. I, cap. 7. ſed in hoc ſtemmate hoc incommodum, quod cum tot gradibus Theſtius ab Æolo diſtet, vix ejus ætas temporibus hujus militiæ congruere poſſe videtur, cui tot dedere nomina poſteri Æoli, multo propiore gradu eum contingentes. Sed idem in *Ancæo*, *Iphiclo* & aliis occurrit, nec tales in hiſtoria Mythica nodi nos morari debent, cum ſæpe ejuſdem nominis avos & nepotes confuderint poetæ. poſſunt tamen Dioſcuri propius Æolo admoveri, ſi per patrem Tyndarea aſcendamus: ille enim filius Perieris, & nepos Æoli fuit, ut Apollodorus ſtemma deducit lib. I, cap. IX, § 5. qui tamen alios Perierem Cynortæ filium facere addit, qui fuit filius Amyclæ, & hinc lib. III, cap. X, § 3 & 4, ex Cynorta deducit Perierem, ex illo Œbalum, & ex eo Tyndareum. ſed hinc etiam perturbationes plurimæ temporum: ſi enim Tyndareus tertius ab Æolo, qui potuit Leda, quæ nona ab illo fuit, ejus conjux fuiſſe? neque etiam Caſtor & Pollux multo infra hæc tempora detrudendi, cum ante Trojani belli tempora jam e medio exceſſerint; quod ſi etiam verum ſit, qui credibile eſt, Helenam, eorum ſororem, belli Trojani potuiſſe eſſe auctorem? ſi enim illa filia Tyndarei fuit, decrepitam anum fuiſſe, cum Trojam irent Græci, oportet. quem nodum non aliter ſolvit Servius ad Virg. II Æneid. 601, niſi quod Pollux & Helena fuerint immortales, ideoque non ſenectæ vitiis obnoxii, Caſtor vero mortalis: quæ ratio nulli ſatisfacere poterit. Idem Servius obſervat, Argonautarum filios interfuiſſe bello Thebano: illorum vero filios Trojano. ſed inextricabiles hos nodos relinquamus. ſunt &, qui Caſtorem & Pollucem ex Nemeſi genitos, a Leda vero, jam anu ſcilicet, nutritos. vid. Had. Jun. I Animadv. 15. nihil præterea de nobiliſſimis his fratribus addere vacat, niſi, quia gemini & vultibus ita ſimiles fuerunt, ut vix dignoſci potuerint, ita

fuisse confusos a veteribus, ut Castori tribuerit hic, quæ alius Polluci, & non modo *Castoras* utrumque vocaverint, sed nec in artibus, quibus alteruter excelluit, constiterint. *Castora equo gaudere* Horat. II Sat. 1, & I od. 12, & alii dixerunt: sed Polluci equum *Cyllarum* & equestrem scientiam Propertius lib. III, eleg. 21, & Virg. III Georg. 89, attribuunt, quia nempe equus ille communis utrique, & poetis hæc licentia permittatur. vide Serv. ad Virgil. VIII Æneid. 642. cum vero hanc ad expeditionem se Castor succingeret,

Passus Amyclæa pinguescere Cyllaron herba,

ut noster canit lib. I, 426; & *remo permutat habenas*, ut Statius VI Theb. 329. ubi vide Lutat. & præterea operæ pretium tuleris, si adieris Tristani Tom. II Comm. pag. 268.

CEPHEUS. omnibus memoratus. Arcas fuit, & filius *Alei*, Lycurgi frater. vide in *Ancæo* priore, & *Amphidamante*. Apollodorus lib. III, cap. 9, ex Pelasgo ejus originem deducit; inter filios vero Alei omittit Amphidamanta, ut vidimus. vide Pausan. VIII, 4. Scholiastes vero Apollonii lib. I, 161 duos hoc nomine fuisse Arcadas dicit, unum Cephea, Alei filium; alterum, cujus Hellanicus meminit in Arcadicis, sed, quis ille fuerit, non addit. fuisse potuit *Cepheus* filius Jasii, quem memorat Aratus in Phænom. vers. 179; quamvis Theon *Jasidem* dici non a patre, sed ab Io, Inachi filia, velit, ut sit *Cepheus* Agenoris filius, de quo mox videbimus. & ita Germanicus vers. 184:

Iasides etiam cœlum cum conjuge Cepheus
Ascendit.

Avienus quoque vers. 440 *Jasidem* vocat. sed potuit Aratus Cephea Agenoris confudisse cum Jasii filio: Jasius enim Arcas memoratur Pausan. lib. V, 8, & VIII, 48. ubi cum capite 47 narrasset, Cephea, Alei filium, posuisse Tegeæ templum Minervæ Poliatidi, potuit & illos confudisse Pausanias. Tegeeum fuisse Cephea etiam noster lib. I, 375 indicat. Pausan. lib. VIII, 23 Caphyarum conditorem facit. Stephanus vel a Capy Anchisæ patre, vel a Cepheo, oppidi nomen repetit. Cepheus vero ille habuit Æropum, & ille Echemum. Pausan. VIII, 4 & 5, & ejus nomen apud Herodotum IX, 29 corruptum fuisse in *Phegea*, vidimus ad Ovid. IX Met. 412. Tertius vero *Cepheus* Andromedæ pater huc non pertinet: fuit enim ille, ut no-

tum, æqualis Perseo, qui fuit proavus Herculis, & ita expeditioni huic interesse non potuit: unde dubito, an de *Cepheo* hoc capienda sint, quæ ex antiquo, sine dubio, scriptore profert Apostol. Cent. XVI, Adag. 22, ubi *comam Gorgones* dictam fuisse Asteropæ, Cephei filiæ, dicit, quo tempore *Cepheus* cum Hercule militabat in Lacedæmonia, ut illo absente incolumis civitas maneret. quæ de nostro Cepheo narrat paulo aliter Pausan. VIII, cap. 47. & tunc forte Herculem hospitio excepit Cepheus, ut Val. Fl. I, 375 dicit. sed in fabula duos *Cepheos* esse confusos puto. nam neque *Cepheus* rex Æthiopum potuit cum Hercule militare, cum ipse jam grandævus esset, quo tempore Perseus Andromedan liberavit, qui longe ante Herculis natales vixit. neque noster *Cepheus* potuit comam Gorgones a Perseo accipere, nisi fingamus per manus traditam ad eum devenisse. auctor supplementi ad Lexicon Moreri, *Cephea* filium *Alci*, pro *Alei* facit; nisi operis adscribere malumus id mendi.

CIUS. hic a nullo scriptore Argonauticorum, quod sciam, memoratur. sed reperi hunc apud Strabonem lib. XII, p. 564, ubi narrat, Hylam Herculis comitem raptum fuisse fabulis tradi, simulque alterum comitem Herois *Cium* reversum ab expeditione Colchica, urbem sibi cognominem condidisse: quod Strabonis testimonium laudat etiam Eustath. ad Dionysii Periegesin vers. 806, ut Scherpenzeelii diligentia animadvertit. Casaubonus vero ex Scholiaste Apollon. I, 1346 observat, hunc *Cium* ducem Milesiorum fuisse, & idem Scholiastes ad lib. I, 1175, urbem hanc coloniam fuisse Milesiorum duce *Cio*, narrat, cujus meminit Scylax. Plura de hoc non observavi.

CLIMENUS, sive CLYMENUS. Soli Valerio Flacco celebratus lib. I, 369. neque certi hic aliquid reperio, unde efficere liceat, quis ille fuerit. Vocat poeta eum fratrem *Iphicli*, quod incertiores nos facit, cum duo *Iphicli* fuerint inter Argonautas. si vero intelligatur *Iphiclus* Thestii filius, ille frater Althææ, Clymenus vero Penei filius. & ita fuisset Iphiclus Clymeni avunculus, si ex Althæa natus fuit Clymenus, quia & Althæa fuit filia Thestii. vide Apollodor. lib. I, cap. 8; qui & lib. II, cap. 4, § 11 vocat Minyarum regem *Clymenum*, quem auriga Menœci Perieres lapidis ictu vulneravit. patrem etiam Ergini fuisse

addit. sunt tamen, qui in Valerii loco legant, *Clytium* & *Iphitum*, de quibus in illis Argonautis vidimus. Addit Apollodorus, *Clymenum* vulneratum, fuisse portatum in urbem Orchomenon. quare forte idem esse potuit, qui filius Orchomeni dicitur a Stephano in Ἀσπληδών, cujus tres erant filii,

Ἀσπληδὼν Κλύμενός τε, καὶ Ἀμφίδοκος θεοειδής.

vid. Eustath. ad Homer. Iliad. B. 511. Scholiastes vero Apollon. lib. I, 185 dicit, patrem Ergini *Clymenum*, fuisse filium Presbonis, & Buziges filiæ Lyci. Presbon vero fuit filius Minyæ & Clytodoræ, teste eodem Scholiaste ad vers. 230. Auctor vero Etym. M. dicit, Presbonem fuisse patrem Spledonis, sive Aspledonis, uxorem ei fuisse Steropen. sed Stephanum Aspledonis & simul Clymeni patrem Archomenon facere vidimus. diversus ab hoc *Clymenus* Telei filius, cujus historiam narrat Parthenius in Eroticis cap. XIII, & Hyginus fab. CCVI, (ubi *Schœnei* filius dicitur) & CCLIII, & CCLV. Filia ejus *Harpalyce* vocatur, quo nomine aliam ardentissimo amore in *Iphiclum* incensam fuisse refert Turneb. X Adv. II; sed non addit, quo ex auctore hæc habeat. legitur vero apud Athenæum lib. XIV, cap. 3. quod si constaret, hinc appareret, cognomines illas mulieres confusas; nam & Iphiclum Clymeni fratrem vidimus fuisse. præterea hunc *Clymenum* confusum cum nostro inde etiam colligo, quia filium, quem ex incesto coitu cum Harpalyce filia sustulit, Presbonem vocat Eustathius ad Iliad. Ξ. vers. 219, pag. 976, ita vocatum certe propter Presbonem, Clymeni patrem. quod vero addit Turnebus, canticum quoddam *Harpalycen* ab illa, quæ Iphiclum amavit, esse dictum, verum esse potest; quia alia Harpalyce, aut a patre interfecta, aut in Chalcidem mutata dicitur. hanc vero, forte ab Iphiclo repulsam, ex desperatione se præcipitem dedisse: & hinc de infelici ejus exitu canticum hoc fuisse compositum & celebratum, conjicere licet ex Eustathio, qui ad Homer. Il. Φ. vers. 280, pag. 1324, dicit *Calycen* esse canticum Stesichori, in quandam Calycen, quæ per amorem se præcipitaverit, esse et alterum *Harpalycen* de similli casu. quænam autem illa *Calyce* sit, ignoro. fuit certe quædam soror Pisidices Calyce. sed etiam eo nomine matrem Cygni, quem ex Neptuno suscepit, fuisse, docebunt te notæ Heinsii ad

Ovid. Epist. XIX, 133; quamquam Munker. ad Hygin. fab. CLVII, pro *Calyce*, conjecerat *Harpalycen*, vel *Harpalen*. sed matrem Cygni *Calycen* fuisse dictam hinc puto firmari posse, quia, quemadmodum Stesichorus, teste Eustathio, oden illam Καλυκὴν scripsit, ita idem poeta scripsit Κύκνον, quem citat Scholiast. Pindari ad Olymp. X, 19: Στησίχορος ἐν ἐπιγραφομένῳ Κύκνῳ ἱστορεῖ; quamvis *Calycen* illam non fuisse matrem Cygni ex Athenæo lib. XIV, cap. 3 colligere liceat, qui laudans Stesichori carmen, dicit fuisse illam captam Evathli amore, & repulsam se ex Leucade præcipitasse, & fuisse virginem pudicam & moribus probatissimis. Ita nihil in his certi, quo consistamus, reperire licet. Sed hæc nos longius a *Clymeno* abduxerunt. alii videntur hunc eundem fecisse, qui *Periclymenus*: (licet Valerius ambos referat) nam in *Ergino* videbimus, illum *Periclymeni*, & ab aliis *Clymeni* filium statui: ut & mater Jasonis & Admeti ab his *Clymene*, ab illis *Periclymene* vocatur.

CLYTIUS. Orpheo, Apollodoro & Flacco nostro ignotus, sed ab Apollonio lib. I, vers. 86 cum Iphito ex Œchalia venisse dicitur: quare aliqui in Valerio eum *Clymeno* voluisse substituere vidimus. Scholiastes dicit, fuisse filios Antiopes. Pater ejus fuit Eurytus: sic Hyginus vocat, quem regem Œchaliæ ex Homero fuisse Scholiastes dictus ostendit, de quo in *Euryto* videbimus. Scholiastes ad Trachin. 268, ex Euryto quatuor filios provenisse ex Hesiodo docet, inter quos *Clytius* & *Iphitus*. Matrem vero vocat *Antiochen*. Aristocratem vero tres filios statuere, præterito Iphito, addit. idem ad vers. 355, filios Euryti ab Hercule occisos præter Iphitum, qui in Eubœam fugit, narrat. Hyginus matrem dicit fuisse filiam *Pylonis*. sed & hunc ignoro; neque de *Clytio* aut *Iphito* plura indagare potui. *Pythius* male vocatur in vitiosis Diodori Siculi lib. IV, pag. 169, codicibus, cum *Clytius* dicendus sit.

CORONUS. Cænei filius, de quo jam aliquid supra in *Cæneo* vidimus. memoratur hic Orpheo vers. 136, Apollonio lib. I, vers. 57, & Apollodoro: aliis omittitur. Duo autem fuerunt Cænei, unus Atracis, alter Elati filius, qui fuit pater nostri *Coroni*. De hoc Elato & Cæneo non repetemus hic, quæ diximus ad Ovid. XII Met. vers. 186. Rex fuit Perrhæborum, quorum urbs erat Gortyna. vide infra in *Po-*

lyphemo. Hic *Coronus*, Lapitharum dux, in bello contra Ægimium, Doriensium regem, cui Hercules se socium addiderat, ab hoc fuit interfectus. Apollodor. lib. II, cap. VII, § 7. Hujus filius fuit Leonteus, qui in bellum Trojanum cum Polypœte, filio Pirithoi, profectus fuit; vide Homer. Il. B. 744, ubi Eustathius dicit, eum cum Polypœte Lapitharum ducem fuisse factum, cum Pirithous cum Theseo ad inferos expeditionem sumserat, rapiendæ Proserpinæ causa. meminit ejus etiam Dictys lib. I, cap. XIII; & Hygino cap. XCVII restituit eum Micyllus. eundem inter procos Helenæ recenset Apollodorus lib. III, cap. IX, § 8. An hic fuerit *Coronus* ille Lapitha, (ita enim puto vertendum, non *filius Lapithæ*) cujus filiam Lysiden Ajax habuit uxorem, teste Stephano in Φιλαΐδαι, nescio. ex his vero Philæum natum dicit Stephanus. & Herodotus lib. VI, 35, Miltiadis genus ex Philæo, filio Ajacis, deducit, qui Atheniensi civitate donatus, tribuit nomen tribui Philiadarum : nescio vero, unde in Indicem retulerint editores Philæum, Æaci filium; certe Herodotus id non dicit, sed Ajacis filium fuisse. ut et Marcellinus, auctor vitæ Thucydidis, in initio, ubi Φιλαίας dicitur; ubi Hudsonus ex aliis scriptoribus Philæum hunc illustrat. alius *Coronus*, filius Thersandri, ab eodem Stephano memoratur in Κορωνεία. qui Thersander fuit filius Polynicis. vide Schol. Apollon. IV, 1764, & Pausan. IX, 34, qui & Thersandrum Sisyphi filium facit.

CYLINDRUS. hunc solus Hyginus refert inter filios Phrixi & Chalciopes, qui ex insula Dia Argonautis accessere. sed cum nemo alius eum hoc nomine agnoscat, puto corruptum hoc nomen esse, & locum dandum CYTISORO, qui & *Cytorus* dicitur, quem omnes agnoscunt, & Munkerus etiam ad fab. III, pro *Cylindro* reducendum credit, & Herodoto, Melæ, & aliis *Cytisorum* dici docuit. Valer. Flac. V, 461, etiam *Cytisorum* vocat: ut & Schol. Apollon. II, 390, & ipse Apollon. lib. II, vers. 1159. reliqua vide in *Argo*.

DEILEON. cum fratribus Autolyco & Phlogio accessisse Argonautis ad Sinopen dicitur ab Apollon. II, vers. 957, & Val. Fl. V, 115. vide supra in *Autolyco*. hic, ut recte suspicatus est Munkerus, corrupte apud Hyginum vocatur *Demoleon*, nam conjungitur fratribus suis, ut ab aliis scri-

ptoribus. hunc ſcriba, cum ſciret, ab Homero *Demoleonta*, filium Antenoris, memorari, pro *Deilonte* forte ſuppoſuit.

DEUCALION. memoratus Hygino & noſtro poetæ. Hygino eſt Minois & Paſiphaes filius. & certe inter filios Minois eo nomine unus memoratur ab Apollod. lib. III, cap. 1, § 2, & Diodoro lib. IV, pag. 183, & lib. V, pag. 238, ubi patrem Idomenei fuiſſe ſcribit. vide Meurſii Cretam lib. III, cap. 3. & ætas ſatis congruere pro ratione chronologica Mythici temporis poſſet. Nam & Theſeus huic expeditioni ſocius a multis refertur, quem Minois ætate vixiſſe conſtat: & filius Deucalionis, Idomeneus, Trojano bello interfuit, cum aliis filiis Argonautarum. tamen inter quatuor *Deucaliones*, quos recenſet Schol. Apollon. III, 1085, etiam ille Minois filius legitur. Fuit & alius, Abantis filius: qui ſi Abas Melampodis filius fuerit, ex Crethei genere, & cognatione Jaſonis fuiſſet *Deucalion*. vid. ſupra in *Cantho*. ſed de hoc nihil reperi. Valerio vero noſtro lib. I, 366 dicitur frater Amphionis, ex Hypſo matre, & Hypereſio patre, & veniſſe ex Pella. vide, quæ in *Amphione* notavimus. Et ille forte erit, cujus Hellanicus meminit apud Scholiaſten Apollonii, qui nihil de genere aut patria addit. Pius ad Valerii locum *Deucalionem* hunc extrudere conatur, & *Aſterium* pro eo inſerere, qui Phylaci & Clymenes filius, frater Alcimedis fuit. ſed forte adſcripſerit aliquis gloſſator *Deucalionem* Aſterii fuiſſe nepotem, Minois filium: nam ita Mythologi plures ſtemma deduxerunt; vid. Diodor. lib. IV, pag. 183, & Meurſ. Cret. lib. III, cap. 2.

ECHION. nulli omiſſus, filius *Mercurii* & *Antianiræ*, ut recte Schefferus apud Hyginum nomen matris correxit, ex Apoll. I, 56. Orpheus vero *Laothoen* Mereti filiam vocat verſ. 134, ubi tamen melius Μενετοῖο legeretur. & apud Hygin. 160 legendum puto, *Echion ex Antianira & Eurytus*. Geminos fuiſſe Eurytum & Echiona, ex Pindari IV, Pyth. 316 colligere licet, nam διδύμους vocat: Æthalides vero Mercurii filius ex alia matre fuit, ut vidimus. Ex Alope veniſſe dicuntur: cum vero variæ fuerint hoc nomine urbes, ut ex Stephano & Strabone eſt manifeſtum, Hyginus addidit, *quæ nunc vocatur Epheſus*. quæ verba an ab Hygini manu ſint, dubito. Plinius etiam lib. V, 29: *Alope &c. vocata eſt Epheſus*. ſed veroſimilius puto ex Alope Theſſa-

lica, ab Alope Cercyonis, vel Actoris filia, dicta, venisse. & ita quosdam putare addit Hyginus. & Scholiast. Apollon. I, 51 dicit, esse civitatem Thessaliæ, vel Magnesiæ: Orpheus πετρηέσσαν vocat, quod epitheton non convenire puto Epheso, sed bene urbi Thessaliæ, quæ regio montosa. Movere etiam aliquem posset, quod *Arcas* vocetur lib. VII, 543, & *Nonacria* proles IV, 141. sed hoc ratione patris Mercurii, qui in Cyllene Arcadiæ natus fingitur, unde & *Parrhàsio galero* eum ornat Valer. IV, 137. Hic *Echion*, ut decebat Mercurii filium, astutus & dolosus, exploratoris munere inter Argonautas functus fuit. Idem videtur fuisse, qui inter apri Calydonii venatores cum fratre Euryto, vel Eurytione memoratur Ovidio lib. VIII Met. 312, & templum Matri Deûm fecisse eidem dicitur lib. X, 686. Alios hoc nomine, ut socium Cadmi, & patrem Penthei, & alium conditorem Echinadarum hic recensere nihil attinet.

ERGINUS. a nemine omissus, Neptuni filius Apollodoro, Hygino & Valerio Flacco I, 415. peritissimus rei navalis & siderum, & ideo quasi vicarius Tiphyos, cui mortuo etiam successit. vid. Val. Fl. V, 65, & VIII, 177. & hunc respicere illa Senecæ Medea 617

Tiphys in primis domitor profundi
Liquit indocto regimen magistro.

putat Mascrius ad Val. I, 416. Scaliger etiam ad Propert. III, 23 sequentem vers. 622 *Aulis amissi memor inde regis*, ad *Erginum* referebat. vid. in *Cantho* quæ diximus. Scholiastes vero Apollonii ad lib. I, vers. 185, facit Clymeni & Buziges filium, nepotem Presbonis, de quo vide in *Clymeno.* qui cum & *Periclymenus* dicatur, Hyginus dicit, quosdam eum Periclymeni filium dicere. Schol. Pindari etiam ad Od. IV Olym. 31, Clymeni filium facit. sed idem ad Od. IV Pyth. 61, Periclymenum, Erginum & Ancæum filios Neptuni dicit. unde videmus, sæpe filios & nepotes alicujus promiscue dici a veteribus. quare Scholiastes Apollonii eum vocat Ποσειδῶνος ἀπόγονον. & possunt hæ diversæ sententiæ ita forte in unum coire, si stemma hoc modo deducatur. Minyas creditus filius Bœoti & Hermippes, sed φύσει erat Neptuni; licet Hyginus fab. 157 ipsum Bœotum filium Neptuni faciat. Minyæ ex Clytodora erat Presbon, & Periclymene & Eteoclymene; Schol. Apollon. I, 230. ita ergo per Presbontem ex Neptuno descendit, & simul ex Minya-

rum familia. Minyam Chrysæ & Neptuni filium facit Pausan. IX, 36, ejusque filium Orchomenum: quo sine liberis mortuo, regnum Orchomeniorum ad Clymenum Presbontis filium transiit. Presbon vero etiam filium Clymenum habuit, ut vidimus modo. per matrem etiam descendebat ex Neptuno: Clymeni enim uxor Buzyge, erat filia Lyci, teste Scholiaste Apollonii I, 185. Lycus vero etiam Neptuni filius, Hygino fab. 157, & Celænus, Ergei filiæ, quam tamen Atlantis filiam facit Apollodorus lib. III, cap. 10, § 1. Tzetzes vero facit filium Promethei & Celænus. Eustathius ad Homer. Iliad. B. 511, pag. 206, *Erginum* Clymeni filium facit, qui Thebas vectigales fecit, & habuit, donec Hercules interfecerit *Erginum*, Ascalaphi & Jalmeni progenitorem. *Ergini* filium dicit fuisse Azea, ejus Actora, cujus fuit Astyoché, & ex illa Ascalaphus & Jalmenus. vide & Schol. Pindar. Olym. IV, 2, & Pausan. IX, 17 & 37, ubi in fine agens de Astyoche, dicit eam fuisse filiam Actoris, Ἀξέως (corrige Ἀζέως) neptem, Clymeni proneptem, omittens *Erginum*. qui tamen, an idem *Erginus* fuerit, qui Argonauta, dubitari potest, quia ille Orchomeni rex dicitur, & ex Minyis descendere, noster ex Mileto venisse refertur ab Apollonio, Orpheo & Hygino. si duo diversi fuerunt, eorum res gestas inter se confusas statuere debemus. Ceterum Orpheus vers. 150 dicit:

Ἤλυθε δ' Ἐργῖνος, Βράγχου πολύπυρον ἄρουραν
Ἐκπρολιπών.

quæ interpres vertit, *venit etiam Erginus Branchi*, ita distinguens, quasi filius Branchi fuisset. & ita cepit Eschenbachius, qui hoc pugnare cum aliis dicit, qui Neptuni filium faciunt, quia erat ἀπόγονος Neptuni. sed oportuerat ergo Branchi genus ad Neptunum deduxisse. sed Branchus vulgo Apollinis filius statuitur. vide Lutat. ad Stat. VIII, 198; quamvis ex Varronis, quem adducit, loco, potius ejus amasius videatur fuisse, ut & ipse Lutatius ait ad lib. III, 478, ubi Thessalum dicit fuisse. vide & Conon. Narrat. XXXIII, & Menag. ad Laert. I, 72. quare illa Orphei ita capienda, ut conjunctim ἐκπρολιπὼν ἄρουραν Βράγχου vertantur, *linquens terram Branchi*, id est, Miletum, vel ejus agrum, ubi erat templum Branchi, de quo omnia nota, & dicta aliis hic non repetenda videntur.

ERIBOTES. Teleontis filius, memoratus Apollon. I, 73.

Valer. Flacco I, 402, & Hygino. Orpheus & Apollodorus eum ignorant. obscurior hujus Argonautæ origo: nam hic Teleon, ejus pater, diversus est a Teleonte, patre Butæ, ut notat Scholiast. Apollon. ad lib. I, 94. nec tamen indicat, quis fuerit, aut unde oriundus. Eundem etiam esse, qui *Eurybates* ab aliis vocatur, ex Herodoto notat idem Scholiastes ad vers. 73, & Hyginus in fine cap. XIV dicit in reversione periisse *Eurybaten* Teleontis filium, quem antea *Eriboten* vocaverat: eodem modo, ut mox *Erytum* & *Eurytum* eundem fuisse videbimus. Maserius in notis ad Val. Fl. I, 401 ait, Orphea scribere, *Eriboten* Medicinæ peritissimum fuisse, & Oilei vulnus, a Stymphalidibus illatum, sanasse. quæ ego reperire non potui in Orpheo, sed ea narrat Apollonius lib. II, vers. 1032 & seq. & tamen in Lexico Historico secure compilator hoc ex Orpheo quoque tradit. Pausanias lib. V, 17 in ludis funebribus Peliæ *Euryboten* disco certasse narrat. Sed quis fuerit ille, incertum esse ait. forte noster Argonauta *Eurybates* fuit, quem non mirum nos ignorare, si Pausanias nihil certi de eo resciscere potuit. An interciderit memoria hujus Herois, quia postea *Eurybatis* nomen ita infamatum fuerit propter furem & scelestum *Eurybaten*, vel *Eurybatum?* (de quo vide Suidam. & ibi annotata) ut *Eurybaten* pro scelesto homine usurparent. ita utitur apud Athen. IX, 8 Amphis. vide & Alciphron. Epist. III, 20, & ibi notas Bergleri, & Eustath. ad Homer. Il. A. 328, ubi mentio Eurybatis Κήρυκος. dicit inde εὐρυβατεύεσθαι pro πονηρεύεσθαι, & proverbium Εὐρυβάτην πονηρὸν οἶδεν ἄνδρα, ortum, & sic omnes Parœmiographi. *Eurybatum* alium, Euphemi filium, memorat Anton. Liberal. Metam. cap. 8.

EUMEDON. soli Hygino memoratus, cui Liberi Patris & Ariadnæ, Minois filiæ, filius est, & ex Phliunte venisse dicitur; ita ut frater fuerit Phlejantis & Staphyli, de quibus infra videbimus: nusquam vero hunc Argonautam deprehendere potui, neque ejus nomen inter filios Bacchi, quos enumerat Scholiastes Apollon. III, 996. quare eum indagandum felicioribus relinquo.

EUPHEMUS. nulli Argonauticorum scriptorum neglectus, Neptuni filius, Tænarius patria, ex Europa, Tityi filia, Hygino. Tænari rex fuisse dicitur Scholiasti Pindari Od. IV Pyth. 61 & 307, in qua ode multa ejus mentio. Ad

versum 77 Neptuno ex *Europa* dicit natum, in ripis Cephisi fluvii. ad vers. 15 & 39 idem Scholiastes dicit natum ex *Mecionice*, Eurotæ filia, duxisse vero uxorem Alcmenès filiam Laonomen, & ex illo septimum decimum esse *Battum*, sive *Aristotelem*, qui condidit Cyrenem. Ad versum tamen 455 dicit, *Euphemum* in Lemno coiisse cum *Malache*, & inde natum *Leucophanem*, unde *Aristoteles* descendit, progenitor Arcesilai Cyrenæi, in cujus laudes hymnum illum cecinit Pindarus; & ibi plures *Euphemos* recenset Scholiastes. Tzetz. ad Lycoph. Alex. vers. 887, etiam filium *Mecionices*, sive *Doridos*, (ita enim viri docti emendant pro *Oridos*) filiæ Eurotæ, facit, & eadem fere, quæ Scholiastes Pindari, narrat. vide & Jo. Tzetz. Chiliad. II, 43, ubi triplicem matrem Europen & Mecenicen filiam Orionis, & Orida agnoscit. Illa *Oris* vero incognita Mythographis, Neptuni vel uxor vel amica, posset forte esse filia Ori, quæ & *Leis* dicitur, ex qua Neptunus etiam *Althepiam* suscepisse dicitur Pausaniæ lib. II, 30. in Apollonii editionibus lib. I, vers. 179. legitur vulgo,

Ταίναρον αὐτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν Πολύφημος ἵκανε.

ubi certe, ut jam observavit Simson in Chronico, Εὔφημος legendum esse constat, quia de hoc Argonauta ibi agere certum est: nam & *Polyphemi*, Elati filii, jam meminerat vers. 40. Quam indiligenter vero Hœlzlinus in Argonauticis versatus fuerit, notæ ejus ad hunc locum probant. cum enim *Euphemum* ab aliis dici annotasset, addit, Orphea eum ne nomine quidem novisse: cum disertim ejus mentionem faciat vers. 203.

Ταιναριεὺς δ' Εὔφημος ἔβη &c.

sed video, quid fefellerit virum minime malum: neglectis Græcis Orphei verbis, Latinum interpretem consuluit, qui cum εὔφημος, litera prima minori scriptum, deprehendisset, vertit

Tænareusque CELEBRIS venit, Meleatidis vertices
Linquens Aulonas.

& hanc versionem retinuit Eschenbachius. Pradierius omisit totum τὸ Εὔφημος: & hinc jam novum nobis Argonautam protulerunt *Tænarea* dictum, qui epitheto εὐφήμου, id est, celebris, ornatus ab Orpheo esset. hinc Carrion, Græcarum, ut vidimus, literarum rudis, in Catalogum suum ex Orpheo *Tænarieum* retulit, quem infelix Alardus in sua edi-

tione *Tænaricum* jussit vocari. Cribellus vero in versione metrica totum *Euphemi* nomen omisit, ut & Pradierium fecisse diximus. Egregium certe exemplum, ex quo discere omnes poterunt, quanti habendæ sint versiones, etiam doctissimorum virorum, & quam turpiter errent, qui illas consulere semper solent. Quo vero maxime celebratus est hic Euphemus, *βῶλος* ille, gleba fuit, quam in mare jecit, & unde nata insula Calliste, postea Thera dicta, quod in locis ex Scholiaste Pindari & Tzetze laudatis refertur, & ab Apollon. IV, 1562 & 1755; ubi vide & Scholiast. Præterea dicitur potuisse pedibus mare ita permeare, ac si per terram iter faceret, (quod idem de Orione narratur) quod explicat Tzetz. Chil. II, 41, quod fuerint gubernatores celeberrimi, qui nunquam mari damnum aut naufragium fecerunt. nam noster Euphemus *πρωρεὺς* navis Argi etiam dicitur Schol. Pindar. d. l. vers. 36 & 61; & apud Apollon. lib. II Euphemus columbam de prora dimittit, ut iter per Symplegadas aperiret. Euphemi etiam in ludis Peliæ meminit Pausan. lib. V, 17, & dicit comitem Jasonis fuisse. ex hoc forte descendisse *Euphemum* suspicor, cujus mentio fit apud Schol. Pind. od. Pyth. IX, 185, ubi de Antæi urbe Irassa agit; quem diversum esse ab Antæo, ab Hercule victo, sed alterum ait esse, *ᾧ συνήκμασε Εὔφημος, οὗ οἱ ἀπόγονοι μετῴκησαν εἰς Κυρήνην.* Euphemi etiam memoriam consecravit cl. Gronovius, & Thesauri Græci parti primæ fol. Ggg. inseruit. nec monuit, unde ejus imaginem petierit, neque etiam ex illa quidquam desumi potest, unde Euphemi efficiatur imago, cum vel Neptuno ipsi, vel cuicunque Neptuni filio, eodem jure accommodari possit. *Euphemum* vero ita effingere, ut in piscem desinat, mihi indecorum videtur, & Tritonem, Glaucum, aut alium marinum Deum, hac forma exprimere magis solitos crediderim. *Euphemum* Eurybati alicujus patrem modo in *Eurybato* vidimus, nobis non aliunde notum.

EURYALUS. Mecistei filius. hunc solus inter Argonautas numerat Apollodorus, ceteris indictum. *Mecisteus* vero fuit filius *Talai* & *Lysimaches*, Abantis filiæ. *Talaus Biantis*, & ille *Amythaonis*, qui *Crethei*, ita ut fuerit ex Cretheidis, unde & Jason. sed ille in tempora aliquantulum seriora incidit: nam & adversus Trojam navigasse dicit Apollodorus lib. I, cap. IX, § 13, & Pausanias II, 30, cum Diomede

illum Argivos ad Trojam duxisse ait ex Homer. Il. B 564; quamvis ille posset alter, & forte ex ejus posteris, fuisse: nam & fratres ejusdem Mecistei, Adrastus & Parthenopæus, qui fuit inter septem duces contra Thebas, (quamquam Parthenopæum Apollodorus lib. II, cap. VI, § 3, faciat Melanionis filium, sed Pauf. II, 20, & IX, 18, Talai) & soror Eriphyle nupta Amphiarao, qui eidem bello interfuit. Quare si noster fuit filius Mecistei, simul nepos cum avo Talao & duobus avunculis majoribus, Arejo & Leodoco, interfuisset huic expeditioni. & post Trojana tempora vixisse hunc adhuc *Euryalum*, patet ex Pausan. II, 18, si conferatur cum cap. 30. nam ille tutor Cyanippi fuit, qui a Biante Amythaonis filio quinque ætates distabat. alium *Euryalum* Neptuni & Evippes filium memorat Parthenius Erotic. 3; sed & ille tempore posterior. Apollodorus etiam libro III, cap. VII, § 2, inter Epigonos recenset *Eurypylum* Mecistei filium, ubi certe *Euryalum* legere præstat: ut idem inter Epigonos & Trojani belli duces memoratus fuerit, itidem ut Diomedes, cui jungit eum Pausanias. *Mecisteus* vero occisus a Melanippo dicitur Pausan. lib. IX, 18. Ego vero puto, Apollodorum in hoc viro errare, aut illum Catalogum malam manum passum. Unicum addendum, hunc Euryalum intelligi in obscuro Ibidis Ovidianæ loco vers. 287, credidisse Palmerium Exercit. ad Scriptor. Græcos pag. 373; de quo vide notas ad illum locum. *Euryalus* inter procos Hippodamiæ etiam refertur a Schol. Pindar. I Olym. 126, & Pausan. lib. VI, 21, sed qui ejus patriam & parentes se ignorare addit. An ille lateat apud Etymol. M. scriptorem in Εὐρυάδης, qui dicitur εἷς τῶν μνηστήρων? an legendum Εὐρύαλος? non audeo definire, nec etiam, an ex eo Pausanias & Scholiastes sint corrigendi. videant eruditi.

EURYDAMAS. Hygino filius *Iri* & *Demonassæ*. frater ergo fuit Eurytionis, de quo mox agemus. addit Hyginus, alios filium *Ctimeni* facere, qui juxta locum Xynium Dolopeidem urbem inhabitabat. quæ ex Apollonii lib. I, 68 ad verbum fere versa sunt. ubi & Scholiastes notat *Ctimenen* urbem Thessaliæ, & Dolopeida vocari Thessaliam. Orpheus dicit vers. 164, venisse a lacu Bœbeide, juxta Peneum & Melibœam. unde eundem locum duplici nomine appellatum fuisse docuimus ad Valer. Fl. I, 449. nihil præterea

de hoc *Eurydamante* reperi, quem Valerius noster omisit; ut & Apollodorus, qui lib. II, cap. I, § 5, memorat *Eurydamanta* quendam, cui contigit Pharte, filia Danai. alius *Eurydamas* inter procos Penelopæ Homer. Odyſ. Σ. 296, & alibi memoratur. vide cl. Drakenb. ad Sil. II, 178. Alius ſomniorum interpres, cujus filios Abantem & Polyidem interfecit Diomedes Il. E. 148. Tryphiodorus inter Heroas, qui in equo Trojano conditi fuerunt, memorat *Eurydamanta*, Peliæ filium, verſ. 177; quem inter poſteros Peliæ non reperio, niſi alius Pelias, quam Crethei filius, fuerit. *Eurymas* quidam a Polluce interfectus, quia erat calumniator., διάβολος, refertur ab Heſychio. ubi forte *Eurydamas* præſtaret legere, quod nomen notius. Olenium fuiſſe dicit idem auctor.

EURYTION. ſæpe cum *Euryto* confuſus, memoratur Apollonio, Hygino, & Valerio Flacco I, 378. Hygino eſt *Iri* & *Demonaſſæ* filius, itaque frater Eurydamantis. *Irus* vero frater Menœtii, & filius Actoris; Schol. Apoll. I, 71; ergo Patrocli patruelis. Hunc a Peleo (quem antea expiaverat, & cui filiam Antigonen dederat, teſte Apollodor. lib. III, cap. 12.) in venatione apri Calydonii interemtum dicit Apollodor. ibid. & lib. I, cap. IX, § 2; quod modo videbimus de *Euryto* dici ab aliis. ſed & Tzetz. ad Lycoph. 175, *Eurytionem*, Iri filium, occiſum a Peleo, ſed in alio venatu, & *Irum* fratrem Polymelidis, prioris Pelei uxoris, fuiſſe ait. quod reperire ſe potuiſſe negat Munker. ad Ovid. XI Met. argum. fab. 8. ſed ſi legiſſet totum locum Tzetzis, vidiſſet, illum, cum ante dixiſſet, Pelea purgatum ab Euryto, deinde in fine notæ addere, eum *Eurytiona* Argonautam in venatu occidiſſe. quod etiam Ariſtides Orat. II Platon. tom. III, pag. 206, probat. idem narrat Anton. Liberal. cap. 38. Ovidius VIII Met. 311, *Eurytionem* etiam inter Meleagri ſocios in venatu memorat: ſed quia *Echioni* adjungit, poſſet videri pro *Euryto* poſuiſſe. *Eurytionis* etiam meminit Anonymus de XII Laboribus Herculis ab Allatio editus c. V, qui liberavit Mneſymachen, Oleni filiam, cum ab Augiæ ſtabulo purgato ad Euryſthea rediret. confuſionem vero *Euryti* & *Eurytionis* inde proveniſſe puto, quia Græci patronymica non tantum in *ιδης*, ſed & *ιων* formabant, ut vidimus in *Actorione*. & ita *Eurytus* habuerit filium *Eurytum*, ut Maſerium, ſed neſcio unde, affirmare

vidimus: & *Eurytion* esset *Eurytides*, id est, Euryti filius. certe apud Virgil. X Æneid. 499 omnes editi fere habent,

Quæ Clonus Eurytion multo cælaverat auro.

sed Pierius jussit rescribi *Eurytides*, quod unum idemque notat. Alius *Eurytion* Centaurus, qui Pirithoo sponsam eripuit, est apud Pausan. lib. V, 10, & VII, 18. quem dubito fuisse illum, mox ex Antonino Liberali productum, quia ibi cum rege Oleni memoratur. Hyginus f. 32, dicit eum ab Hercule occisum, quia Deianiram petiit. & fab. 33 dicit Ixionis & Nubis filium fuisse. ejus & Homerus Odyss. Φ. 295 meminit: ubi Scholiastes videndus.

EURYTUS. nulli prætermissus, sed varie tamen scriptus. Valer. Fl. I, 439, Hygino, & Apollodoro *Eurytus*. sed Orpheo 133, Apollonio I, 52, Pindaro IV. Pyth. 319, *Erytus*. Eundem tamen esse patet, quia frater geminus Echionis, filius *Mercurii* & *Antianiræ* dicitur Hygino fab. XIV & CLX, & Pindaro, & aliis. sed proprie Εὔρυτος ab εὖρυς, ut Etymolog. M. auctor in Αἴπυτος, Ἔρυτος poetica licentia. hic in ludis funebribus Peliæ sagitta vicit, teste Hygin. fab. 273. Diversus vero ille est ab *Euryto* Œchaliæ rege (filio Stratonices, secundum Hesiodum, cujus fragmentum apud Schol. Sophoclis in Trach. 268 legitur, quod Æschyli Schol. perperam credo tribui ab Hesiodi editoribus) patre *Iphiti* & *Clytii* Argonautarum, ut ab Hygino & Apollon. I, 88 dicitur. Hic magister Herculis, sagittas ut mitteret, dicitur fuisse a Theocrit. Idyl. XXII, 105. quem locum respicit Eustathius ad Homer. Il. B. 505. cujus filiam Iolen, occiso patre & filiis, captivam abduxit Hercules. Apollod. lib. II, cap. VII, Schol. Sophocl. Trachin. 268 & 355, Pausan. II, 15, Diodor. lib. IV, p. 165 & 169. Præterea Athen. lib. IX, 2 dicit, *Eurytum* & filium sublatos ab Hercule, quia ab Euboeensibus tributa exigebant. de hoc *Euryto* est epigramma sextum Callimachi, ubi nescio quid venerit in mentem Annæ Fabri filiæ, quæ *Euryton* urbem eandem, quæ Œchalia dicitur, explicat, cum sit viri nomen, patris Ioles, sed Homerus d. l. Euryti urbem Œchaliam vocat. vide ibi Eustathium. sed fatale est Gallis nominum nomina in urbes transformare. Homerus vero dicit ibi, Thamyrim venire ex Œchalia ab Euryto. quo respicere puto Lucianum in Piscatore pag. 202 Ed. Bourd. ubi Thamyrin jungit *Euryto*, & illum innuit Musas canen-

di arte, hunc Apollinem jaculandi, provocare ausos. idem vero est ille *Eurytus* Dryopis pater Ovidio IX Met. 356. illa enim soror *Ioles* fuit. Alius etiam *Eurytus*, Actoris filius, frater Cteati fuit, qui Molionides dictus, de quo vide supr. in *Actorides*, & ad Ovid. lib. VIII Met. 308. filius ejus *Thalpius*, qui inter procos Helenæ refertur ab Apollod. III, cap. IX, § 8. Hic *Eurytus* Pelea a cæde Phoci lustravit, ut narrat Tzetz. ad Lycoph. vers. 175, & deinde cum interesset venationi apri Calydonii (ut vidimus ex Ovidio, quamvis Hygin. fab. 173, non *Eurytum*, sed *Hippasum* Euryti filium recenseat) ibi a Peleo imprudente & invito occisus fuit. vid. Schol. Aristoph. in Nubib. vers. 1059, quod alii *Eurytioni* adscribunt. *Eurytus* etiam Melanei filius memoratur a Pausan. lib. IV, 33; a quo Melaneo Eretriam, urbem Eubœæ, Melaneida appellari ait Stephanus in Ἐρέτρια. hunc puto sæpe confusum cum *Euryto*, Œchaliæ rege, si non idem sit: nam cum plures Œchaliæ fuerint, incertum de qua intelligenda Œchalia Euryti. vid. Eustath. ad Hom. d. l. *Eurytus* vero ille Melanei F. fuit in Messeniaca regione cultus. vid. Pausan. II, 3, qui & Epaminondam, novam urbem conditurum, præcipue Heroa *Eurytum* invocasse dicit cap. 26, & ejus ossa servari in loco, qui olim Œchalia, postea lucus Carnasius dicebatur, cap. 33. *Melaneus* vero præstantissimus artis sagittandi, ut Apollinis filius diceretur; Pauf. IV, 2: Masserius ad Val. Fl. I, 439 incertus est, quem statuat *Eurytum*, an patrem Ioles, (quem Euryti alterius filium nescio unde facit) an *Melanei* (quem *Meneleum* vocat) filium, tamen *Eurytum*, *Echiona* & *Æthalidem* Mercurii filios, & inter se fratres. sed *Æthalidæ* alia fuit mater, ut vidimus. denique *Eurytum* regem Cyrenarum a Phylarcho vocari, quem alii *Eurypylum* vocaverunt, docet nos Schol. Apollon. IV, 1561.

GLAUCUS. Hic, cujus parentes varie traduntur, Deus marinus factus, a nemine, quod sciam, Argonautis accensetur, nisi a Poside, quem laudat Athenæus lib. VII, cap. 12, qui Argo navis fabrum & gubernatorem fuisse ait, & in pugna navali cum Tyrrhenis nullo vulnere sauciatum; sed in imo maris apparuisse, & Deum factum. Apollon. lib. I, 1310, post Herculem relictum, apparuisse *Glaucum* e fundo maris, fingit, qui Herculis & Polyphemi fatum non

esse, ut in Colchida pernavigarent, doceret eos. reliqua de hoc & aliis *Glaucis* hic præterimus, nisi si quis de *Glauco*, Sisyphi filio cogitare velit, qui filius Æoli fuit. & ita *Glaucus*, proximo genere Jasoni conjunctus, potuit socius itineris fuisse.

HERCULES. Thebanus, Jovis & Alcmenæ filius, de quo verba perdere non licet, quia nulli non dictus, sed notissimus est. Argonautis se associasse, omnes scribunt. immo Ptolem. Hephæstion lib. II tradit, Herculem ædificasse navem, quæ Argo a Jasonis filio Argo, quem amabat Hercules, dicta fuit, & propter quem cum Jasone navigarit. quæ non congruunt reliquis, qui Jasonem in prima juventa, antequam uxorem duxisset, a Pelia extrusum omnes uno ore tradunt. Huic voluisse omnes Argonautas summam imperii tradere, sed ipsum Junonis consilii conscium, pronuntiasse Jasonem ducem, tradit Hyginus & Orpheus vers. 293; ubi Aristotelem lib. III Polit. 13 contrarium tradere notavit Eschenb. & noluisse parere Jasoni, itaque deseruisse Argonautas. Anton. Liber. c. XXVI, creatum etiam ducem, affirmat; ut & Diodor. Siculus lib. IV, p. 171, ut Jason demum post Herculem relictum summæ rei præfuerit. Scholiast. Pindar. ad IV Pyth. 305, relictum ab Argonautis, cum aquatum exiisset; noster & alii, dum Hylam quæreret, tradunt. Varias sententias recenset Schol. Apollon. ad lib. I, 1290. inter quos Hesiodi etiam refertur; scilicet jam relictum fuisse in Magnesia, in loco, qui ἀπὸ τῆς ἀφέσεως dictus est Ἀφέτας. cui & consentit Stephan. in Ἀφέται; quod vix verosimile videtur Berckelio, nec mihi. alii in Colchos pervenisse, & vicissim omnes Argonautas ipsi affuisse in bello contra Laomedonta, scribunt. vide Schol. Pindar. III Od. Nem. vers. 64. reliqua de ejus laboribus obvia. & an illi hac expeditione priores fuerint, vidimus ad Val. I, 34. reliqua de Hercule præterimus, ne tædio delicatis simus, quibus jam has Mythicas nugas fastidium creare credimus.

HIPPALCIMUS. *Pelopis* & *Hippodamiæ*, Œnomai filiæ, filius, ex Peloponneso, Pisis venisse auctor est Hyginus cap. XIV. Apollodorus vero lib. I, cap. IX, § 16 Peneleum filium *Hippalmi* inter Argonautas recenset, quem filium hujus *Hippalcimi* fuisse credo, & nomen vel varie positum, vel a scribis corruptum per compendium scripturæ

puto. Schol. Euripidis ad Orest. verf. 5, ubi ftemma Pelopis habet, inter ejus filios etiam habet *Hippalmum*, quem defcripfit fere ad verbum Apoftol. cent. XVIII, adag. 7. (male Munkerus eo numero citat Zenobium, cujus tantum VI Centurias edidit Schottus.) *Hypalcum* vocat idem Hygin. cap. 84 & 97. *Hippalcmum* Schol. Pindari ad I Olym. 144; fed Munkerus omnibus præfert *Hyppalcimum*. nec mihi difplicet. nam & hoc nomen Diodorus habet lib. IV, pag. 188, ex quo aliud forte ftemma hujus Argonautæ confici poffet, ut non fuerit Pelopis filius, fed Itoni, & ille Bœoti, hic Arnes, quæ filia Æoli fecundi, ille Hippotis, qui Mimantis, & hic denique Æoli primi, ex quo etiam Jafon & plurimi Argonautæ; ut fuerit ergo conjunctus fanguine Jafoni & Cretheo, qui filius Æoli. defcendere quidem longius infra tempora hæc videtur ftemma illud; fed & fimilia habuimus in aliis. vide in *Ancæo*.

HYLAS. Cui non dictus Hylas puer? vulgari dicto ex Virgil. III Georg. 6 celebratur. Theocrito, Virgilio, Apollonio, Valerio, Propertio, Statio, & multis aliis memoratus. vide Barth. ad Stat. V Theb. 443. Pater ejus Hygino dicitur *Theodamas*, & mater *Menodice* Nympha, Orionis filia. de patre confentiunt etiam alii. & inde *Theodamanteus* dicitur Propertio lib. I eleg. XX, 6. Scholiaftes Apollon. I, 131, Theodamantis, filii Dryopis, filium facit. Hellanicum tamen *Theomenitem*, Theodamantis filium, patrem facere notat. ubi tamen Hœlz. legit Θειομένητα ἀντὶ Θειοδάμαντος καλεῖ. idem Schol. ad verf. 1207, Θειομένους ex Hellanico profert. ubi etiam varias fententias affert. Antoninus Liberal. cap. XXVI, *Ceycis* filium facit. De quo certius aliquid conftaret, fi fupereffet Hefiodi liber de Κήυκος γάμῳ, quem laudat Scholiaft. Apoll. ad lib. I, 1290; & ita fuiffet fanguine conjunctus Herculi Hylas: nam Ceyx filius fratris Amphitryonis, tefte Schol. Sophocl. Trach. verf. 39. alios *Hylam* cum *Hyllo* confudiffe, ex eodem Apollonii Scholiafte patet. unde fortaffe illa opinio de Ceyce venit. nam *Hyllum* apud Ceycem regem Trachinis confediffe, fcribit Diodor. lib. IV, pag. 169, & Paufan. lib. I, 33. Mater ejus *Menodice* ab Hygino dicitur, ubi Munckerus mavult *Mecionicen*, Orionis filiam vocari ex Tzetz. Chil. II, 43, quam vidimus a quibufdam haberi matrem *Euphemi*. fed hoc in medio relinquimus.

Orpheus verf. 224 dicit, Hylam veniffe ad navem Argo, cum illo *Anchifteo*, five *Acafto* (de quo vide in *Anchifteo*) ex Pheris, in quo etiam hæremus, quia alii omnes ex Dryopibus circa Œtam veniffe fcribunt.

JASON. *Æfonis* filius, dux & princeps expeditionis Argonauticæ, nulli non notus & celebratus. ideoque ejus ftemma, quod cum omnibus Cretheidis & Æolidis commune habuit, non deducemus operofius, nec vitam ejus omnem enarrabimus. de matre ejus ingens difcordia veterum. Communiter *Alcimede* Phylaci filia ftatuitur. Ita Apollon. I, 47, Valer. Fl. I, 295, Hyginus f. 3 & 14, & Ovid. Epift. VI, 105. Hujus etiam genus incertum. Hyginus dicit *Alcimeden* filiam effe *Clymeni*, ubi Mezeriacus ad Ovid. Epift. VI, initio legendum cenfet *Clymenes*, quæ mater *Alcimedes* fuit, filia Minyæ. vide Schol. Apollon. I, 230, & fupra in *Admeto*. de *Phylaco* videbimus in *Iphiclo*. nam *Clymene* Phylaci uxor etiam Scholiafti ad verf. 45; ubi addit, Herodotum *Polyphemen* vocare matrem Jafonis, quæ erat filia Autolyci, quæ a Tzetze Chiliad. VII, 96, dicitur *Polymele*, & cujus foror *Alcimede* a quibufdam mater Jafonis habetur. Ab Apollodoro lib. I, cap. IX, § 16, *Polymede* Autolyci filia vocatur, ut etiam vocat Tzetzes ad Lycoph. 872, qui ibi etiam alios *Arnen* matrem facere fcribit. quod nomen in Æolidarum familia ufitatum fuiffe docet alia *Arne* ex Æoli genere, quam vidimus ex Diodoro Siculo in *Hippalcimo*. hanc Arnen ab aliis *Scarphen*, vel ut legitur in variis lectionibus nuperæ editionis, *Scraphen*, vel *Scaphen*, vocari ait Tzetzes. ab *Arne* Æoli fecundi filia, & matre Bœoti, urbs Theffaliæ *Arne*, tefte Stephano, dicta, de quo oraculum, Ἄρνη χηρεύουσα μένει Βοιώτων ἄνδρα, cujus fenfus obfcurus: fed poteft ad filium ejus *Bœotum* forte referri. ut enim *Arne* nomen habuit a patre, qui abundabat ovibus, ita illa ex Neptuno filium pariens *Bœotum* appellavit a bobus. vid. Euftath. ad Homer. Il. B. 507, & ad Dionyf. Perieg. verf. 426, & Etymolog. M. auctorem in Ἄρνη & Βοιωτός. alii tamen *Arnen* urbem deducunt ab *Arne*, nutrice Neptuni. v. Tzetz. ad Lycoph. 644, & Etym. M. in Ἄρνη. Præterea *Andron* matrem Jafonis fecit *Theognetem*, Laodici filiam, tefte Scholiafte eodem Apollonii. denique Tzetzes d. l. Chiliadum, alios fuiffe addit, qui matrem Jafonis facerent *Rhœo*, Staphyli filiam. Staphylus

autem Bacchi filius duas habuit filias, *Hemitheam* & *Rhœo*; vide Parthen. Erotic. cap. 1. *Rhœo* autem dicitur concubuisse Apollini, & ex eo genuisse *Arium*, qui pater fuit *Œnotropum*. vide Tzetz. ad Lycoph. 570. sed nusquam legi eam Æsoni conjunctam: immo ipse Staphylus inter Argonautas ab Apollodoro numeratur; ergo avus sub nepotis ductu militasset. Vide in *Staphylo*. Hæc jam omnia, tam diversa, inter Mythicos hos scriptores componere, non est nostrum; sed multa forte nomina fuit mater Jasonis sortita, inter quæ aliqua Epithetorum vice potuerunt fungi: ut in aliis Heroibus & Heroinis usu venire solet. Ceterum Jasona metu Peliæ Chironi nutriendum datum, plurimi inter jam adductos tradunt, & Pindarus Od. Nem. III, 93, & præcipue IV Pyth. 135, quo hymno Jasonis præcipue laudes canuntur, & ejus pulchritudo & forma verf. 153 celebratur; de reliquis ejus factis, quæ Argonauticam expeditionem secuta sunt, non agemus. sed unum adhuc notari meretur, in quo temporis ratio non bene observata videtur ab omnibus fere poetis. Staphylus dicitur fuisse Bacchi & Ariadnæ filius, Thoas vero ejus frater ex eadem Ariadna genitus: ita ut Hypsipyle, quæ se *Minoo Thoante* natam gloriatur apud Ovid. Ep. VI, 114, si Jason ex Rhœo, Staphyli filia, fuisset natus, ejus fuisset patruelis. at in hoc illud primum offendit in Staphylo, qui ætate prior Argonautica expeditione, ipse sub nepote militare non potuit. At alterum majus, quod Theseus ipse inter Argonautas non tantum numeretur, a quo Ariadnam in Naxo desertam Bacchus demum duxit, & hanc prolem suscepit, sed plura gessisse dicitur, quæ in unam hominis ætatem conferre durum est. nam plurima demum post Argonauticam expeditionem acciderunt. Herculi enim jam provecta ætate adhæsit Theseus juvenis, & in Amazonia expeditione socius fuit, interfuit huic expeditioni, venatui apri Calydonii, & rapuit Helenam, quæ circa Trojanum bellum maxime floruit: quæ omnia si Theseus tot temporum intervallis distincta egit, secula duo vel tria vixisse debuit. Certe Jason Hypsipylen neptem Ariadnes nec videre, nec Lemni cognoscere potuit. licet noster poeta huic difficultati occurrisse videri possit per ea, quæ de Ariadna memorat lib. VII, 279, ubi Jasonem Ariadnæ mentionem facientem inducit.

IDAS. nulli omissus, Messenius, Apharei & Arenæ,

Œbali filiæ, filius, frater *Lyncei* Hygino fab. XIV, ubi Munckerus de ejus avo *Œbalo* (nam vitiose *Bubalus* legebatur) videndus. Et hic ex posteris Æoli. Aphareus enim Perieris filius, nepos Æoli. Apollodor. lib. I, cap. IX, § 5, ubi Tyndarea etiam filium facit Perieris, ut ita Castor & Pollux fuerint patrueles Idæ & Lyncei. Et hinc Schol. Apollon. I, 151 dicit, illos cum Dioscuris simul adolevisse. Alii hunc Perieren, patrem Apharei, filium faciunt Cynortæ, ut Apollod. III, cap. X, § 3. Et Pausanias lib. III, cap. 1, Cynortam facit Œbali patrem, hunc vero duxisse Gorgophonem, Persei filiam, & inde natum Tyndarea, ita ut Gorgophone bis nupta fuerit, prius Perieri, unde Aphareus, deinde Œbalo, unde Tyndareus, ut fuerit frater Apharei ὁμομήτριος; & lib. IV, 2 Perieri dat ex Gorgophone duos filios, Apharea & Leucippum; Apharea vero condidisse Arenen urbem, dictam a filia Œbali uxore sua: Apharei autem filios Idam & Lyncea memorat. Scholiastes Homeri Iliad. I, 557 dicit, *Idam* vulgo haberi Apharei filium, sed revera fuisse Neptuni. quod & affirmat Apollodor. d. l. lib. III. de matre etiam *Arene* non omnes consentiunt. Scholiast. enim Apoll. d. l. Theocritum ipsi dare matrem *Laocoossam*, Pisandrum vero *Polydoram.* in qua nescio, an non quædam sit mulierum confusio. nam Pelea ex Antigone, Eurytionis filia, genuisse *Polydoram* narrat Apoll. lib. III, cap. 12, § 1, quæ nupta fuit *Boro*, Perieris filio, quem *Borum* postea § 4 dicit esse Sperchium fluvium, & ex illo matrimonio natum *Menesthium.* qui *Borus* ab aliis Mythographis inter filios Perieris non numeratur, ut forte ejus uxor fratri Aphareo fuerit a quibusdam data, qui legerant *Polydoram* nuptam filio Perieris. Eustath. ad Illiad. B. vers. 681 *Polydoram* hanc ex *Polymela*, filia Actoris, natam, & Achillis sororem facit. sed alii aliter. vide Schol. Apollon. I, 558. *Polydoram* Protesilai uxorem, unde nata uxor Meleagri, dicit Pausan. IV, 2. de qua uxore Meleagri mox dicemus. aliam opinionem de matre *Idæ* & *Lyncei* habet Tzetz. ad Lycoph. 511, qui alios *Arnen*, filiam Æoli, ejus matrem facere dicit. de qua *Arne* in Jasone egimus. Idas vero *acer* & *ferox* Hygino dicitur fuisse, & hac nota ab omnibus Argonautarum scriptoribus demonstratur. vide Valer. Fl. VII, 574. Ore procacem & Deorum contemtorem, Apollonium eum inducere notat Barth. ad Stat. V, 505;

Val. Flaccus. e

& hinc in pugna illa cum Castore & Polluce, quam alii de sororibus Phœbe & Ilaira raptis, alii de præda male divisa, ortam narrant, ferociam ostendit, & Castora interfecit, ut Pollux Lyncea; quam cædem cum ulcisceretur *Idas*, lapide Pollucem percussit, sed Juppiter *Idam* fulmine percussit. vide Apollod. III, cap. X, § 2. Pindar. Od. X Nem. 115. Theocrit. in Dioscuris. Tzetz. ad Lycoph. 511. Ovid. V Fast. 699 *& sqq.* & alios plurimos. *Idas*, qui bello Thebano interfuisse a Statio narratur, non noster quidem esse videtur, sed ad ejus ferociam formatus a poeta. vide VI Theb. 533. unde *horridus* vers. 603, *improbus* vers. 644. Nam Thebanus erat, & quem Lydeus prosternit lib. VIII, 446, ubi *Onchestium* vocat. fortasse etiam Neptuno, ut noster *Idas*, ortum indicans: Onchestus enim Neptuno sacra, ut notat ibi Barth. & Schol. Apoll. III, 1240. Schol. Pind. I Isthm. 45. unde *Onchesti plebes Neptunia* Stat. VII, 271. eadem forte etiam ratione alterum *Idam* Statius ex diversa parte inducit lib. VII, 588, quem *Tænarium* vocat; cum & Tænarus Neptuno sacra, ut Schol. Apoll. III, 1239. Hic *Idas* etiam Marpessam rapuit, & ex ea genuit *Cleopatram* Meleagri uxorem; Pausan. IV, 2. de quo raptu vide Plutarch. de Flum. in Lycorma, & Schol. Homer. Iliad. I, 553. hæc Cleopatra etiam *Alcyone* dicta fuit Hygin. fab. CLXXIV, ubi vide Muncker. Maserius, cum ad Val. Fl. I, 461 recte hæc tradidisset, ad lib. III, 544 dicit, ex Alcyone Idam genuisse *Atalantam*, Meleagri uxorem.

IDMON. omnibus memoratus, sed soli Apollodoro in catalogo Argonautarum omissus, quem tamen malam manum passum fuisse credo, quia in sequentibus lib. I, cap. IX, § 23, Idmona vatem ab apro percussum in Maryandinis narrat. Filius Apollinis & Cyrenes vulgo habebatur. sed Pherecydes Apolline & Asteria, Coroni filia, genitum scripsit apud Scholiast. Apollon. I, 139; ubi & laudatur Chamalion antiquus scriptor, qui *Idmona*, non nomen proprium Argonautæ fuisse contendit, sed epitheton *Thestoris*. Maserius quoque ad lib. V princ. notat, Codrum Urceum credidisse, *Idmona* esse *Mopsum*: quæ suspicio etiam nata fuerat Cælio Rhodigino Lect. Antiq. XXIX, cap. 15; sed mox repudiata. nam omnes poetæ & Mythologi Idmona diversum faciunt, & vatem sive augurem fuisse tradunt, ut eum inter veteres vates recenset Clemens Alexandr. I Strom.

pag. 334. vide Valer. Fl. I, 228, ubi *Phœbejus* dicitur, & *Mopso*, qui immanior & horrore Deoque plenior, quietior *Idmon* opponitur. Fuere & qui Abantis filium, & Argivum fecerunt, teste Hygino: inter quos Orpheus verf. 185, qui nothum dicit Abantis filium, quem Antianira genuit Apollini. Idem fere tradit Apollonius, unde Scholiastes ejus cognationem cum Æolidis & Cretheidis deducit: Abas enim Melampodis, ille Amythaonis, hic vero Crethei filius. Haruspicis etiam munus obiisse ex Valer. III, 438 conficit Maserius. *Argolicum* vocat eum idem lib. V, 2. etsi vero ex augurii & futuri scientia noverat, se in hac expeditione periturum, non detrectavit tamen militiam, sed se Jasoni adjunxit. de ejus morte diversa quoque tradidere veteres, quorum opiniones recenset Maserius & Weitzius ad d. l. lib. V princ. Apollodorus ab apro in Maryandinis occisum narrat, cui & concinit Apollon. II, 817, & Hygin. fab. XIV, & Ovid. in Ibi verf. 504, ubi vide Salvagnium. noster vero poeta fatis & morbis lapsum dicit. Ammian. Marcell. XXII, 8 eum prope Tibarenos humatum esse narrat. vide Senec. Medeam verf. 652, & ibi Gronovium. ab hoc *Idmone* diversus Epidaurius ille, Medicinæ peritia in aula Adrasti celebratus a Stat. III, 389; & alius *Idmon*, pater Arachnes, Ovidio VI Met. 8 memoratus, qui Colophonius fuit.

JOLAUS. Iphicli, fratris Herculis, filius, soli Hygino annumeratus Argonautis. Hic ab Ovidio inter venatores apri Calydonii memoratur lib. VIII Met. 310. Ab Apollodoro ejus pater *Iphiclus.* Affuit & Jolaus Herculi patruo contra hydram. vide Scholiast. Nicandri ad Ther. 688. ejusque currum rexisse in illo certamine narrat Anonym. p. XII. Laboribus Herculis ab Allatio additus cap. 2; & ejus precibus juventuti restitutum fuisse, canit Ovid. IX Met. 429. alii eum mortuum dicunt, sed cum Eurystheus Heraclidas ab Atheniensibus deposceret, & bellum denuntiaret, revixisse, & Eurysthea occidisse narrant. vide Schol. Pindari IX Pythior. 137, ubi addit, alios hoc de reddita seni juventute interpretari. ejus vero tumulus honorarius erat prope Thebas ad Amphitryonis monumentum, ubi *Jolæa* sacra celebrabantur. vide eundem Scholiast. ad IX Ol. 149, & IV Nem. 21 & 32. Τέμενος Ἰολάου prope Thebanam urbem memorat Arrianus lib. I de Exped. Alexandr. 7, ubi interpretes inter se contendunt, an lucum an fanum Jo-

lai intelligi oporteat. In Sicilia quoque Jolao templum & sacra instituisse Herculem, narrat Diodor. Sicul. lib. IV, p. 161, & ut Deum in Sicilia & Sardinia cultum refert pag. 164. *Jolaum* hunc cum *Protesilao* confundi videbimus in *Iphiclo* altero.

IPHICLUS. filius Thestii, Apollodoro lib. I, IX, § 16, Hygino cap. XIV, Apollonio I, 201, & Orpheo vers. 158 memoratus, nec Valerio nostro omissus lib. I, 370. quamvis ibi quidam *Iphitum* legant, sed perperam: cum quia hic Iphiclus Thestii filius a nullo præteritus, neque a Flacco debebat negligi, tum quia, ut recte Maserius notat, media syllaba in *Iphitus* corripienda sit, cum in *Iphiclus* sit anceps. Orpheo frater, σύγγονος, Althææ dicitur, quæ & Thestii filia fuit Schol. Apollon. I, 146; ubi *Thespius* male pro *Thestius* legitur vulgo. Mater vero Althææ ibi *Laophonte* dicitur. sed ad vers. 201 Scholiastes dicit, Iphiclum & Althæam fuisse ex Deidamia Perieris filia: Apollodorus vero lib. I, cap. VII, § 10 dicit Thestium ex Eurythmide, Cleobœæ filia, sustulisse Althæam, Hypermnestram, Iphiclum, & alios. vide supra in *Amphiarao*. Hyginus vero matrem *Leucippen*, tam Althææ, quam Iphicli facit: quæ fortasse illa *Leucippe* fuit, quæ ab Æliano III, var. 42 inter Minyadas numeratur, & ab Ovidio *Leuconoe* dicitur. unde cognatio ejus cum Jasone posset deduci, & simul ratio reddi, cur frater ejus *Clymenus* vocetur, quod nomen, ut & *Clymene*, in Minyarum familia usitatum fuit. vide supra in *Clymene*.

IPHICLUS alter. filius Phylaci, pater Protesilai & Podarcis, Apollod. lib. I, IX, § 12; quamvis eum omittat in catalogo Argonautarum. quod fraudi fuit viro docto Eschenbachio ad Orphei vers. 137, qui cum *Iphiclo* Thestii filio confundere videtur: reliqui omnes Argonautis annumerant. & hic cognatione proximus fuit Jasoni, & ex Æolidis: mater enim ejus *Periclymene*, Minyæ filia, quæ & *Clymene*, soror Alcimedes, Jasonis genitricis. vide Schol. Apoll. I, 45 & 239, & supra in *Jasone*. Avunculum Jasonis vocat Hyginus, quia Alcimeden matrem Jasonis, ejus sororem, & filiam Phylaci faciunt aliqui. vide Heins. ad Ovid. XIII Epist. 35. per patrem etiam ex Æolidis deducebat genus. *Phylacus* enim filius erat Iphicli, hujus pater Phylacus, illius Dejon vel Dejoneus, Æoli filius. vide Eustath. ad Ho-

mer. Iliad. B. 697, Apollod. lib. I, cap. IX, § 4. Phylacus vero primus, filius Dejonis, condidit urbem Phylacem, teste Eustathio & Stephano in Φυλάκη. unde *Phylacidem* dictum Protesilaum a Propert. I, XIX, 7, quidam putant: cum non ab oppido, sed ab avo Phylaco II, patre Iphicli, ita denominetur: nam ab oppido gentili Φυλακήσιον, vel per periphrasin ἐκ Φυλάκης, dici docet Stephanus. quamvis & Φυλάκιος, de Protesilai, Iphicli filii, patria, apud Lucian. in Dialog. Mortuor. p. 145 Edit. Bourdel. occurrat. Iphicli uxor *Diomedea* dicitur ab Hygino fab. CIII. sed ibi agitur de *Iphiclo*, Herculis fratre, de quo in *Jolao* vidimus, quem Hyginus dicit esse dictum *Protesilaum*, cum proprio nomine *Jolaus* dicatur. vide Munckeri notas. Eustathius *Astyochen* vocat uxorem Iphicli, quæ diversa videtur ab *Astyoche*, Actoris filia, de qua vidimus in *Almelo*: hic vero tanta pedum levitate & pernicitate cursus fuisse dicitur, ut supra spicas triticeas posset currere, nec eas tamen læderet, vel, ut Demaratus ajebat, ut posset per summas undas labi. unde in proverbium abiit, *Iphicli celeritas*. vide Scholiast. Apollon. d. l. & Tzetz. Chil. I, 42, & Eustath. ad Hom. Il. Υ. 227, & Etymol. M. auctorem in Ἴφικλος. quæ poetis hyperbolæ usitatissimæ de quocunque, sive homine, sive animali pernici, ut multis Eschenbach. ad Orph. vers. 137, & alii ostenderunt. Qua tamen dote in hac expeditione nautica non commendari potuisse videtur, quia jam senior erat, & immunis omnium operum, sed ut monitor, qui juvenes ad virtutem stimularet, ascitus. vide Val. Fl. I, 474. quare mirari aliquis, cui poetarum in historia Mythica temporum confusiones ignotæ sunt, posset, Ovidium eum adhuc Trojano bello superfuisse tradere cum *Laodamia*, quæ in Epist. XIII, vers. 25, soceri sui Iphicli, ut viventis & sibi officium præstantis, meminerit; nisi quis confusos *Iphiclos*, & eorum munera putet. nam Orpheus vers. 158, alterum *Iphiclum* Thestii filium esse missum in hanc expeditionem, ut doceret Meleagrum Althææ filium, cujus avunculus erat, præclara opera, ut ita tamquam ejus rector esset. quem *Iphiclum* Valerius remo admovet lib. I, 370; cujus vacationem habebat alter *Iphiclus*. Ad hunc *Iphiclum* referendum est fragmentum Hesiodi apud Athen. lib. XI, cap. 14, ubi & *Phylaci* ejus patris mentio fit. quis vero *Iphiclus* fuerit, cujus historiam narrat idem Athenæus lib.

VIII, cap. 16, nescire me fateor. neque etiam, an Parthenius in *Iphiclo*, cujus operis meminit Stephanus in Ἀρκαιρεία, nostri Herois res gestas descripserit, definire audeo.

IPHIDAMAS. ita vitiose nominatur in Orphei editione, cum dicendus sit *Amphidamas*; ubi vide.

IPHITUS. Nauboli filius, Phocensis, omnibus memoratus; nisi quod apud Apollodorum vitio operarum Ἴριτος dicatur. *Naubolus* autem ab Apollonio I, 207 *Ornitides* vocatur, ut distinguatur a *Naubolo*, Lerni filio, memorato ab eodem poeta I, 135. vide infra in *Nauplio*. Hœltzlinus Naubolum alio nomine *Hæmona* dicit, & *Ornytum*, qui & *Ornytus* & *Ornytion*, esse; quia a Pausania lib. II Iphitus Hæmonis, Hæmon Thoantis, Thoas Ornytionis filii dicuntur: & ex Ornytione etiam natus Phocus, unde Phocenses. sed hæc admodum obscura. Pausanias lib. X, cap. 33, Naubolenses dictos Phocenses olim tradit. & Homerus Il. B. 517 Schedium & Epistrophum, filios Iphiti Naubolidæ, facit duces Phocensium: ubi Scholiastes *Naubolum* facit filium Iphiti: ut & Scholiastes Barthii ad Stat. VII Theb. 354. ipse vero *Naubolus Hippasides* a Statio dicitur, ut & Hyginus notat, quosdam credidisse, *Iphitum Hippasi* filium fuisse, & ex Peloponneso venisse. ita esset frater *Actoris*, de quo vide supra. quæ omnia inter se conciliare, non est opis nostræ. Filia Iphiti *Eurynome* dicitur, ex qua *Adrastus*. vide infra in *Talao*. alius est *Iphitus* Euryti, Œchaliæ regis, filius, frater Ioles, apud Apollodor. lib. II, cap. VI, § 1, quem Argonautis etiam annumerat Hyginus & Apollonius lib. I, 86. vide in *Clytio* & *Euryto*, ubi pluribus de illis egimus. Hunc *Iphitum* ab Hercule e turre præcipitatum narrat Diodorus Sic. lib. IV, pag. 165; quem tamen effugisse in Eubœam Scholiastes Sophoclis ad Trach. 355 affirmat. Arcum *Iphiti*, quem Hercules ipsi abstulit, & quo postea in furore abusus est, celebrat Anacreon vers. 421; ubi vide Barnesium.

IPHYS, vel potius *Iphis*. soli Valerio Flacco lib. I, 441 memoratus, ubi admodum laborat Pius & alii, quia olim *Iphitus* ibi legebatur pro *Iphi tuis* &c. Alii contendunt, eundem esse, qui *Tiphys*. quos recte refellit Pius. & absurde Flaccus, cum Tiphys gubernator fuerit, & ad clavum sederit, scriberet, ejus morte remum cessasse. præterea Tiphys mortuus est in Maryandinis, ut ipse Valer. Flac. lib. IV memorat; Iphis vero demum in Colchide, lib. VII, 423,

ubi vide Pii & Maserii notas, & ad lib. VI, 638 quæ notavimus, & Balbum ad lib. I, 721. quare ex ipsa Valerii sententia diversi sunt. Alectoris fuisse filium, ex Pausania, Iphyn, qui Sthenelo Capanei fratris sui filio regnum reliquit, notat Maserius ad lib. I, 441; licet, alium fuisse, addat se putare. vide infra in *Leito*.

IXITION. ex urbe Cerintho, soli Hygino notus. sed cum locus ille procul dubio sit corruptus, neque id nomen obvium in seculo illo fabuloso, verosimilis Munckeri conjectura, illo loco *Canthum* fuisse memoratum, qui ad finem capitis *Cerionis* filius dicitur. quidquid sit, nihil definiam, donec a meliori codice medicina appareat, vel indubitatis argumentis hic *Ixition* probetur fuisse inter Argonautas.

LAERTES. Arcesii filius, pater Ulixis, a solo Apollodoro inter Argonautas refertur, reliquis omnibus ignoratur. Tempora satis conveniunt, & cognatio cum Jasone & Æolidis potuit eum huic militiæ sociare. *Arcesius* enim filius Celei, ille Cephali, hic vero frater Phylaci, & filius Dejonei, qui Æoli filius fuit. licet in hoc stemmate quædam aliter ordinentur, & ipse Ulixes apud Ovidium XIII Met. Arcesii patrem Jovem fuisse glorietur. quæ omnia egregie illustravit Mezeriacus ad Ovid. Epist. I, cujus scrinia compilare non libet. addit idem Mezeriacus, credidisse multos, Ulixem ex furtivo cum matre ejus coitu ex Sisypho natum, quod ipsi objicit Ajax, & ita propius Æolum, cujus Sisyphus filius fuit, contingeret.

LAOCOON. Parthaonis filius, Œnei frater, Calydonius, & patruus Meleagri, in cujus nomine de stemmate horum agemus. memoratur hic inter Argonautas ab Hygino & Apollonio Rhodio lib. I, 192, qui addit, illum ex alia matre natum, & quidem ancilla. quare Œneus eum filio suo Meleagro addidit *κοσμήτορα*, rectorem. Et hæc forte ratio, cur ab Apollodor. lib. I, cap. VII, § 11, inter filios Parthaonis non numeretur, nec etiam alii inter Argonautas, ut ignobiliorem, recenseant. Nihil præterea de hoc *Laocoonte* mihi compertum est.

LEITUS. Λήϊτος, Alectoris filius, reperitur in catalogo Apollodori. legitur quidem Leiti filius, *Peneleus*, inter procos Helenæ Apoll. II, IX, § 8, ubi vide. sed sine dubio mendosum id in hoc Argonauta; & cum Alectoris filium faciat *Iphyn* Pausanias lib. II Corinth. cap. 18, ille forte re-

ponendus esset. Alector vero filius Anaxagoræ, unde Anaxagoridæ reges Argivi post eum dicti fuere.

LEODOCUS. Frater Areji & Talai, filius Biantis, & ita ex Cretheidis, memoratur Orpheo, Apollonio & Valerio; sed Hygino & Apollodoro præteritur. hic stemma cum commune habeat cum Arejo, & Talao, ad eos lectorem remittimus. notandum modo, Orphea vers. 146 eum Λαοδόκον vocare, quem Apollonius Λεωδόκον appellat.

LYNCEUS. Apharei filius, Idæ frater, in quo pluribus de eorum parentibus actum, & origine ex Cretheo. celebratus maxime acerrima oculorum acie, qua penetrare in ipsa terræ viscera dicebatur, quam ejus dotem Valerius noster & omnes Argonautici & Mythologici scriptores extollunt: quod poetæ ipsi tribuere propter studium rei metallicæ & naturalium, & quod in visceribus terræ recondita perscrutabatur. Hinc Romanæ Academiæ sodales, quales in Italia plurimæ, se *Lynceos* dixerunt, ex qua celeberrimus *Fabius Columna*, qui non *Lynceus* appellatus, quia in rerum naturalium perquisitione acutissimus erat, quamvis & eo nomine hac appellatione non indignus esset, sed quia Academiæ *Lynceorum* adscriptus erat, ut nos docet Leonard. Nicodemus in Addit. ad Toppii Biblioth. Neap. in *Fabio Columna*. Placcius vero de Pseudonymis num. 1430, p. 77, *Martinum Fogelium* historiam Lynceorum jamjam editurum, nobis nuntiavit nuper. *Lynceus* vero Argonauta mortem habuit cum fratre Ida communem, de qua supra egimus. Unicum adhuc notandum, confundi hunc Lyncea, Messenium Apharei filium, sæpe cum *Lynceo*, Ægypti filio, qui Argivum regnum tenuit, marito Hypermnestræ, Danai filiæ, quæ eum servavit. ita Aristophanis Schol. ad Plut. act. I, sc. II, vers. 152 acutum visum Lynceo Ægypti filio tribuit, licet postea duos Lynceos distinguat. Scholiastes quoque Pindari ad Pyth. VIII, 77, dicit Lyncei filium fuisse Abantem, Talai patrem, ex quo Adrastus, ubi est confusio duorum stemmatum. Nam *Lynceus* Ægypti filius reliquit Abanta, sed ejus filius fuit Acrisius, ut potissimum. vid. Pausan. II, 16. sed Talai pater fuit Bias, filius vero Adrastus, ut in *Talao* videbimus, ubi & Orphea Talaum Abantis filium facere notabimus. interfuit & hic cum fratre Ida venationi apri Calydonii. Ovid. VIII Met. 304.

MELAS. filius Phrixi & Chalciopes, qui cum fratribus

Argo, Cytisoro, & Phrontide in insula Dia accessit Argonautis. vid. in *Argo* & *Cytisoro*. hunc mari submersum nomen dedisse, ut μέλας πόντος diceretur, docet Scholiastes Apollonii ex Eudoxo ad lib. I, 922; quamvis addat, alios a fluvio Mela deducere nomen. vid. Eustath. ad Dionys. Perieg. 538.

MELEAGER. notissimus ævi prisci Heros, Œnei & Althææ filius, Calydonius, qui genus longa serie ex Æolo trahebat, descendens ex Calyce Æoli filia. vide Apollodori lib. I, cap. VII, § 5 & seq. ab avo vero Parthaone, *Parthaonides* dicitur Valerio lib. III, 705; ubi videndus Pius, qui de cognatione Tydei & Meleagri multa ibi confert. egregie quoque *Parthaonis* stemma illustravit Heinsius ad Ovid. VIII Met. 541; ubi & fuisse notat, qui Martis filium Meleagrum fecerint, ut & Maserius notavit. vid. Lutat. ad Stat. II Theb. 727. reliqua ejus acta nota sunt. unum est, quod alicui, longum ordinem majorum recensenti, scrupulum movere possit: nimis longum nimirum intervallum inter Æolum & Meleagrum intercedere, ut potuerit interfuisse huic expeditioni; cum nonus fere numeretur ab Æolo, & plurimi, ut Jason, Argus, & alii, tertia tantum ab Æolo generatione distent. sed sæpe jam notavimus, frustra temporum concordiam in fabulis quæri. Juvenem vero & imberbem affuisse huic expeditioni dicit Apoll. lib. III, 518; unde & *Laocoonta* ipsi rectorem additum vidimus. Noster tamen Valerius in hac sententia non fuisse videtur, qui lib. I, 434, humeros ipsi & spatium pectoris Herculeis æquum lacertis præbet; & lib. V, 574, ipsum & Tydea vocat *ingentes Calydonis alumnos*. *Magnum Œniden* vocat Statius lib. V Theb. 405; licet hæc de statura, quæ jam juveni immensa fuerit, explicare liceret. denique ætate jam virili fuisse apparet, quod ipse Apollonius lib. I, 997 eum nulli, nisi Herculi, cedere affirmet; unde & Herculis relinquendi auctor, & factionis dux, magniloquentia & superbia omnes superat. vide Flaccum lib. III, 645 & seq. uxorem dicitur habuisse *Cleopatram*, Idæ filiam, de qua vide in *Ida*, & Heins. ad Ovid. Epist. III, 97.

MENŒTIUS. Actoris & Æginæ filius, ex insula Ægina; Æolidarum etiam ex familia: Actor enim Dejonei filius, qui Æoli. Pater fuit Patrocli, qui inde *Actorides* Ovid. I, Art. 743 dicitur. vide & II ex Pont. IV, 22. Ab omni-

bus vero Argonauticis memoratur. a Valerio Flacco lib. I, 407, *Actorides* dicitur, de quo vide supra in *Actoride*; & Schol. Pindari ad IX Olymp. 104. Actor vero ille rex Opoentis fuit, & diversus ab *Actore* Argonauta, quem supra recensuimus. Eustathius ad Homeri Iliad. A. 337 ex Hesiodo tradit, Menœtium fuisse fratrem Pelei, & filium Æaci, alios vero facere Myrmidonem, filium Jovis, ex quo natus Actor, qui duxit Æginam, quæ jam ex Jove Æacum antea susceperat, ipse vero postea ex illa tulit Menœtium. Myrmidonis etiam filium *Actora* dicit Scholiastes Apoll. Rh. lib. IV, 816; ubi addit, ejus filiam *Philomelam* datam fuisse Peleo. quam tamen Hyginus facit matrem Patrocli, ergo uxorem Menœtii. vide de his amplius agentem doctissimum Mezeriacum ad Ovid. Epist. I, vers. 17; & Munckerus quoque ad Hygini cap. XCVII, *Sthenelen* Menœtii uxorem fuisse notat. Achillis etiam matrem *Philomelam* fuisse, ostendit idem Mezeriacus ad initium Epist. III Ovidii. potuere vero confusæ fuisse duæ mulieres, *Philomela* Actoris filia, Menœtii soror, quam duxit Peleus, & *Polymele* Pelei filia, quam duxit Menœtius, cujus nomen pro *Philomela* apud Hyginum esset restituendum, si vera sunt, quæ doctissimus vir annotat ad Ovid. II ex Pont. IV, 22; quamvis apud Apollodorum lib. III, cap. 12, ex correctione Galei, non reperiam *Polymelen* Pelei filiam, sed *Polydoram*, ex qua *Menesthius* natus fuit. Sed Mezeriacus Eustathium dicit Achillem facere filium *Polymeles*, Actoris filiæ, quæ certe ab aliis *Philomela* vocatur.

MOPSUS. nulli omissus aut ignoratus; celeberrimus vates, ut eum inter antiqui nominis vates celebrat Clemens Alexand. lib. I Strom. pag. 333. *Ampycis*, vel ut alii *Ampyci*, & *Chloridis* Nymphæ filius, Lapitha, ex Œchalia, ut quidam, vel Titarensis, teste Hygino: Τιταρήσιος Apollon. lib. I, 65. quidam etiam *Titaronium* (Lycophron vers. 881 Τιταιρώνειον) vocant, quia pater Ampyci fuit Titaron, vel ab oppido Thessaliæ Titarone, quod a Titaresio flumine Thessaliæ diversum esse docet Stephanus, & meminit ejus Homerus Il. B. 751, ubi multa de eo flumine adducit Eustathius, qui eum ex Titaro monte, qui vicinus Olympo, effluere, & Eurotan etiam dici, notat. Hic vero *Mopsus* sæpe confusus cum altero *Mopso*, Tiresiæ filio, vel nepote, qui etiam vates Trojani belli tempore fuit. vide

Gronov. ad Senec. Med. 655, Valeſ. ad Ammian. Marcel. XIV, 8, & Berckel. ad Steph. in Μόψιον. Noſter vero Ampycides vatis munere functus inter Argonautas memoratur. Orpheus verſ. 127 eum filium *Ampyci* & *Aregonidis* facit. ubi Eſchenbachius, ex Grævii ſententia, diverſam de matre vatis Orphea ſequi ſententiam notat. alii conſtanter *Chlorida* matrem vocant, quæ diverſa a *Chloride*, Amphionis & Niobes filia, quam Neleus uxorem duxit, & a *Chloride*, Tireſiæ filia, ut quidam matrem Periclymeni vocant. vide in *Periclymeno*. Hygin. fab. X, & Schol. Homeri Odyſ. Λ. 280. vide infra in *Neleo*. Valerius noſter lib. I, verſ. 383 Apollinis filium facit. cum quo facit Statius III Theb. 521, ubi Lutatius interpres Apollinis & Himantis filium dicit fuiſſe, & hinc quidam apud Ovid. I ex Ponto IV, 37 legunt, *nec Himantide natus*, & intelligunt *Mopſum*, ut docet Merula in notis. Sed Apollinis filius non fuit revera, ſed opinione & poetarum elogiis, qui vates Apollinis filios faciunt; unde Valerius dicit, *Phœbi fides non vana parentis*, id eſt, eum arte ſua & præſtantia vaticinandi vulgi rumorem confirmaſſe, quaſi Apollinis eſſet filius. eodem modo ut Neptuni & aliorum Deorum filios vidimus alios, qui tamen vero patre cenſebantur alio. ita & alter *Mopſus* Apollinis filius dictus, cum eſſet Rhacii & Mantus; Pauſan. lib. VII Achaic. cap. 3, ubi vide notas Kuhnii, qui ex Cononis narratione VI id firmat. reliqua de Mopſo obvia & occupata aliis. Hyginus vero hunc ab initio non acceſſiſſe Argonautis ait, ſed in itinere poſt mortem Ampyci patris ad eos ſe contuliſſe, deinde in Africa morſu ſerpentis obiiſſe: cum ceteri omnes ſimul cum Jaſone conſcendiſſe navem, & ex Theſſalia ſolviſſe, narrent. de ejus morte videri poſſunt viri docti, quos jam laudavimus, & Tzetzes ad Lycophron. verſ. 881. Ovidius, eum ſuperfuiſſe huic expeditioni, & venatui Calydonio cum Meleagro interfuiſſe, canit lib. VIII Metam. 316. Apulejus de Deo Socratis, eum pro Deo cultum, & in Africa oraculum habuiſſe, affirmat. vid. Barth. ad Stat. III Theb. 521.

NAUPLIUS. *Neptuni* & *Amymones*, Danai filiæ, filius, Argivus, omnibus, præter Apollodorum, memoratus. Scholiaſtes vero Apollonii ad lib. I, verſ. 133, duos fuiſſe *Nauplios* tradit. hunc fuiſſe veterem *Neptuni* filium, & Argonautam; alium vero ex ejus poſteris *Nauplium*. & ſtemma

ita deducitur: Amymone genuit *Nauplium* Argonautam; ille Prœtum, ille Lernum, ille Naubolum, ille Clytonaum, ille denique *Nauplium* secundum. & videtur Apollonius ex hujus stemmatis deductione Nauplium minorem filium Clytonai statuere Argonautam; licet vers. 138 Nauplium majorem Amymones fil. navigandi peritissimum statuens, eum Argonautis accensere posset credi. certe Orpheus vers. 200, Hyginus, & alii, eum Neptuni & Amymones filium faciunt. Hœlzlinus ad Apollonium, ubi de variis *Nauplius* agit, ipse confundit stemma, & Prœtum facit *Nauplii* minoris filium, cum fuerit majoris, & *Nauplium* putat eundem esse, qui *Abas* dicitur Pausaniæ lib. II, 16; sed ille diversus Prœtus fuit, geminus Acrisii frater, filius Abantis, & Argivus. hic vero Prœtus, Nauplii filius, Phocensis: nam Lernum & Naubolum fuisse Phocenses, vidimus in *Iphito*. & hic Nauplius major conditor Naupliæ, teste Pausan. lib. II, 38, & V, 35, & Schol. Euripid. in Oreste vers. 54. & verosimile est, Lernam paludem a Lerno Prœti filio dictam, ut & ab Amymone fons nomen in eodem tractu terræ accepit. Nauplius etiam familiaris Aleo fuit, cujus jussu filiam Augen necandam vel vendendam tradidit, teste Diodoro lib. IV, pag. 166, & Apollod. lib. III, 9, § 1, & paulo aliter Pauſ. VIII, 848. Scholiastes vero Apollonii ad lib. IV, 1091, ex hoc Nauplio, Neptuni filio, natum esse ait Damastora, Pherecyde auctore, ex eo vero Peristhenen, inde Castora, & ex eo Androthoen, matrem Dictyos & Polydectæ. Hic *Nauplius*, cum Tiphys periisset, petiit clavi regimen, sed prælatus fuit Ancæus, teste Apoll. II, 898, ex Flacci sententia Erginus lib. V, 65. insignem vero fuisse ejus navigandi peritiam & siderum scientiam, inde confici posset, quod ex duabus Arctis unam reperisse *Nauplium*, alteram Thaletem, dicat Theon ad Arati Phænom. vers. 27. Præterea etiam noster poeta hunc *Nauplium* confudisse videtur cum alio Palamedis patre lib. I, 371, qui tamen fuit Euboicus, cum noster Argivus dicatur ab Hygino XIV, & Scholiaste Euripidis d. l. Apollodorus etiam lib. II, cap. I, § 5, itidem confundit. Nam hunc *Nauplium* Clymenen, Atrei filiam, vel ut alii Philyram, duxisse narrat; vel ex sententia Cercopis Hesionen cepisse, ex qua Palameden & alios genuit; qui locus mendosus est. nam Clymene Atrei, Ἄτρεως, filia dicitur, ut etiam legitur apud

Schol. Euripid. Oreſt. 432, quæ lib. III, cap. II, § 2 dicitur *Crethei* filia, qui Κράτευς etiam ibidem dicitur, Minois filius. ſed ſemper *Catrea* vocari debere, docuit Meurſius in Creta lib. III, cap. 3, & ita MSS. habere, notat Th. Galeus, & Tzetz. ad Lycoph. 384 recte tradit. hæc Clymene fuit mater Palamedis, cujus ſoror Ærope, Pliſtheni nupta, edidit Agamemnona & Menelaum. unde a Suida Palamedes dicitur ἀνέψιος Agamemnonis. ipſe etiam Virgilius *Nauplios* confudiſſe videtur, cum Palameden *Beliden* vocet lib. II, 82. Amymone enim, Danai filia, Beli neptis erat; ubi Servius, Apollonium ſecutus, dicit „eum ſeptimo gradu a Belo diſtare, quæ iiſdem pæne verbis habet Lutatius ad Stat. I Achil. 92; cum tamen ex Apollodori loco, mox adducto, tantum quarto gradu diſtare efficitur. ſi vero *Nauplium* minorem fuiſſe patrem Palamedis ſtatuamus ex ſtemmate Apollonii, nono quidem gradu diſtabit. Lutatius vero ad Stat. II Theb. 432, VI Theb. 288, *Nauplium* majorem patrem Palamedis ſtatuit, ut Apollodorum feciſſe vidimus. abſunt tamen illa verba, quæ Palameden ex Nauplio natum indicant, ab Hygini fabula CLIX, quam deſcripſiſſe Lutatium Munckerus notavit. Morerius in lexico ſuo memorat *Nauplium* ſecundum, quem Seriphi & Eubœæ regem facit, quod unde habeat, vellem docuiſſet. ſi enim Seriphi rex fuiſſet, potuiſſet Polydecten aut Dictyn, quos ex poſteris Nauplii prioris fuiſſe vidimus, cognatione contigiſſe. illorum autem poſteros neſcio an veteres memoraverint. qui vero ſupplementa adjecit Morerio, recte eum quidem reprehendit, quod nullam Nauplii prioris mentionem fecerit, quem tamen ipſe cenſor, an fuerit, ignorat, nec ſtemma Nauplii accurate excutere ſatagens, ad Apollodorum, obvium omnibus in hac materia auctorem, remittit, quem nos Nauplios duos confundere oſtendimus. maximum hoc ex furum Lexicographorum ſcriptis eſt incommodum, quod vel nullos auctores producant, vel ad ſcriptorem aliquem nos ita remittant, ut quærendo defatigati, tandem illis fidem habere malimus, quam inutilem operam inſumere. ſæpe etiam citant auctores, apud quos illa, de quibus agunt, debere exſtare credunt, licet ſæpe vel nihil ibi reperiatur, vel longe aliter.

NELEUS. *Hippocoontis* filius, Pylius Hygino fabula X

& XIV, qui solus eum in Argonautarum censum refert. ab aliis *Neptuni* & *Tyrus* filius dicitur. vide Schol. Pind. IX Ol. 43, & Schol. Apollon. I, 156, & Schol. Homeri Odyss. Λ. 380, Apollodor. in catalogo Argonautarum, & Liban. Diegem. 38. sed de Nelei gente mox in *Nestore* & *Periclymeo*, Nelei filiis, agendum erit. ejectus hic erat a fratre Pelia ex Thessalia, & in Peloponnesum abiens Pylum condiderat, ibique regno confirmato, & ducta Chloride, Amphionis & Niobes filia, Periclymenum, Nestora & Chromium sustulerat; Hygin. fab. X: quorum duo Argonautis se associaverunt. quare vix verosimile videri potest, illum cum filiis se voluisse adscribi in hanc militiam, cum diu ante hoc tempus ex Thessalia migraverit, & senior jam esset. Pero, ejus filia, mater fuit *Areji* Argonautæ; ubi vide.

NESTOR. Nelei filius, qui solus omnibus fratribus superstes fuit, quia aberat eo tempore domo, quo Hercules Nelea cum omni familia sustulit. vide Hygin. fab. X. Hic soli Valerio nostro debet, quod inter Argonautas habeatur. vid. lib. I, 380, & VI, 569. Licet vero frater ejus *Periclymenus* natu major fuerit, ipsum hujus expeditionis tempore militaris ætatis fuisse apparet, quia jam antea Lapitharum certamini interfuit, quod paucis annis hanc militiam præcessit, ut ipse Nestor apud Ovidium XII Met. 212 & seq. & noster lib. I, 145 testantur: quamquam scrupulus, si omnia ad historicæ veritatis calculum apud Mythicos revocare vellemus, inde injici posset, quod primis in annis interfuisse Calydonio venatui dicat Ovidius VIII Met. 313, qui post reduces Argonautas est institutus. Præterea Scholiastes Statii lib. IV Theb. 126 dicit, illum ad bellum Thebanum non ivisse, quia nondum militaverat; quod tamen ex verbis Statii vix confici posse puto, quæ ita se habent:

Nondum nota Pylos, juvenisque ætate secunda
Nestor, at ire tamen peritura in castra negavit.

unde tantum patet, eum ultra triginta annos natum, ideoque aptum satis militiæ, sed noluisse huic bello nomen suum dare. ubi etiam Barthius notat, poetas non constare sibi in temporum ratione, ut talium dominos, non famulos, suo quodam privilegio. reliqua de Nestoris actis & vita, quia notiora sunt, & huc non pertinent, omittemus.

OILEUS. *Leodoci* & *Agrianomes*, filiæ Perseonis, filius,

ex urbe Naricea Hygino fab. XIV memoratur, sed Berckelius in notis ad Fragmentum Stephani pag. 60, sive ad Δώτιον, emendat *Odœdoci* filius, qui filius erat Cyni, quod stemma mihi est ignotum, & Berckelius ex Eustath. ad Il. B. 531, matris etiam nomen *Laonomen* pro *Agrianome* substituit, quod verosimile. nam idem Steph. in Καλλίαρος facit Calliarum, filium Odœdoci & Laonomes. Uxor *Oilei* fuit *Eripois*, ex qua Ajax natus fuit, Homer. Il. N. 697, & O. 536; ex Rhene concubina habuit Medonta, Homer. Il. B. 727. memoratur vero hic inter Argonautas ab omnibus, præterquam ab Apollodoro. dotes ejus præcipuas fuisse, dolo hostes aggredi a tergo, si inclinata esset acies, canit Apollon. I, 75; quod posset intelligi non de acie hostium, sed de sua, in qua pugnabat *Oileus*, quæ cum fugeret, ipse, quasi in tergo manus haberet, insequentes hostes poterat impetere; & ad eum forte, non filium Ajacem, referri illa Servii possent ad I Æneid. 41: *a multis historicis Græcis tertiam manum dicitur post tergum habuisse, quod ideo est fictum, quia sic celeriter utebatur in prœlio manibus, ut tertiam habere putaretur.* quibus verbis si liceret præponere *qui*, & ita connectere, *sane hic Ajax Oilei filius, qui a multis*, ad patrem, non filium, lubens referrem: quamvis non pugnem, si de ipso Ajace quis vellet capere, qui eadem dote, qua pater, instructus, hostes in fugam datos mira velocitate insequi esset solitus, unde ταχὺς Homero, & Horatio I, od. 15 *celer sequi* dicitur. sed hæc relinquimus in medio.

ORPHEUS. celeberrimus vates, & de cujus sapientia musica omnia veterum monumenta plena sunt, a nullo Argonauticorum scriptorum non celebratus; quare nec nostrum est institutum, operose de eo agere. De parentibus ejus non convenit. quidam *Apollinis* & *Calliopes*, alii *Œagri*, ut noster IV, 348, filium faciunt. vide Schol. Apollon. I, 23, & Muncker. ad Hygin. XIV. potuit vero revera *Œagri* fuisse, sed habitus Apollinis, quia vates & poeta excellens fuit; ut in *Mopso* vidimus & aliis. & Schol. Pindari IV Pyth. 313 notat, ut ex Jove, & Jovis filii reges dicuntur, ita poetæ & citharistæ ex Apolline. magister Eumolpi dicitur Ovidio III ex Pont. III, 41, ubi vide notas. Hic rei militaris rudis, & etiam debilis, assumtus a Jasone ex consilio Chironis, quia aliter non potuissent

Sirenas transire. Schol. Apoll. I, 24 & 31. Orpheus, sive Onomacritus juvenem facit vers. 408; & idem fingit, Jasona abiisse ad eum in Thraciam, & ad iter Colchicum invitasse. Ejus munus fuit, citharæ cantu demulcere feros juvenum animos, (nam feras mitigasse Musis & literis mentes docent Parrhas. & Barth. ad Claudian. Præfat. lib. II de Rapt. Proserp. & alii.) & modum remis ducendis dare, & celeusma canere. De poesi, quæ sub ejus nomine circumfertur, quam ad *Onomacritum* quidam, alii ad juniorem poetam, nobis incognitum, referunt, hic agendi locus non est. vide Fabricii Biblioth. Græc. lib. I, cap. 18, & Schurtzfleisch. notitiam Biblioth. Weimar. pag. 178.

PALÆMON. Apollodoro memoratus, *Vulcani*, sive *Ætoli* filius; Orpheo vero vers. 208 *Lerni* filius nothus dicitur, & *Palæmonius* vocatur, ut & Apollonio I, 202, qui dictum quidem Lerni filium, sed revera Vulcani fuisse dicit: qui *Lernus* si idem sit, quem Prœti filium vidimus fuisse in *Nauplio*, itidem ex Æolia familia genus suum deducebat. si vero ex Apollodori sententia fuerit Ætoli filius, potuit illius Ætoli fuisse, qui Endymionis filius, Calyces Æoli filiæ nepos fuit, & ita ex Æolidis genus quoque traheret, & Calydonius, ut Hyginus eum facit, fuisset. ignoratur hic Valerio Flacco, neque nobis de eo amplius quid constat.

PELEUS. *Æaci* filius, Telamonis frater, Achillis pater, nulli incognitus, & ab omnibus inter Argonautas connumeratus. Matrem ejus Tzetz. ad Lycoph. 275 *Deida* fuisse scribit, quam in *Endeida* mutat Munckerus ad Hyginum, cujus notas vide. hanc Plutarchus in vita Thesei *Scironis*, alii *Chironis* filiam faciunt, quod verosimilius: & nomen apud Plutarchum corruptum esse patet, quia uxor *Chariclo* additur, quæ Chironi fuit nupta. vide ad Ovid. II Metam. 636, & Schol. Pind. IV Pyth. 182, & Apollon. IV, 613. Æaci vero mater *Ægina* dicitur Ovid. VII Met. 615, Stat. VII Theb. 317, & aliis, ita ut fuerit frater Menœtii. Licet ille Actore patre magis, Æacus vero Jove, (qui in aquilam versus Æginam vitiavit. vid. Schol. Stat. ad lib. VII Theb. 424, & Nonni Dionys. lib. XXIV, pag. 625.) censeatur. qua ratione etiam Æolidas tangat, vide in *Menœtio*. Ipse *Peleus*, *Thetin* Nerei, (sive Neptuni; Hygin. fab. CLVII) filiam duxit, unde eum *generum pro-*

fundi Nereos appellat Stat. V Theb. 436. reliqua notissima sunt. sed hic quoque ratio temporum admodum turbata est. ut enim multa præteream, dicitur *Peleus*, cum fratrem suum *Phocum*, inita sceleris societate cum *Telamone*, occidisset, aufugisse, & lustratus ab Euryto Actoris filio, quem *Eurytiona* vocat Apollodorus; (vide supra in *Eurytione*) cujus filiam Antigonen duxit, & in tertiam partem regni a socero ascitus fuit: deinde, cum in venatu apri Calydonii occidisset Eurytiona, iterum se Jolcum contulit, ad Acastum, Peliæ filium, a quo lustratus iterum fuit; Ovid. XI Met. 409, II Fast. 39. sed cum ab Astydamia, Acasti uxore, sollicitaretur ad adulterium, nec vellet ejus libidini morem gerere, ab Acasto, apud quem eum criminata erat Astydamia, iterum expulsus fuit, & feris expositus, sed ope Jovis conservatus spoliavit Acastum regno, & duxit Thetin. hæc multis prodita vide apud Tzetz. ad Lycoph. 176, Schol. Aristoph. Nubib. 1059, Pindar. III Nem. 55 & 88, Apollon. I, 224, & alios. vide & supra in *Acasto* & *Eurytione*. quæ si vera sunt, cum maximam partem post hanc expeditionem accidere debuerint, qui ergo ab Apollonio & Valerio fingi potest jam tempore hujus expeditionis natus Achilles, & apud Chironem, qui avus ejus maternus fuit, educatus? qui si ex Thetide natus, certe Acastus, qui in primo ævo ad Jasona venisse dicitur, non potuit jam uxorem habuisse, nec Pelea lustrasse ante natum Achillem. movet & hunc scrupulum Pius ad Valer. I, 256, sed non solvit. quare statuendus hic anachronismus, poetis admodum familiaris: licet ego facile credam, connubium *Pelei* fuisse posterius hac expeditione, sed poetas ornando argumento, jam Achillem puerum induxisse, qui indolem suam tot Heroibus ostenderet: *Peleus* enim juvenis debuit affuisse Argonautis, quia ejus patruus Menœtius, qui neque provecta ætate fuit, ut plurimi Argonautæ, itidem commilito fuit; neque etiam, si hoc tempore jam puer Achilles fuerit, & ad Trojana bella protraxerit ævum, non habuit ejus mater, nec ipse, quod de brevitate vitæ quererentur. sed plura incredibilia in Achille occurrunt. Apollodorus lib. III, cap. XII, § 8, dicit, Achillem anno nono ætatis fuisse a matre in insula Scyro occultatum, & paulo post inde ad Trojanum bellum extractum. vide Barth. ad Stat. I Achil. 1, & 503. Neoptole-

mus vero, ex Deidamia susceptus, unum annum agebat, cum ab Ulixe deprehenderetur Achilles. vide Stat. II Achil. 234. ille tamen post decem vel undecim annos jam vir, & ferocissimus Ilii vastator, & Priami interfector inducitur a Virgilio II Æneid. & aliis. quibus crediderim Ovidium inductum, ut Neoptolemum adhuc in Scyro fuisse fingat XIII Met. 155, ubi de armis Ajacis:

Est genitor Peleus, est Pyrrhus filius illi,
Quis locus Ajaci? Phthiam Scyronve ferantur.

quamquam aliquis posset contendere, Pyrrhum post armorum judicium Græcorum exercitui accessisse. nam nisi hoc Ovidius crediderit, sibi obloqueretur, cum mox vers. 455, eum Polyxenæ cædi parentali interfuisse, narret; si forte hæc tam accurate Naso excusserit in opere, quod non emendavit. Denique *Pelea* omnia illa egisse, quæ supra vidimus, post expeditionem, inde apparet, quod superfuerit usque ad bellum Trojanum, quæ ætas longissima fuisset, si tam provecta ætate, & tot rebus gestis demum ad Argonauticam expeditionem profectus fuisset. supervixisse vero Achilli, ex Ovidii loco XIII Met. 155, apparet, & ex Plutarchi libro, an Seni sit gerenda Respubl. qui dicit, Pelea & Laerten domi desedisse, ideoque despectos, cum Nestor etiam senex laudem adhuc obtineret ex re militari. vide & Schmid. ad Pind. IV Pyth. pag. 268. a Pyrrho nepote reduce restitutus etiam regno dicitur, quod iterum per Orestem amisit, indeque confectus mœrore obiit. ad militaris rei scientiam, qua valuit, pertinet, quod μάχαιραν invenisse dicatur a Servio ad Virg. IX Æn. 505.

PENELEUS. filius *Hippalmi*, soli Apollodoro notus: nobis, unde venerit, aut ortus sit, minime constat. memoratur *Peneleus*, Leiti filius, inter procos Helenæ, ut vidimus in *Leito*. sed ille simul ergo cum patre debuisset militare. *Hippalcmum*, Pelopis filium, reperio apud Schol. Pindari I Olymp. 144; sed de ejus conjugio aut posteris nihil novi, &, an idem sit, qui *Hippalmus*: certe ita vocatur a Schol. Euripidis in Oreste vers. 5. *Peneleus*, Leiti filius, Bœotorum dux in bello Trojano ab Homero & aliis celebratur. simul cum Leito duxisse copias dicit Homerus Il. B. vers. 494, quem Penelea an diversum faciat, an confundat cum Argonauta cap. XXVII Hyginus, nescio: nam dicit *Hippalli* & *Asteropes* filium fuisse: *Hippallum* vero Pe-

lopis & Hippodamiæ filium fab. LXXXV; quem alii *Hippalmum* & *Hippalcimum* vocant. vide Munckeri notas. hujus Penelei nepos itidem *Peneleus*, conditor oppidi Paneli dicitur a Stephano in Πάνελος. Leitus vero dicitur *Lacreti* & *Cleobulis* filius, quæ etiam nomina corrupta: nam quod *Alectoris* vel *Alectryonis* restituant viri docti, arbitrarium est. melius est, exspectare certiora.

PERICLYMENUS. *Nelei* filius, frater Nestoris, ab omnibus celebratus inter Argonautas. vide Apollon. I, 156, & ibi Schol. Homer. Od. Λ. 380. Orpheus dicit, eum venisse ex Pallene vel Pellene (vid. Eschenbachii notas) & Lipaxo. Hyginus vero Pylium facit. Scholiastes vero Pindari ad IV Pyth. III, & IX Nem. 61, *Nelei* & *Chloridis* filium facit, quam *Chlorida* dicit fuisse filiam Tiresiæ, ubi cum *Amphiarao* congressus dicitur. nisi sit diversus a nostro, quod vix puto. Seneca quoque in Medea 635,

Patre Neptuno genitum necavit,
Sumere innumeras solitum figuras.

vid. in *Neleo*: qui Neptuni filius censebatur a multis, ut vidimus, & hinc auctor Neleidarum Neptunus habitus. vid. Schol. Pindari IV Pyth. 309, & Ovid. XII Met. 556. & recte avum *Periclymeni* Neptunum facit Tzetzes II Chiliad. 45, & d. Scholiastes Pindari. licet Pindarus, eum Euphemo conjungens, videatur Neptuni filium credidisse. ex hoc *Periclymeno* descendebat *Melanthius*, pater Codri, ut ostendit Meursius de Reg. Athen. lib. III, cap. 10. Neptunus vero præ ceteris Neleidis hunc *Periclymenum* dilexisse dicitur, & decorasse munere, ut se posset vertere in varias figuras: quod Ovidius & Schol. Apollon. d. l. docent. in bello vero, quo pater ejus oppressus fuit ab Hercule, cum se in muscam convertisset, clava fuit occisus, secundum Scholiasten dictum. Ovidius vero verisimilius in aquilam conversum, sagittis ab Hercule confectum, tradit. ad illas metamorphoses respicit Severus Sophista in excerptis Rhetorum *Allatii* pag. 231.

PHALERUS. *Alconis* filius, Atheniensis, omnibus memoratus. Apollon. I, 96, Orpheo 142, Valer. Fl. I, 398. *Alcon* a Scholiaste Apollonii dicitur filius Erechthei regis Atheniensium; unde *Actæus Phalerus* vocatur a Valerio lib. VI, 217. Hunc *Alconem* forte respexerit Virgilius Ecl. V,

Aut Alconis habes laudes, aut jurgia Codri.

in quo verisimiliter latet aliquod egregium *Alconis* facinus, Codro comparandum, quod præstitit *Alcon* patriæ suæ. certe Maserius ad Val. Fl. d. l. narrat, *Alcona* fuisse quendam Atheniensium ducem, qui sua morte suis vitam restituit. quod unde hauserit, non addit. de Erechthei filiabus certe narratur, illas se pro patria immolandas præbuisse. vide Cicerон. I Tusc. 48, & III de Natur. Deor. 19, & pro Sext. 21, Hygin. fab. XLVI, & alios. an in hujus facti societatem venerit frater, ignoro. confusus sæpe hic *Alcon* Atheniensis cum Cretensi sagittario, quem Servius ad Virgilii d. l. ibi innui putat: nam & nostrum fuisse artis sagittandi peritissimum, apparet ex illis, quæ Valerius ei attribuit, & Manilius V, 304:

> *Quin etiam ille pater tali de sidere cretus*
> *Esse potest, qui serpentem super ora cubantem,*
> *Infelix, nati somnumque animamque bibentem,*
> *Sustinuit misso petere ac prosternere telo*, &c.

ubi Scaliger videndus, qui adducit versus Sidonii in eandem rem, ad quos vide Carm. V, 154 Sirmondi notas. quare forte Valerius Cretensis factum Atheniensi attribuerit. Eustathius *Alconem*, Pandori filium, Erechthei nepotem facit. vide Meurs. de Regib. Athen. lib. II, cap. 13. Alius *Alcon* Myleus, artifex egregius, memoratus ab Ovidio XIII Met. 683; alius Sicyonius Stat. IX Theb. 121, ubi de aliis Barthius videndus. & nomen illud etiam temporibus posterioribus usitatum fuisse, docet *Alcon* Saguntinus apud Liv. XXI, 12, & Chirurgo imposuit id cuidam Martialis XI, 85. Quidquid sit de *Alcone* patre, filius ejus *Phalerus* dicitur, & Gortynam urbem Thessaliæ condidisse ab Orpheo vers. 143, quod a nemine præterea tradi notavit Eschenbachius. ab eo portum *Phalereum* etiam Atheniensibus structum nomen accepisse, tradit Pausan. lib. II, cap. 1; præterea in Italiam deinde transgressum, urbem ex suo nomine *Phalerum*, quæ deinde *Parthenope*, & postea *Neapolis* fuit dicta, condidisse, Petrus La Sena de Gymnasio Neap. cap. XI, § 4, & Camill. Peregrinus de Campania Felice diss. II, § 21, eruditissime ex Lycophrone & aliis ostenderunt. La Sena etiam, quia Ἐυμελίης Phalerus ab Apollonio vocatur, inde Neapolim *Eumelida* vocari a Statio lib. IV Silv. VIII, 49 credit. in quo loco explicando ad-

modum sudant interpretes. sed Domitium Calderinum jam id suspicatum fuisse, licet ille ab Eumelo Parthenopes patre deducat, ex ejus notis, quas forte ex antiquo glossatore concinnavit, apparet. vide ad Ovid. VII Met. 390.

PHANUS. *Dionysi* sive *Bacchi* filius, soli Apollodoro numeratus inter Argonautas, nobis ignotus. vide infra in *Staphylo* ejus fratre. An ab hoc proverbium Φάνου θύρα ortum, nescio. Refert id Erasmus ex Suida, titulo *Indiligentiæ*. sed ille Φάνιος dicitur Zenobio Centur. IV, 24, Φανειὸς a Diogeniano Centur. V, 5. Eustathius *Phaniam* vocat, notante Schotto.

PHILAMMON. *Apollinis* & *Chiones* filius Hygino fab. CC, & Ovid. XI Met. 317, ubi pluribus de eo actum. *Leuconoes*, vel *Leucothoes*, ut alii, filium facit Hygin. CLXI, ubi v. Scheffer. & infr. in *Thersanon*. fuit Autolyci frater ὁμομήτριος. Hunc Scholiastes Apollon. lib. I, 24, ex Pherecyde narrat cum Argonautis navigasse, non vero Orphea. De confusione circa hunc & *Eumolpum*, vide quæ ad Ovidium notata lib. XI, 93, & III ex Pont. III, 41; nec verosimile esse, hunc cum Argonautis navigasse, evincent illa, quæ de *Autolyco* ejus fratre supra diximus.

PHILOCTETES. filius *Pœantis*, ex Meliboea, satis notus. hic ab Hygino & Val. Fl. I, 391, solis recensetur inter Argonautas; a reliquis omnibus omittitur, & jure, ut puto. non enim verosimile, si rationem temporum spectemus, eum utrique expeditioni Argonauticæ & Trojanæ interfuisse, quod soli Nestori, omnium maxime longævo, contigisse dicitur. quare alii *Pœantem* ejus patrem Argonautam faciunt, cui & Herculem sagittas suas dedisse scribit Apollodorus lib. II, cap. VII, § 7. quare Philoctetem potius Trojanis bellis relinquimus.

PHLEIAS, vel PHLIAS. *Bacchi* & *Ariadnes* filius, ex Phliunte urbe. Valerio lib. I, 412, & III, 108, Apollon. I, 115, Orpheo vers. 192, memoratus. *Phliasius* Hygino dictus. Urbs vero Phlius in Peloponneso olim Aræthyrea dicta, teste Scholiaste Apollonii d. l. & Pindari VI Nem. 73, sed de auctore hujus urbis discrepant. quidam enim ab hoc *Phliante* volunt conditam; ut Pausan. II, 12, qui eum non *Ariadnes*, sed *Aræthyreæ* filium ex Baccho facit; licet alii ex *Caso*, Temeni filio, deducant. Orpheus me-

trem ejus Nympham vocat, sed nomen non exprimit. Stephanus & Schol. Apollonii a *Phliunte*, (rectius a *Phliante*) Bacchi & Chthonophyles filio, conditam ajunt. Maserius ad lib. III, 148, valde æstuat in hoc nomine, & licet Despauterio male *Phæas* dicatur, ipse tamen *Phlæas* recte dici posse censet.

PHLOGIUS. filius *Phrixi* & *Chalciopes*, qui cum fratribus in insula Dia Argonautis se adjunxit. memoratur Hygino, Apollonio, & Val. Flacco. vide in *Argo* & *Mela*, & inprimis in *Autolyco*.

PHOCUS, vel, ut editur, *Focus*, *Cænei* filius, ex Magnesia, soli notus Hygino. *Cæneus* ejus pater, Elati filius, Magnesius, supra est relatus. non vero, ut toties vidimus, verosimile credo, patres cum filiis subiisse hanc expeditionem, cum passim Argonautæ juvenes florente ætate inducantur. alium *Phocum* Ornitionis, sive Neptuni filium, memorat Pausanias lib. II, cap. 4. Alius etiam est filius Æaci, a Peleo & Telamone occisus, de quo vid. ad Ovid. VII Met. 685.

PHRONTIS, sive, ut ab aliis vocatur, *Phrontides*. *Phrixi* & *Chalciopes* filius, de quo nihil est, quod dicamus, cum a fratribus *Argo*, *Mela* & *Cytisoro* nihil habeat peculiare. *Phrontis* vocatur a Scholiaste Apollonii II, 390, 1125, & ab ipso Apollonio vers. 1159. Et ita rectius vocari, docet alter *Phrontis*, rector Menelai, memoratus Homer. Odyss. Γ. 282, & Eustath. ad Dionys. Perieg. vers. 9, & Hesychio.

PIRITHOUS. *Ixionis* filius, Thesei indivisus comes & amicus, soli quoque Hygino refertur inter Argonautas, cum Apoll. I, 103 aperte neget, illos interesse potuisse huic expeditioni, cum retinerentur a Plutone, quod Proserpinam rapere instituissent, ex qua captivitate postea demum ab Hercule fuere liberati. vide Germ. Valent. ad Virgil. VI Æneid. 617.

PŒAS. *Phylaci* filius, Iphicli frater, & ita ex Æolidis. vide in *Iphiclo*. soli Apollodoro hic memoratur inter Argonautas, qui *Thaumaci* filium facit, manifesto mendo scriptionis, pro *Phylaci*. stemma ejus recenset Eustath. ad Homer. Il. B. 697, & nos in *Philoctete*, ejus filio, supra aliquid diximus: male vero Maserius eum confudit cum *Phleiante*, ut vidimus.

POLLUX. nec hic nos detinebit: nam quia omnia com-

munia cum fratre Castore habet, ad illa, quæ ibi diximus, lectorem ablegamus.

POLYPHEMUS. *Elati* filius, Thessalus ex Larissa, frater ergo Cænei. mater ejus *Hippea*, Antippi filia, ab Hygino dicitur. Scholiastes vero Apollonii lib. I, 50 dicit, alios eum Neptuni filium facere, nimirum eo modo, ut plures jam bipatres Heroas vidimus. an hic *Elatus* idem sit, qui memoratur ex Pherecyde a Scholiast. Apoll. I, 101, filius Icari, qui Erimeden Damasicli filiam duxit, & inde Tænarum genuit, nescio. *Elatus* quoque Ischyos pater est Schol. Pindar. III Pyth. 14 & 55. vid. ad Ovid. II Met. 599. Doliæ etiam pater teste Steph. in Dolio, qui & Elateam urbem ab *Elato* dictam dicit. qui omnes *Elati* quomodo distinguendi sint, vix apparet. Male vero hunc confundunt quidam cum *Polyphemo* Cyclope illo nobili; & fortasse noster Valerius, licet distinguendos sciret, ideo tamen *Polyphemi* mentionem injecisse videtur in historia Amyci lib. IV, 105, quia & ille Neptuni erat filius. Hic, senior licet, robore tamen corporis omnes fere superabat; sed pedibus præ ætate tardior. vide Orph. vers. 168, ubi verba illa, Ἠνειὸς Καινῆος ἀφίκετο, sunt corruptissima, & sensu plane destituuntur. latere putem sub illis urbem *Æniam*, quæ erat Perrhæborum. sed quid restituam non invenio. de urbe illa vide Eustath. ad Iliad. B. 749, Strabon. lib. IX, pag. 434. *Cænea* etiam ibi recenseri, non male suspicati sunt viri docti. sed vellem explicuissent illud Ἠνειὸς Καινῆος. Porro *Polyphemus* comes ita fuit assiduus Herculi, ut & sororem ejus Laonomen, Amphitryonis & Alcmenæ filiam, duxerit, teste Schol. Apollon. I, 1240. hinc etiam Herculem, Hylam investigantem, persecutus est, & simul cum Hercule ab Argonautis relictus, sedes posuit in nova urbe Cio, quam condidit; licet noster reversum fuisse videatur dixisse lib. I, 457, ubi vide, quæ notavimus. urbs tamen nomen illud *Cii* postea demum consecuta a *Cio* Milesio, qui novis colonis instauravit. Ipse *Polyphemus* obiit in pugna cum Chalybibus. vide Schol. Apollon. I, 1177 & 1354, & IV, 1470.

PRIASUS. cum fratre *Phoco* nobis fere incognitus. vide in *Phoco*.

STAPHYLUS. *Bacchi* filius, frater Phani, soli Apollo-

doro memoratus. In hoc vero mira temporum conturbatio; ſi enim ex Ariadna fuerit natus, poſt Argonauticam expeditionem vivere incepit. certe non diu ante. vide Schol. Apoll. III, 996. ſed fuit longe Theſeo antiquior: nam ejus filia Rhæo a quibuſdam mater Jaſonis dicitur fuiſſe; ita ut avus ſub nepote militaſſet. vide in *Jaſone*. præterea ad eum dicitur devertiſſe Lyrcus, Phoronei filius, tempore Inachi, quo nihil antiquius Græci eſſe jactabant. v. Parth. Erotic. cap. I. frater ejus etiam fuiſſe debuit *Eumedor*, de quo ſupra vidimus.

TALAUS. *Biantis* filius, frater *Arei* & *Laodoci*, in quibus egimus de eorum ſtemmate. vide & Euripidis Scholiaſten ad Phœniſſ. verſ. 423. *Abantis* filius Orpheo dicitur verſ. 147, de quo etiam ſupra late vidimus. Hos fratres omittunt Apollodorus & Hyginus. meminit ejus Apollodorus lib. I, IX, § 13, ubi ipſi dat uxorem *Lyſimachen*, Abantis filiam: & ſobolem ejus recenſet Hyginus fab. LXIX, & LXX dat ipſi *Eurynomen* Iphiti filiam. Pauſanias II, 6, duxiſſe *Lyſianaſſam*, Polybi filiam, teſtatur. Inter filios nobiliſſimus *Adraſtus*, qui qua ratione Argis regnum obtinuerit, docet Barth. ad Statium II Theb. 141. alter *Pronax* illuſtratur a Caſaubono ad Athen. XII, 6. filia *Eriphyle*, Amphiarai uxor, cujus fabula notiſſima. vide Ovid. III Art. 13. hunc male *Alaum* vocavit Cribellius in verſione metrica Orphei, deceptus prava verborum Græcorum lectione. nam pro Λαοδόκος, Ταλαὸς legit, Λαοδόκος τ' Ἀλαός.

TELAMON. *Æaci* filius, frater Pelei, in quo de genere eorum quædam adduximus. ejus omnes ſcriptores hujus expeditionis meminerunt. Comes hic & amicus certiſſimus Herculis, qui contra Meleagrum & alios, Herculem exſpectandum, cum Hylan quæreret, contendebat. poſtea ipſi affuit in expugnatione Trojæ. Valerius I, 351, ſolo Hercule eum minorem facit. & Statius V Theb. 378, *Herculem*, *Telamona*, & *Pelea* principes Argonautarum eſſe oſtendit. reliqua ejus notiſſima, & omnibus narrata. Uxor ejus *Peribœa*, Alcathoi, Pelopis filii, filia dicitur: Apollodor. lib. III, cap. XII, § 11, quæ ab aliis dicitur *Eribœa*; de qua Muncker. ad Hygin. fab. XCVII. ita & vocat eam Pindarus VI Iſthm. 65, & Sophocl. in Ajace 570; ubi

vide Camerarium. apud Athenæum XIII, cap. I, inter conjuges Thesei recensetur *Meliboea*, Ajacis mater, ubi *Eriboeam* legendum esse puto.

THERSANON. *Solis* & *Leuconoes* filius, Andrius, soli Hygino notus, ad quem Schefferus notat, se credere, eundem esse, qui *Philammon*, & qui cap. CLI dicitur filius Apollinis & Leuconoes; Munckerus vero *Leucothoes* mallet legere, ego *Leucothees*. vide quæ hanc in rem notavimus ad Ovid. IV Met. 196. Si vero *Leucothee* filia Orchami intelligatur, qui septimus a Belo, videndum, an tempora congruere possint. quamquam id in his fabulis nunquam nos morari debet.

THESEUS. nobilissimus Heros, & cujus tanti opera habebatur, ut *nihil sine Theseo* in proverbium abierit. quare neque hunc expertem hujus laboris esse voluerunt Apollodorus & Hyginus, quamvis nobis non verosimile id videri ostendimus in *Pirithoo*. Statius quoque lib. V, 431, eum Argonautis accessisse, superbum a Marathone asserto, fingit: & I Achil. 156 Chiron dicit, se quondam vidisse inter Argonautas juvenem Alcidem & Thesea, quos eadem in ætate non bene jungi, recte Barthius notat, quia in Thebaide juvenem Thesea, defuncto jam Hercule, inducit: nec, si *Theseus* affuisset, id Plutarchum omissurum fuisse credit, qui vel minima de *Theseo* persequitur. præterea plurimi *Thesea* antiquiorem faciunt hac expeditione, quia Hypsipyle filia fuit Thoantis, ille vero Bacchi & Ariadnes, quam a Theseo relictam duxit Bacchus; & Apoll. III, 996, inducit Jasonem, Medeæ narrantem fabulam Thesei & Ariadnes, ut & fecit Valerius lib. VI, 278. vide in *Jasone*. vide etiam Meurs. Thes. cap. 23. Et idem Valerius lib. V, 90 expeditionem Herculis, comite Theseo, in Amazonas priorem facit Argonautica, quamvis ex Justini lib. II, 4 aliquis posteriorem posset credere, qui dicit, novem longis navibus Herculem profectum, cum alii primam navem bellicam Argo statuant, ut passim etiam Valerius. de *Theseo* ipso, & an pater Ægeus, an Neptunus fuerit, denique de ejus tota vita, ne actum agamus, ad Plutarchi inter veteres, & Meursii, diligentissimi inter recentiores scriptoris, vitam Thesei ablegamus.

THESSALUS. hunc inter Argonautas video reponi in indice Munckeri in Hyginum. sed errasse credo auctorem, cum

non ſit nomen proprium, ſed patriæ, qua *Polyphemus*, *Pirithous*, & plures alii inter Argonautas cenſentur. neque *Theſſalus* ille, qui ab Hygino cap. CCXXV templum Jovis Dodonæi dicitur poſuiſſe, Argonauta fuit. *Theſſali* vero plures in Mythica hiſtoria reperiuntur, hoc tanquam proprio nomine inſigniti. ita Herculis filium, patrem Philippi & Antiphi, *Theſſalium* vocat Dictys lib. II. cap. 4. qui forte idem eſt, quem Heracliden, & nomen Theſſaliæ dediſſe, dicit Schol. Apollon. III, 1089, & Pindari IV Nem. 40. ſed ille poſt hæc tempora vixit. vide Muncker. ad Hygin. fab. XCVII. Æmonis filium *Theſſalum* Stephanus vocat in Αἱμονία, & alios habet hoc nomine in Δώριον & Ἔφυρα. vide & quæ notavimus ad Ovid. Ibin 285.

THESTOR. *Idmonis* filius, a nullo quidem ſcriptore Argonauticon memoratus. ſed Scholiaſtes Apollonii lib. I, 239, quoſdam crediditſe, illum navigaſſe cum illis, ſed proprio nomine mutato in *Idmona*, ob peritiam vaticinandi. vide in *Idmone*. ejus filia *Theonoe* nupta *Admeto*; ubi vide. filius ejus, celeberrimus ille in expeditione Trojana vates *Calchas* fuit, qui paſſim *Theſtorides* dicitur.

TIPHYS. *Hagnii* filius, Apollodoro, Apollon. I, 105, Orpheo 120, Valerio I, 481. vid. Eſchenb. ad Orphea. Hygino vero eſt *Phorbantis* & *Hymanes* filius, Bœotius. quæ mater mihi penitus ignota. ſi vero *Phorbantis* filius fuerit, *Hyrmines* ibi legendum foret: illa enim *Phorbanti* nupta, & ita *Tiphys* fuiſſet frater *Actoris*, in quo de *Phorbante* quædam notavimus. natum fuiſſe Aphormii, loco Theſpienſium, & famam obtinuiſſe, ibi ſolutam & reducem appulſam fuiſſe navem, dicit Stephanus in Ἀφορμίῳ. & hinc Orpheus Θεσπεσιέων flumen, *Siphæum*, cujus & meminit Apollon. tranſiiſſe dicit. licet alii ex Tipha oppido oriundum velint; vide Pauſan. IX, 32. Regem Aulidis fuiſſe quidam putant, ex Senecæ Med. verſ. 622. quem alii ad *Canthum*, alii ad *Erginum* referunt, ſed nos ibi jam nobis nondum liquere pronuntiavimus. Obiit in ipſo itinere, ut Apollon. II, 856; ubi vide, quæ Scholiaſt. & Val. Flacc. V, 15, Hygin. XVIII, & alii notarunt. Ammianus lib. XXII, 8, ejus monumentum & *Idmonis* & *Stheneli* non longe a Tiberenis & Macronibus eſſe narrat.

TYDEUS. *Œnei* filius, Meleagri frater, quamvis ex diverſa matre; hic enim ex *Althæa*, Tydeus ex *Peribœa*, Hip-

ponoi filia; Hygin. fab. LXIX, ubi vide Munker. quæ ab aliis *Eurybœa*, ut vidimus similem variationem in *Telamonis* uxore. De ejus genere egit etiam Maserius ad Valer. Fl. I, 387. sæpe a Valerio Flacco, licet omissus sit ab aliis, ejus virtus, Meleagri fratris conjuncta, celebratur. vid. III, 104, 705, IV, 223, & V, 574. *Parthaonides* vocatur etiam ejus frater *Meleager* III, 705; ubi alii *Tydea* intelligunt. Sed de hoc patronymico remisimus supra lectorem ad Heinsium in Ovid. VIII Met. 541. *Portheus* ille ab Homero dicitur Il. Ξ. 115; ubi Eustathius videndus est.

ZETES. *Boreæ* filius, frater *Calai*, in quo de illis diximus. ab eo literam Z fuisse inventam, tradit Etymologici Magni auctor in Ζῆτα: qui de eo & agit in Ζήτης.

ARGONAUTICÆ EXPEDITIONIS

HISTORIA A LAURENTIO BALBO LILIENSI

E VARIIS SCRIPTORIBUS EXCERPTA.

Jasonis & Phrixi genealogia.

QUATUOR fuerunt *Deucaliones*: unus Minois filius, de quo Pherecydes; alter, de quo Hellanicus; tertius Abantis filius, de quo Ariſtippus in Arcadicis mentionem facit. quartus vero omnium antiquiſſimus ex Prometheo Japeti filio, & Pandora natus, ut ſcribit Heſiodus, qui primus, Apollonio teſte, urbes condidit, & ædes Deorum conſtruxit, primuſque omnium mortalium regnavit. Is *Pyrrham* Epimethei filiam uxorem duxit, ut teſtatur Heſiodus in primo catalogon; de cujus nomine tota Theſſalia Pyrrha fuit dicta, ſi Rhiano poetæ Græco fides habenda eſt, dicenti,

Πύῤῥαν δήποτε τήνγε παλαιότεροι καλέεσκον,
Πύῤῥης Δευκαλίωνος ἀπ' ἀρχαίης ἀλόχοιο.
Accipimus, priſcis hanc Pyrrham nomine dictam,
Antiqua antiqui de conjuge Deucalionis.

unde etiam qui ex Deucalionis genere fuerunt, Theſſaliæ regnum tenuere, ut ſcribunt Heſiodus, & Hecatæus. Ex *Deucalione* natus eſt *Hellen*, ex hoc *Æolus*, qui ventorum rationem inveniſſe dicitur, ut tradit Plinius VII Naturalis hiſtoriæ libro. Ab aliis tamen alius exiſtimatur, quibus magis accedo. Tres enim fuerunt *Æoli*: unus, qui in inſulis a ſe denominatis regnavit, atque ex earum fumo ventorum rationes deprehendit; alter, qui in Hetruria regnavit, cujus filii fuerunt *Macareus* & *Canace*; tertius vero hic Hellenis filius. cui tres fuerunt liberi, *Cretheus*, *Athamas*, & *Salmoneus*. & Crethei quidem filius fuit *Æſon*, Jaſonis pater. Salmonei autem filia fuit Tyro, quæ prius Cretheo patruo nupta, *Æſonem* eum, quem Jaſonis patrem diximus, *Pheretem*que Admeti patrem, & *Amythaonem* peperit, ex quo & Dorippe natus eſt *Melampus* vates, ut ſcribit Deri-

chidas. Poſtea a Neptuno, verſo in Enipei fluvii, quem ille amabat, formam, comprehenſa, *Neleum* Neſtoris patrem, *Peliamque* Theſſaliæ regem edidit. *Athamas* vero ex priori uxore, quæ Nephele dicta eſt, duos ſuſtulit filios, *Phrixum* & *Hellen.* ſecundum Herodotum plures, qui ait, eum ex Themiſto genuiſſe Schœneum, Erythrion, Leuconem, Pœum, ultimoſque omnium Phrixum & Hellen. ex poſteriore vero Melicertam & Learchum filios, filiamque Eurycliam habuit.

De Athamante.

Athamas, priori uxore ex vivis ſublata, *Ino* Cadmi & Harmoniæ filiam duxit uxorem, cujus inſidiis parum abfuit, quin privigni occiderentur. Illa enim novercali odio mariti liberos inſectata, perſuaſit indigenarum uxoribus, ut ſemina coquerent. Cumque ſequenti anno ſemen coctum fructus ſperatos non ſuppeditaret, Athamas ad Delphicum Pythici Apollinis oraculum ſacerdotes miſit, qui de ejus mali remedio Deum conſulerent; verum, ab eadem corrupti, Athamantis filios ad placandos Deos ſacrificari, Apollinem poſtulare nuntiaverunt. Cumque ii, omnibus jam ad ſacrificium neceſſariis rebus paratis, ad aras mactandi admoverentur, Nephele mater ſuperinducta nube eos eripuit, arietemque aureo vellere conſpicuum dedit, cui inſidentes a novercæ inſidiis evaderent: ſed cum fugientes pontum transfretarent, *Helle* muliebri pavore perculſa in mare decidit, atque undis ſubmerſa ponto nomen indidit. *Phrixus* vero in Colchos ſe contulit, atque ibi arietem Mercurii conſilio, ut Apollonius ſcribit, Jovi Phrixio ſacrificavit, Æetæque regis filiam duxit uxorem, quam ex Græcis Herodotus & Apollonius, ex Latinis Ovidius & Valerius *Chalciopen* vocant. Arceſilaus vero & Heſiodus ἐν ταῖς μεγάλαις ἠοίαις (operis nomen eſt) *Jophoſſam* appellant. Pherecydes in ſexto *Eveniam* ſcribit vocatam, fuiſſe autem ei cognomentum *Chalciopæ* & *Ophiuſæ.* ex ea Phrixus quatuor ſuſtulit liberos, *Argum*, *Phrontim*, *Melana*, & *Cythiſoron*, quem Ephorus *Cythorum* appellat; addit & quintum Epimenides, *Presbonem* nomine.

De Phrixi noverca.

Cauſam novercæ in mariti filios odii, alii aliter referunt.

dicunt enim, eo quod Phrixus illicitum infandumque novercæ amorem spreverit, ab ea apud patrem incesti tentati insimulatum. de nomine tam matris, quam novercæ eorum, mira est, & prope ridicula apud scriptores Græcos differentia. plures dicunt, *Nephelen* matrem fuisse, *Ino* autem novercam. Sophocles in Athamante *Nephelen* autumat vocatam novercam; Hippias *Gorgopin*; Pherecydes *Themisto*; Pindarus in hymnis *Demoticen*.

De ariete aureo.

Arietem hunc, de quo tam multa Græci fabulantur, multi aureum vellus habuisse narrant, quos secutus est Orpheus, & Apollonius, qui Mercurii contactu aureum dicit effectum lib. secundo. Simonides vero album interdum, interdum purpureum fuisse dicit. Acusilaus ex mari purpureo infectum colore asserit. Apollonius vocem humanam habuisse scribit,

———————— ἀλλὰ καὶ αὐδὴν
Ἀνδρομέτην προέθηκε καλὸν τέρας.
———————— *vocem virilem*
Formosum emisit monstrum.

quod & Hecatæus affirmat. Sunt, qui dicant, hoc ideo fictum, quia Phrixus navicula, arietis figuram in prora habenti, navigavit. Dionysius vero Mitylenæus, *Crion*, (quod nomen apud Græcos *arietem* significat) Phrixi pædagogum fuisse, atque cum ipso ad Colchos navigasse: unde ea omnia ficta esse narrat.

De Jasonis parentibus.

Jasonem omnes ex *Æsone* genitum affirmant. De ejus matre non usque adeo inter scriptores convenit. Apollonius & Valerius *Alcymedem*, Clymenes filiam, fuisse scribunt; Stesichorus *Eteoclymenen*; Pherecydes *Alcymeden*, Phylaci filiam; Herodotus *Polyphemen* Autolyci. Andron in abbreviatione τῶν συγγενειῶν *Thogniten*, Laodici filiam, Jasonis matrem fuisse autumat. Natus est autem ex his duobus solus *Jason*, ut sentit Apollon. Ibycus filiam etiam eis dicit fuisse, *Hippolyten* nomine. Diodorus, filium alterum *Promachum* appellatum. Fuit autem Jason a Chirone Centauro educatus, a quo etiam Medicinæ artem didicit, unde *Jason* est appellatus. Pindarus, φὴρ δὲ θεῖος Ἰάσονα κικλήσ-

κων προστήνδα: ubi interpres, παρὰ τὴν ἴασιν vocatum dicit, quod etiam Apollini Commentarius confirmat.

De Pelia rege.

Pelias, ut vidimus, Neptuni ex Tyro Salmonei filius, magnam Theſſaliæ partem ditione tenuit. Filium habuit *Acaſtum*, qui Argonautas comitatus eſt, ſecundum Apollonium & Valerium. Orpheus nullam de Acaſto mentionem facit. Diodorus quoque in V, maſculis filiis Peliam caruiſſe ſcribit. Filias habuit *Alceſtim*, *Amphinomen*, & *Evadnen*, de quibus idem eodem libro. Habuit & *Pelopeam*, de qua Apollonius in I. Is cum ſortem accepiſſet, ſe illius manibus moriturum, quem altero pede nudo ad ſe venientem vidiſſet, omnibuſque Diis, Junone excepta, ſolemnia forte ſacra faceret, Jaſon ad ſacra feſtinat, Junonem Deam ſub vetulæ ſpeciem in Anauri ripa invenit, quæ ſe quidem tranſire in ulteriorem torrentis ripam velle, timere tamen ſimulabat. Eam Jaſon humeris acceptam tranſvexit, altero calceo ſub torrentis cœno relicto, ſicque ad Peliam ſe contulit. Quem cum rex vidiſſet, oraculi memor, animo cogitare cœpit, quo pacto mortem illi moliretur. Cumque intelligeret, nullam ea tempeſtate rem eſſe majoris periculi, quam vellus aureum, quod in templo Martis apud Colchos erat, nepoti perſuaſit, ut ad id rapiendum eo proficiſceretur, auxilium opeſque ſuas pollicitus. Cui cum Jaſon aſſenſiſſet, navem juſſit fabricari gracilibus clavis, ut ſcribit Timagetus, quo citiſſime diſſolveretur, omneſque in mari perderet. Ceterum architectus contrarium fecit: cujus rei fide accepta, *Acaſtus* cum Argonautis navigavit. Alii tamen dicunt, Minervæ induſtria ab *Argo* Areſtoris filio compaginatam, eique navis reſarciendæ provinciam injunctam, atque de ipſius nomine *Argo* fuiſſe dictam. Pherecydes tamen ab *Argo*, Phrixi filio, vocatam fuiſſe dicit, alii a velocitate. Fuit autem vocalis, & fatidica. Nam Minerva lignum in ea ex quercu Dodonea fixit, ut Apollonius lib. I fabulatur. Poſtea hæc navis ob memoriam inter ſidera collata dicitur.

De Argonautarum profectione.

Jaſon, principum Græciæ juventute collecta, ipſe omnium dux, ut Apollonius, Orpheus, & Valerius teſtantur, (quam-

vis Diodorus aliter) navigare cœpit, ſolvens ex Pagaſis; quod Magneſiæ eſt promontorium, dictum ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεπῆχθαι τὴν Ἀργώ. Demetrio vero Scepſio, ab eo quod multis fontibus irrigatur. Atque ad Lemnon primum applicuit, ubi paulo ante Lemniæ mulieres viros omnes (præter Thoantem regem, a quo *Hypſipyle* filia manus abſtinuerat) internecione ſuſtulerant, eo quod illi uxores averſati, ut ab eis diſcederent, bellum Thracibus intulerant, quia peſſimum earum odorem a Venere injectum ferre non poſſent. Myrtilus tamen ſecundo Lesbiacorum aliter. Scribit enim, Medeam, cum juxta Lemnon Argonautæ a Colchide redeuntes navigarent, præ zelotypia venenum in Lemnon jeciſſe, quo Lemniis feminis graviſſimus atque intolerandus eſt injectus odor. Argonautæ igitur ad inſulam appulſi paſſim cum feminis coierunt, benigne ab illis accepti, ut Herodotus, Apollonius, Orpheus, & Valerius ſcribunt: Æſchylus tamen in Hypſipyle, eas in armis egreſſas Argonautas acceſſu prohibuiſſe ſcribit, quoad illi jurejurando fidem fecerunt, ſe cum eis coituros. Sophocles etiam in Lemniis prœlium grave inter utroſque commiſſum ſcribit: quos ſecutus videtur Papinius in Thebaidi. Ibi cum Argonautæ, deliciis & voluptati vacantes, moræ aliquantum traxiſſent, ab Hercule increpiti ad Samothraciam navigarunt, ubi Cabiris, ut diximus, ſunt initiati. Inde profecti, cum ad Trojam appuliſſent, Hercules Laomedontis filiam *Heſionem*, monſtro objectam, liberavit, ut & Valerius & Diodorus affirmant. Apollonius & Orpheus nullam ejus rei mentionem faciunt. Inde navigantes ad Cyzicum pervenerunt.

De Cyzico & ejus morte.

Erat autem *Cyzicus* a Theſſalis oriundus. Fuit enim ex Æneo Apollinis & Stilbes filio natus, qui relicta Theſſalia, ubi fuerat ortus, in Helleſpontum ſe contulit, atque ibi regnavit, & *Ænetem* Eufori Thraciæ regis filiam uxorem duxit, ex qua Cyzicum genuit, qui Dolionum tenuit imperium in Iſthmo & Cherſoneſo, quæ eſt in Propontide, juxta quam mons eſt *Arctos* nomine, quem ſemiferi & horrendi gigantes ex terra geniti incolebant, quos etiam Theſſalos dicit fuiſſe Deilochus. Apollonius vero in Her-

culis perniciem a Junone fabulose scribit creatos. fabulæ a leone Nemæo genitos volunt. Polygnostus vero prædones eos fuisse scribit. Hi assidue cum Cyzicenis bellum gerebant. *Cyzicus* igitur, cum Argonautas sibi cognatione conjunctos didicisset, eos benignissime suscepit hospitio. cumque a Cyzico digressi essent Argonautæ, proxima nocte tempestate acti, eodem reversi sunt: quos Cyziceni hostes cum crederent, adversus eos egressi, plane internecione sublati sunt; inter quos ipse Cyzicus ab Jasone est interemtus, ut & Apollonius, & Valerius scribunt. Orpheus ab Hercule, alii a Dioscuris. Erat Cyzici uxor *Clite* nomine, Meropis Percosii Pitycæ regis filia, ut narrant Deilochus & Ephorus: quæ cum virum exstinctum videret, doloris impatiens suspendio vitam finivit, ut & Apollonius libro I, Orpheus in Argonauticis, & Evanthes, & Deilochus scribunt.

De Hercule ab Argonautis relicto.

Hinc Argonautæ, justis Cyzico solutis, ad Myziam navigarunt, ubi *Hylas* aquatum egressus, ut diximus, in fontem decidit: quem cum Hercules inquirendo totum montem perlustrasset, diuque exspectatus non rediisset, Argonautæ moræ diutinæ impatientes, relicto eo, vela fecerunt, ut & Apollonius, & Valerius scribunt. Dionysius tamen Mitylenæus ad Colchos usque cum Argonautis navigasse affirmat. Idem etiam Demaratus. quod & Diodorus affirmare videtur. Hesiodus vero in Ceicis nuptiis in Magnesia relictum scribit. Antimachus in Lyde, eo quod ipsius onere navem gravatam submergendam timebant, relictum ait. quod & Posidippus, & Pherecydes dicunt. Ephorus, ipsum sua sponte apud Omphalem Lydiæ reginam mansisse, testatur.

De Phineo.

Argonautæ vero ad Bithyniam appulerunt, ubi *Pollux* Amycum regem cæstibus victum obtruncavit. Hinc navigantes ad Phineum regem pervenerunt, Ageonis secundum Hellanicum filium, at Hesiodo, Asclepiade, Antimacho, & Pherecyde testantibus, Phœnicis & Cassiopeæ. Hunc quidam in Paphlagonia, alii in Salmydesso Thra-

ciæ regnasse scribunt. quem Boreæ filii Zetes & Calais ab Harpyiis, ut vidimus, liberarunt: de quo, quia multa apud Latinos, non plura verba faciam.

De morte Idmonis & Tiphyos.

Ab eo digressi, Cyaneas petras, quas & Symplegadas vocant, non sine periculo transierunt, columba duce, ut scribit Asclepiades, & Ovidius in Ibi tangit. Inde ad Mariandyniam venerunt, ubi *Lycus* Dascyli filius regnabat, qui Argonautas libentissime suscepit hospitio, & quod a Græcis patrem suum Pelopem honoratum sciebat, & quod Pollux Amycum Priolæ fratris occisorem interfecerat. Hic *Idmon* vates Phœbi filius, aut verius Abantis, diem obiit ab apro vulneratus, ut Nymphis in Heraclea, & Promaditas, atque Herodotus testantur, qui eum in Heracleæ foro sepultum scribit. Hic etiam obiit *Tiphys* navis gubernator, ut Apollonius, Nymphis, & Orpheus atque Valerius scribunt. Herodotus vero non euntibus, sed redeuntibus Argonautis, mortuum ait. Hic navis gubernandæ munus mandatum est *Ancæo*, Neptuni & Astypaleæ filio, ut inquit Simonides, attestantibus Apollonio, atque Orpheo. Theotimus *Euphemum*, Neptuni & Mecionices filium; Herodotus vero, *Erginum* post Tiphyos obitum navem gubernasse scribit, quem secutus videtur Valerius. Quod fuit in causa, ut & Apollonius, & Valerius, in gubernationis petitione horum omnium meminerint. Defunctis Heroibus solutis exsequiis, secundo vento per varia loca ad Colchos appulerunt. & quia multa hic de Æeta, atque ejus filiis dicuntur, non erit abs re, dummodo non sit lectoribus fastidio, nonnulla de iis, quæ varie ab auctoribus traduntur, strictim breviterque narrare. Non enim ad hujus poetæ modo carmina intelligenda, verum ad alios etiam maximum parient emolumentum.

De Æeta Colchorum rege.

Diodorus in quinto, Dionysius Milesius in primo τῶν Ἀργοναυτικῶν, scribunt, Solem duos habuisse filios, *Æetam* & *Perseum*, quem alii *Persen* vocant, ac *Æetam* quidem in Colchide & Mæotide; *Perseum* vero in Taurica regnas-

se, atque ex indigenis feminam quandam duxisse uxorem, ex qua *Hecaten* susceperit. quæ cum venationis, plus quam muliebrem sexum decebat, esset studiosa, dum in lustris ac montibus diu versatur, herbas invenit complures, præsentanei multas atque efficacissimi veneni, multas etiam saluberrimas. Sed cum natura immitis esset atque crudelis, primum veneno patrem Perseum sustulit, & ad Æetam patruum confugit. cui nupta Circen & Medeam genuit. Epimenides Corinthium genere fuisse tradit Æetam, Sole patre atque Ephyre matre natum. Diophanes vero libro Ponticarum historiarum primo, ex Sole & Antiope genitum affirmat, cui etiam subscribit Eumelus quidam poeta, ut ex ejus carminibus, quæ subjiciam, intelligi potest.

Ἀλλ' ὅτε δὴ δ' Αἰήτης καὶ Ἀλωεὺς ἐξεγένοντο
Ἠελίου καὶ Ἀντιόπης, τότε δ' ἄνδιχα χώρην
Δάσσατο παισὶν ἑοῖς Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱός.
Ἣν μὲν ἔχ' Ἀσωπὸς, ταύτην πόρε δίῳ Ἀλωεῖ.
Τὴν δ' Ἐφύρην κτεάτεσσ' Αἰήτῃ δῶκεν ἅπασαν.
Αἰήτης δ' ἄρ' ἑκὼν Βούνῳ παρέδωκε φυλάσσειν,
Εἰσόκεν αὐτὸς ἵκοιτ', ἢ ἐξ αὐτοῖό τις ἄλλος,
Ἢ παῖς, ἢ δ' υἱωνὸς, ὁ δ' ἵκετο Κολχίδα γαῖαν.
Natus ubi Æetas & Alœus sanguine Phœbi
Pulchræque Antiopes. regionem rite suis tunc
Divisit natis Phœbus. donavit Alœo,
Quam pater Asopus nitidis circumfluit undis.
Ast Ephyren dedit Æetæ, quam sponte reliquit
Buno Mercurii servandam, dum ipse rediret,
Aut aliquis, natusve, aut sanguine tandem
Junctus: at ipse quidem concessit Colchida terram.

Is cum sortem accepisset, se tunc periturum, cum externi homines, navigio ad Colchos vecti, vellus aureum sustulissent, effera crudelitate se hospites sacrificare ostentavit, ut, divulgata tantæ immanitatis fama, externi omnes ab accessu averterentur. Lucum etiam, in quo vellus aureum erat suspensum, muro circumdedit: quæ, & multa alia, quia vulgatissima sunt, consulto prætermitto. postea demum, cum Medeam filiam cum Jasone, rapto vellere, comperisset aufugere, illos cum magnis copiis frustra est insecutus; nihil enim perfecit, ut vult Apollonius. Dio-

nysius Milesius scribit, eum Argonautas consecutum, atque Iphim Eurysthei fratrem interfecisse. Diodorus a Meleagro testatur occisum. Valerius aliud innuit.

De Æetæ filiis.

De filiis, quos Æetas genuit, non adeo inter scriptores convenit, ideoque breviter de unoquoque sigillatim, ut poscet ordo, dicemus. Diodorus, ut superius, uxorem scribit habuisse *Hecaten* Persæ filiam, quam alii Jovis dicunt esse. Hesiodus Persæ & Asteriæ, Orpheus Cereris,

Καὶ τότε δὴ δ' Ἑκάτην Δηὼ τέκεν εὐπατέρειαν.
Æthereasque Ceres Hecaten emisit in auras.

Bacchylides nocte genitam fabulatur. Ἑκάτα δαδοφόρου νυκτὸς μεγαλοκόλπου θύγατερ. Pherecydes ex Aristæo natam. Musæus Jovem ait Aristerim compressisse, & ex se gravidam Perseo tradidisse, quæ postea *Hecaten* peperit: unde credita est Persei filia. ex hac Circen & Medeam natas Æetæ scribit Dionysius Milesius. Diodorus filium etiam, quem alii *Absyrtum*, ipse, atque ex nostris Pacuvius, *Ægialeum* vocat. Alii etiam multi *Chalciopen* addunt, de qua dictum est. Hesiodus Solis filiam Æetæque sororem, non filiam, fuisse *Circen* scribit in Theogonia. Ejusdem est Apollonius opinionis, qui eam in tertio ab Apolline patre raptam, & in Italiam curru paterno vectam canit. Et in quarto Perses & Solis filiam vocat. Orpheus etiam Apollinis & Asteropes filiam dicit. de ejus nomine Κιρκαῖον πεδίον vocatum scribit Timæus; cujus etiam facit mentionem Apollonius. quin & de Æetæ regis uxore non parva est dissensio. nam cum multi Hecaten dicant, Apollonius eum *Asterodiam* Caucasiam Nympham duxisse, deinde *Idyiam* Oceani & Tethyos filiam. Sophocles *Neæram* Nereidum unam. Hesiodus in Theogonia *Idyiam*. Qui Naupactica composuit *Eurylyten* ait.

De Medea.

Medea Æetæ ex quacunque matre filia fuit, quæ & veneficiis & herbarum cognitione adeo præstitit, ut ne Circæ quidem cedere haberet, natura tamen misericors, & ab immani patris crudelitate abhorrens, si Diodoro credi-

mus. Hæc eo pacto, quo dicemus, cum Jaſone, rapto aureo vellere, confugit, atque in Theſſaliam Jolchon venit, Peliamque regem, filiabus ejus per ſpeciem pietatis deceptis, interemit. Decemque annos cum Jáſone concorditer vixit, atque ex eo *Dydimum*, *Alcymenum*, *Theſſandrum*que & *Theſſalum* genuit. Repudiata Medea, Jáſon *Glaucam*, ſeu *Creuſam*, filiam Creontis, Corinthiorum regis, uxorem duxit. quam nuptiarum die Medea cum tota ſimul Creontis regia, miſſa corona venenis illita, vel naphtæ bitumine, ut Plinius ait, cremavit: filioſque in mariti ultionem trucidavit omnes, præter *Theſſalum*, qui fuga ſibi ſalutem peperit. Jaſon, cum doloris vim ferre non poſſet, propria ſibi manu mortem conſcivit. *Medea* ad Ægeum Athenarum regem confugit. Cui nupta *Medum* filium peperit, qui poſtea Mediæ imperavit. Inde expulſa, ad partes Aſiæ tranſiens (ait Diodorus) cuidam clariſſimo nupſit regi, ex quo dicunt filium *Medum* peperiſſe. multa alii, quæ recenſere magis faſtidio, quam voluptati, lectoribus futurum puto. Hæc non omittenda, Latinis forſan adoleſcentibus non valde nota, eam poſt mortem in Elyſio Achilli nupſiſſe, quod primus dixit Ibycus, poſt hunc Simonides, & Apollonius. ad quod alluſit *Angelus Politianus*, vir de literis Latinis optime meritus. Is in Umbra hæc ait:

Elyſium tenet. hic magna venerabilis umbra
Mutatis pulchram auſpiciis ſibi Colchida junget,
Solis & Oceani volventi progener ævo.

De Abſyrto.

Abſyrtus ex Æeta & Aſterodia natus eſt, ut inquit Apollonius. Sophocles in Scythis, non ex eadem matre natos Abſyrtum & Medeam ſcribit, ſed Medeam ex Idyia, Abſyrtum vero ex Neæra. Fuit hic ob pulchritudinem *Phaethon* cognominatus, ut Apollonius libro III Argonauticorum, & Timonax Scythicorum II, affirmant. Sunt, qui eum Medea natu majorem dicant. Pherecydes in VII, a Medea ex lectulo ſublatum, & ad Jaſonem perductum, ac ut Æetam regem Argonautas inſequentem morarentur, dilacératum. Sophocles in Tragœdia, quæ *Colchides* inſcribitur, in patris ædibus laniatum ſcribit; Apollonius vero, ad Iſtrum

fluvium occisum; Plinius in insulis, quæ ex ejus nomine *Absyrtides* nuncupantur.

De amoribus Jasonis & Medeæ.

Cum igitur Jason cum ceteris Argonautis ad Colchos appulisset, Medeam forte ad Phasidis ripam obviam habuerunt. Cui cum Jason adventus sui causam exposuisset, atque ab ea de crudelitate patris esset edoctus, ad preces conversus, fidem de conjugio dedit, si in discrimine ab ea præmonstrato sibi ferret opem. Acceperat ante Jason a Venere *Iyngem* aviculam, quam Magæ mulieres tantam ad amatoria carmina vim habere credunt, ut omnia venena & unguenta ad amorem excitandum idonea *Iynges* appellentur, teste Theocriti antiquo expositore, & ipse amor *Iynx* a Pindaro dicatur, qui scribit in Pythiis, hanc ex Olympo a Venere primum ad mortales allatam, & datam Jasoni, ut ea simul, & quibusdam amatoriis carminibus, quæ ipsa Venus docuit, Medeam amore ad insaniam usque accenderet. Quod cum fecisset, illa amore correpta, suum ei promisit auxilium, ac statim herbas medicatas & pharmaca quædam dedit, quibus a taurorum igne tutus esset, & eum, quid agendum esset, docuit. Ille Æetam convenit, ac vellus aureum poposcit: quod Æetas se daturum est pollicitus, si tauros ingentes flammas ore & naribus evomentes junxisset, atque dentes, quos ipse daret, seminasset, hominesque armatos, qui inde pullularent, vicisset. Quæ omnia Jason, Medea opitulante, cum summa sua laude & gloria perfecit. Æetas tamen vellus aureum negavit, ac de Argonautarum cæde tractare cœpit.

De serpentis dentibus.

Erant autem dentes, quos Jason seminavit, non ex eo serpente, qui vellus in arbore suspensum custodiebat, sed ex eo, quem Cadmus in Bœotia interemerat. Nam ut Pherecydes in VII, & Apollonius in III scribunt, Minerva dentes serpentis illius, quem Cadmus in Martis fonte occidit, Cadmo & Æetæ æquis portionibus divisit. & Cadmus quidem continuo, quos ipse acceperat, Martis jussu seminavit, ex quibus plures homines armati sunt nati, qui omnes

mutuis vulneribus se confoderunt, quinque dumtaxat relictis, *Udæo*, *Chthanio*, *Peloro*, *Hyperenore*, *Echione*; quos Cadmus ad condendam urbem socios sibi assumsit. Ex his gentem quandam vocatam *Spartos*, scripsit Hippias Delius, & similiter Atrometus. Eorum etiam mentionem apud nostros facit *Lactantius Firmianus*. Æetas autem suum patrem, usque ad tempus illud, quo Jason vellus aureum petebat, servavit, tuncque ei dentes tradidit seminandos.

De vellere rapto.

Nocte proxima, cum Æetas, de Jasonis sociorumque cæde cogitans, Colchorum proceres consulendos congregasset, Medea clam ad Jasonem confugit, eumque ad lucum Martis, ubi vellus aureum in arbore suspensum a dracone servabatur, deduxit. Serpentemque semper vigilem magicis cantibus sopivit; & ita Jason vellus aureum rapuit, atque cum Medea in navem se recepit. Hoc & Apollonius, & Antimachus, & Valerius: Pherecydes vero & Herodotus occisum ab Jasone serpentem, sicque vellus sublatum scribunt. Qui Naupactica composuit, Medeam fingit, cum ex patris domo fugeret, secum aureum vellus, quod in Æetæ domo servabatur, attulisse.

De Jasonis reditu.

De reditu Argonautarum, non satis inter Græcos scriptores convenit. Timagetus primo de portubus libro, *Istrum* scribit ex Germaniæ montibus derivari, & inde in Germaniæ influere paludem, postea in duo scindi brachia, & unum quidem in Germanicum pelagus, alterum vero in Euxinum pontum deferri, ac per hoc navigantes Argonautas in Etruriam venisse. Hunc secutus videtur Apollonius, Apollonium Valerius. Hecatæus Milesius per Phasidem in Oceanum evasisse, inde Nilum penetrasse, atque ex hoc in nostrum mare pervenisse, asseverat. Hoc Artemidorus Ephesius falsum esse convincit. Siquidem *Phasis* fluvius Oceano minime infunditur. idem & Eratosthenes in tertio Geographicorum confirmat. Scymnus per Tanaim autumat navigantes in magnum mare, inde in nostrum venisse. Hesiodus autem, & Pindarus in Pythiis, & Antimachus in Ly-

de, per Oceanum dicunt eos ad Lybiam appulsos, navem humeris vehentes in mare nostrum exiisse. Sophocles in Scythis, & Callimachus, atque Herodotus in Argonautis, eadem, qua Colchos petierant, reversos ajunt. unde hi, qui ex Colchis in Adriam venerunt Argonautas vestigantes, eos non invenerunt: qui vero per Cyaneas petras navigarunt, eos in Corcyra insula invenerunt.

De Jasonis & Medeæ nuptiis.

Valerius Jasonis & Medeæ nuptias in Peuce insula fieri inceptas esse scribit: inopino autem Absyrti adventu turbatas & interruptas. Timæus, & Apollonius libro quarto, atque Orpheus, Corcyræ scribunt. Dionysius Milesius in secundo Argonauticon Byzantii, Antimachus in Lyde, prope fluvium dicit Jasonem cum Medea coiisse. Philetas in Telepho, in Alcinoi domo celebratas ait. Timonax vero Siculorum primo, in Colchide scribit Medeam ab Jasone ductam uxorem, non sine patris Æetæ voluntate. Refert autem idem, monstrari juxta Pontum hortos quosdam Jasonis vocatos, ex quibus ipse discessum fecit, & in Æea gymnasia quædam, & thalamum, in quo Medea Jasoni nupsit, & prope urbem sacellum Jasonis, & multa alia. Hæc ex Apollonii interprete. Ceterea vero, quæ de Argonautarum in Thessaliam reditu a Græcis scriptoribus traduntur, consulto prætermisimus, tum quia ad Valerii nostri opus intelligendum, non multæ frugis sunt, tum ne ἐγχειρίδιον hoc, in quo breves esse laboravimus, volumen justum excederet.

C. VALERII FLACCI

SETINI BALBI

ARGONAUTICON

LIBER PRIMUS.

LIBRI PRIMI

ARGUMENTUM

ÆGIDIO MASERIO

AUCTORE.

Livor agit Pelian, Phrixeo vellere sortem
Qui replet Æsoniden. Argo, natosque Deorum,
Divarum auxilio longum in discrimen Iason
Apparat: augurioque insignem lætus agresti
Persuadere fugam haud frustra conatur Acasto.
Æquoreum oblato placat libamine patrem
Æsonides: Mopsusque canit quæ certa tulerunt
Fata Deæ. miranda refert Phœbeius Idmon.
Ingemit Alcimede. grandævus lætior Æson
Fert animum. transtris scribuntur nomina. Acastus
Tollitur. unda fremit. desævit in Æsona crudus
Innocuum Pelias: matremque & pignora truncat.

C. VALERII FLACCI
SETINI BALBI
ARGONAUTICON
LIBER I.

PRIMA Deûm magnis canimus freta pervia natis,
Fatidicamque ratem; Scythici quæ Phaſidis oras
Auſa ſequi, medioſque inter juga concita curſus
Rumpere, flammifero tandem conſedit Olympo.
Phœbe, mone; ſi Cymææ mihi conſcia vatis
Stat caſta cortina domo; ſi laurea digna
Fronte viret. Tuque o, pelagi cui major aperti
Fama, Caledonius poſtquam tua carbaſa vexit
Oceanus, Phrygios prius indignatus Iulos,
Eripe me populis, & habenti nubila terræ,
Sancte pater; veterumque fave veneranda canenti
Facta virûm. verſam proles tua pandet Idumen
(Namque poteſt) Solymo nigrantem pulvere fratrem,
Spargentemque faces, & in omni turre furentem.
Ille tibi cultuſque Deûm, delubraque genti
Inſtituet; cum jam genitor lucebis ab omni

Parte poli. neque enim in Tyrias Cynosura carinas
Certior, aut Grajis Helice servanda magistris:
Seu tu signa dabis, seu te duce Græcia mittet
Et Sidon Nilusque rates. nunc nostra serenus
Orsa juves; hæc ut Latias vox impleat urbes.
Hæmoniam primis Pelias frenabat ab annis;
Jam gravis & longus populis metus: illius amnes;
Ionium quicunque petunt: ille Othryn & Hæmum,
Atque imum felix versabat vomere Olympum.
Sed non ulla quies animo fratrisque paventi
Progeniem Divûmque minas: hunc nam fore regi
Exitio vatesque canunt, pecudumque per aras
Terrifici monitus iterant: super ipsius ingens
Instat fama viri, virtusque haud læta tyranno.
Ergo anteire metus, juvenemque exstinguere pergit
Æsonium; letique vias ac tempora versat.
Sed neque bella videt, Grajas neque monstra per urbes
Ulla. Cleonæo jam tempora clusus hiatu
Alcides: olim Lernæ defensus ab angue
Arcas; & ambobus jam cornua fracta juvencis.
Ira maris, vastique placent discrimina ponti.
Cum juvenem, tranquilla tuens, nec fronte timendus,
Occupat; & fictis dat vultum & pondera verbis:
Hanc mihi militiam, veterum quæ pulchrior actis,
Annue; daque animum. nostri de sanguine Phrixus
Cretheos ut patrias, audisti, effugerit aras.
Hunc ferus Æetes, Scythiam Phasinque rigentem
Qui colit, (heu magni Solis pudor!) hospita vina
Inter, & attonitæ mactat sollemnia mensæ,
Nil nostri Divûmque memor. non nuntia tantum

Fama refert. ipsum juvenem tam sæva gementem,
Ipsum ego, cum serus fessos sopor alligat artus,
Aspicio: meque assiduis lacera illius umbra
Questibus, & magni numen maris excitat Helle.
Si mihi, quæ quondam, vires; vel pendere pœnas
Colchida jam, & regis caput hic atque arma videres.
Olim annis ille ardor hebet: necdum mea proles
Imperio, & belli rebus matura marique.
Tu, cui jam curæque vigent, animique viriles,
I decus: & pecoris Nephelæi vellera Grajo
Redde tholo; ac tantis temet dignare periclis.
Talibus hortatur juvenem, propiorque jubenti.
Conticuit, certus Scythico concurrere ponto
Cyaneas: tantoque silet possessa dracone
Vellera; multifidas regis quem filia linguas
Vibrantem ex adytis cantu dapibusque vocabat,
Et dabat hesterno liventia mella veneno.
Mox taciti patuere doli, nec vellera curæ
Esse viro; sed sese odiis immania cogi
In freta: qua jussos sic tandem quærere Colchos
Arte queat. nunc aerii plantaria vellet
Perseos, aut currum, ut sævos frenasse dracones
Creditus, ignaras Cereris qui vomere terras
Imbuit, & flava quercum damnavit arista.
Heu quid agat? populumne levem, veterique tyranno
Infensum, atque olim miserantes Æsona patres
Advocet? an socia Junone & Pallade fretus
Armisona, superet magis & freta jussa capessat?
Si qua operis tanti domito consurgere ponto
Fama queat. tu sola animos mentemque peruris,

Gloria: te viridem videt immunemque senectæ
Phasidis in ripa stantem, juvenesque vocantem.
Tandem animi incertum confusaque pectora firmat
Relligio: tendensque pias ad sidera palmas,
Omnipotens regina, inquit, quam, turbidus atro
Æthera cæruleum quateret cum Juppiter imbre,
Ipse ego præcipiti tumidum per Enipea nimbo
In campos & tuta tuli: nec credere quivi
Ante Deam, quam te tonitru nutuque reposci
Conjugis, & subita raptam formidine vidi:
Da Scythiam Phasinque mihi: tuque, innuba Pallas,
Eripe me. vestris egomet tunc vellera templis
Illa dabo: dabit auratis & cornibus igni
Colla pater: niveique greges altaria cingent.
Accepere Deæ, celerique per æthera lapsu
Diversas petiere vias. in mœnia pernix
Thespiaca ad carum Tritonia devolat Argum:
Moliri hunc puppim jubet, & demittere ferro
Robora: Peliacas & jam comes exit in umbras.
At Juno Argolicas pariter Macedumque per urbes
Spargit, inexpertos tentare parentibus Austros
Æsoniden: jam stare ratem; remisque superbam
Poscere quos revehat, rebusque in secula tollat.
Omnis avet, quæ jam bellis spectataque fama,
Turba ducum, primæ seu quos in flore juventæ
Tentamenta tenent, necdum data copia rerum.
At quibus arvorum studiumque insontis aratri,
Hos stimulant, magnaque ratem per lustra viasque
Visi laude canunt manifesto in lumine Fauni,
Silvarumque Deæ, atque elatis cornibus Amnes.

Protinus Inachiis ultro Tirynthius Argis
Advolat: Arcadio cujus flammata veneno
Tela puer, facilesque humeris gaudentibus arcus
Gestat Hylas: velit ille quidem; sed dextera nondum
Par oneri, clavæque capax. quos talibus amens
Insequitur, solitosque novat Saturnia questus:
O utinam Grajæ rueret non omne juventæ
In nova fata decus: nostrique Eurystheos hæc nunc
Jussa forent! imbrem & tenebras sævumque tridentem
Jam jam ego, & inviti torsissem conjugis ignem.
Hunc quoque nec socium nostræ columenve carinæ
Esse velim; Herculeis nec me unquam fidere fas sit
Auxiliis, comiti & tantum debere superbo.
Dixit: & Hæmonias oculos detorquet ad undas.
Fervere cuncta virûm cœtu, simul undique cernit
Delatum nemus, & ducta resonare bipenni
Litora: jam pinus gracili dissolvere lamna
Thespiaden; jungique latus, lentoque sequaces
Molliri videt igne trabes; remisque paratis
Pallada velifero quærentem brachia malo.
Constitit ut, longo moles non pervia ponto,
Puppis, & ut tenues subiere latentia ceræ
Lumina, picturæ varios superaddit honores.
Hic insperatos Tyrrheni tergore piscis
Peleos in thalamos vehitur Thetis: æquora delphin
Corripit: illa sedet dejecta in lumina palla;
Nec Jove majorem nasci suspirat Achillem.
Hanc Panope, Dotoque soror, lætataque fluctu
Prosequitur nudis pariter Galatea lacertis,
Antra petens: Siculo revocat de litore Cyclops.

Contra ignis, viridique torus de fronde, dapeſque;
Vinaque, & æquoreos inter cum conjuge Divos
Æacides: pulſatque chelyn poſt pocula Chiron.
Parte alia Pholoe, multoque inſanus Iaccho
Rhœtus, & Atracia ſubitæ de virgine pugnæ:
Crateres menſæque volant, aræque Deorum,
Poculaque, inſignis veterum labor. optimus haſta
Hic Peleus, hic enſe furens agnoſcitur Æſon.
Fert gravis invito victorem Neſtora tergo
Monychus: ardenti peragit Clanis Actora quercu:
Nigro Neſſus equo fugit: acclinisque tapeti
In mediis vacuo condit caput Hippaſus auro.
Hæc quanquam miranda viris ſtupet Æſone natus;
Et ſecum: Heu miſeros noſtrûm natoſque patreſque;
Haccine nos animæ faciles rate nubila contra
Mittimur? in ſolum nunc ſæviet Æſona pontus?
Non juvenem in caſus eademque pericula Acaſtum
Abripiam? inviſæ Pelias freta tuta carinæ
Optet, & exoret noſtris cum matribus undas.
Talia contanti lævum Jovis armiger æthra
Advenit: & validis fixam erigit unguibus agnam.
At procul e ſtabulis trepidi clamore ſequuntur
Paſtores, fremituſque canum: citus occupat auras
Raptor; & Ægæi ſuper effugit alta profundi.
Accipit augurium Æſonides, lætuſque ſuperbi
Tecta petit Peliæ. prior huic tum regia proles
Advolat, amplexus fraternaque pectora jungens:
Ductor ait: Non degeneres, ut reris, Acaſte,
Venimus ad queſtus: ſocium te jungere cœptis
Eſt animus. neque enim Telamon, aut Canthus & Idas,

Tyndariuſque puer mihi vellere dignior Helles.
O quantum terræ, quantum cognoſcere cœli
Permiſſum eſt! pelagus quantos aperimus in uſus!
Nunc forſan grave reris opus: ſed læta recurret
Cum ratis, & caram cum jam mihi reddet Iolcon;
Quis pudor heu noſtros tibi tunc audire labores!
Quas referam viſas tua per ſuſpiria gentes!
Nec paſſus rex plura virum. Sat multa parato
In quæcunque vocas; nec nos, ait, optime, ſegnes
Credideris; patriiſve magis confidere regnis,
Quam tibi; ſi primos, duce te, virtutis honores
Carpere, fraternæ ſi des accreſcere famæ.
Quin ego, ne qua metu nimio me cura parentis
Impediat, fallam ignarum; ſubituſque paratis
Tunc adero, primas linquet cum puppis arenas.
Dixerat. ille animos promiſſaque talia lætus
Accipit; & greſſus avidos ad litora vertit.
At ducis imperiis Minyæ monituque frequentes
Puppim humeris ſubeunt; & tento poplite proni
Decurrunt, intrantque fretum. non clamor anhelis
Nauticus, aut blandus teſtudine defuit Orpheus.
Tum læti ſtatuunt aras. tibi, rector aquarum,
Summus honor: tibi cæruleis in litore vittis
Et Zephyris Glaucoque bovem, Tethidique juvencam
Dejicit Ancæus. non illo certior alter
Pinguia letifera perfringere colla bipenni.
Ipſe ter æquoreo libans carcheſia patri
Sic ait Æſonides: O qui ſpumantia nutu
Regna quatis, terraſque ſalo complecteris omnes,
Da veniam. ſcio me cunctis e gentibus unum

Illicitas tentare vias, hiememque mereri:
Sed non ſponte feror: nec nunc mihi jungere montes
Mens tumet, aut ſummo depoſcere fulmen Olympo;
Ne Peliæ te vota trahant; ille aſpera juſſa
Repperit, & Colchos in me luctumque meorum.
Illum ego. tu tantum non indignantibus undis
Hoc caput accipias, & preſſam regibus alnum.
Sic fatus, pingui cumulat libamine flammam.
Protulit ut crinem denſis luctatus in extis
Ignis; & aſcendit ſalientia viſcera tauri;
Ecce ſacer, totuſque Dei, per litora Mopſus
Immanis viſu, vittamque comamque per auras
Surgentem lauruſque rotat: vox reddita tandem;
Vox horrenda viris: tum facta ſilentia vati:
Heu quænam aſpicio! noſtris modo conſcius auſis
Æquoreos vocat ecce Deos Neptunus, & ingens
Concilium: fremere, & legem defendere cuncti
Hortantur. ſic amplexu, ſic pectora fratris,
Juno, tene: tuque o, puppim ne deſere, Pallas:
Nunc, patrui nunc flecte minas. ceſſere, ratemque
Accepere mari. per quot diſcrimina rerum
Expedior! ſubita cur pulcher arundine crines
Velat Hylas? unde urna humeris? niveoſque per artus
Cæruleæ veſtes? unde hæc tibi vulnera, Pollux?
Quantus, io, tumidis taurorum e naribus ignis!
Tollunt ſe galeæ, ſulciſque ex omnibus haſtæ,
Et jam jamque humeri. quem circum vellera Martem
Aſpicio? quænam aligeris ſecat anguibus auras
Cæde madens? quos enſe ferit? miſer eripe parvos
Æſonide: cerno en thalamos ardere jugales.

Jam dudum vates Minyas ambage ducemque
Terrificat: sed enim contra Phœbeius Idmon,
Non pallore viris, non ullo horrore comarum
Terribilis, plenus fatis Phœboque quieto,
(Cui genitor tribuit monitu prænoscere Divûm
Omina, seu flammas, seu lubrica comminus exta,
Seu plenum certis interroget aera pennis)
Sic sociis Mopsoque canit: Quantum augur Apollo,
Flammaque prima docet; præduri plena laboris
Cerno equidem; patiens sed quæ ratis omnia vincat.
Ingentes durate animæ, dulcesque parentûm
Tendite ad amplexus. lacrimæ cecidere canenti,
Quod sibi jam clusos invenit in ignibus Argos.
Vix ea fatus erat; jungit cum talia ductor
Æsonius: Superûm quando consulta videtis,
O socii, quandoque datur spes maxima cœptis;
Vos quoque nunc vires animosque afferte paternos.
Non mihi Thessalici pietas culpanda tyranni,
Suspective doli: Deus hæc, Deus omine dextro
Imperat. ipse suo voluit commercia mundo
Juppiter & tantos hominum miscere labores.
Ite, viri, mecum; dubiisque evincite rebus,
Quæ meminisse juvet, nostrisque nepotibus instent.
Hanc vero, o socii, venientem in litore læti
Dulcibus alloquiis ludoque educite noctem.
Paretur. molli juvenes funduntur in alga,
Conspicuusque toris Tirynthius. exta ministri
Rapta simul veribus, Cereremque dedere canistris.
Jamque aderat summo decurrens vertice Chiron,
Clamantemque patri procul ostentabat Achillem.

Ut puer ad notas erectum Pelea voces
Vidit, & ingenti tendentem brachia passu;
Assiluit, caraque diu cervice pependit.
Illum nec valido spumantia pocula Baccho
Sollicitant: veteri nec conspicienda metallo
Signa tenent. stupet in ducibus: magnumque sonantes
Haurit, & Herculeo fert comminus ora leoni.
Lætus at impliciti Peleus rapit oscula nati,
Suspiciensque polum, Placito si currere fluctu
Pelea vultis, ait, ventosque optare ferentes;
Hoc, Superi, servate caput. tu cetera, Chiron;
Da mihi. te parvus lituos & bella loquentem
Miretur: sub te puerilia tela magistro
Venator ferat, & nostram festinet ad hastam.
Omnibus inde magis calor additus: ire per altum
Magna mente volunt. Phrixi promittitur absens
Vellus, & auratis Argo reditura corymbis.
Sol ruit, & totum Minyis lætantibus undæ
Deduxere diem. sparguntur litore curvo
Lumina, nondum ullis terras monstrantia nautis.
Thracius hic noctem dulci testudine vates
Extrahit; ut steterit redimitus tempora vittis
Phrixus; & injustas contectus nubibus aras
Fugerit, Inoo linquens Athamanta Learcho;
Aureus ut juvenem miserantibus intulit undis
Vector, & adstrictis ut sedit cornibus Helle.
Septem Aurora vias, totidemque peregerat umbras
Luna polo; dirimique procul non æquore visa
Cœperat a gemina discedere Sestos Abydo.
Hic soror Æoliden, ævum mansura per omne;

Deserit: heu sævæ nequidquam erepta novercæ!
Illa quidem fessis longe petit humida palmis
Vellera, sed bibulas urgenti pondere vestes
Unda trahit, levique manus labuntur ab auro.
Quis tibi, Phrixe, dolor, rapido cum concitus æstu
Respiceres miseræ clamantia virginis ora,
Extremasque manus, sparsosque per æquora crines?
Jamque mero ludoque modus; positique quietis
Conticuere toris: solus quibus ordine fusis
Impatiens somni ductor manet. hunc gravis Æson,
Et pariter vigil Alcimede spectantque tenentque
Pleni oculos: illis placidi sermonis Iason
Suggerit affatus, turbataque pectora mulcet.
Mox, ubi victa gravi ceciderunt lumina somno,
Visa coronatæ fulgens tutela carinæ
Vocibus his instare duci: Dodonida quercum,
Chaoniique vides famulam Jovis. æquora tecum
Ingredior. nec fatidicis avellere silvis
Me nisi promisso potuit Saturnia cœlo.
Tempus adest. age, rumpe moras: dumque æquore toto
Currimus, incertus si nubila duxerit æther;
Jam nunc mitte metus, fidens superisque mihique.
Dixerat. ille pavens, leto quanquam omine Divûm,
Prosiluit stratis. Minyas simul obtulit omnes
Alma novo crispans pelagus Tithonia Phœbo.
Discurrunt transtris. hi celso cornua malo
Expediunt: alii tonsas in marmore summo
Prætentant. prora funem legit Argus ab alta.
Increscunt matrum gemitus, & fortia languent
Corda patrum. longis flentes amplexibus hærent.

Vox tamen Alcimedes planctus ſuper eminet omnes:
Femineis tantum illa furens ululatibus obſtat;
Obruat Idæam quantum tuba Martia buxum.
Fatur & hæc: Nate, indignos aditure labores,
Dividimur: nec ad hos animum componere caſus
Ante datum; ſed bella tibi terraſque timebam.
Vota aliis facienda Deis. ſi fata reducunt
Te mihi, ſi trepidis placabile matribus æquor;
Poſſum equidem lucemque pati, longumque timorem.
Sin aliud Fortuna parat; miſerere parentum,
Mors bona, dum metus eſt, nec adhuc dolor. hei mihi! Colchos
Unde ego, & avecti timuiſſem vellera Phrixi?
Quos jam mente dies, quam ſæva inſomnia curis
Proſpicio! quoties raucos ad litoris ictus
Deficiam, Scythicum metuens pontumque polumque;
Nec de te credam noſtris ingrata ſerenis!
Da, precor, amplexus, hæſuraque verba relinque
Auribus, & dulci jam nunc preme lumina dextra.
Talibus Alcimede mœret. ſed fortior Æſon
Attollens dictis animos: O ſi mihi ſanguis,
Quantus erat, cum ſignifero cratere minantem
Non leviore Pholum manus hæc compeſcuit auro!
Primus in æratis poſuiſſem puppibus arma,
Concuſſoque ratem gauderem tollere remo.
Sed patriæ valuere preces, auditaque magnis
Vota Deis. video en noſtro tot in æquore reges,
Teque ducem: tales, tales ego ducere ſuetus,
Atque ſequi: nunc ille dies, (det Juppiter oro)
Ille ſuper, quo te Scythici regiſque mariſque
Victorem, atque humeros ardentem vellere rapto

Accipiam, cedantque tuæ mea facta juventæ.
Sic ait. ille ſuo collapſam pectore matrem
Suſtinuit, magnaque ſenem cervice recepit.
Et jam finis erat: Zephyrumque ratemque morantes
Solverat amplexus triſti tuba tertia ſigno.
Dant remo ſua quiſque viri, dant nomina tranſtris.
Hinc lævum Telamon pelagus tenet: altior inde
Occupat Alcides aliud mare: cetera pubes
Dividitur. celer Aſterion, quem matre cadentem
Criſtatus gemino fovit pater amne Cometes,
Segnior Apidani vires ubi ſentit Enipeus:
Nititur hinc Talaus, fratriſque Leodocus urget
Remo terga ſui, quos nobile contulit Argos.
Hinc quoque miſſus adeſt, quamvis arcentibus Idmon
Alitibus; ſed turpe viro timuiſſe futura.
Hic & Naubolides tortas conſurgit in undas
Iphitus: hic patrium frangit Neptunius æquor,
Qui tenet undiſonam Pſamathen, ſemperque patentem
Tænaron Euphemus: mollique a litore Pellæ
Deucalion certus jaculis, & comminus enſe
Nobilis Amphion; pariter quos edidit Hypſo,
Nec potuit ſimiles voluitve ediſcere vultus.
Tum valida Clymenus percuſſo pectore tonſa,
Frater & Iphiclus puppim trahit: & face ſæva
In tua mox Danaos acturus ſaxa, Caphareu,
Nauplius: & tortum non ab Jove fulmen Oileus
Qui gemet, Euboïcas nato ſtridente per undas:
Quique Erymanthei ſudantem pondere monſtri
Amphitryoniaden Tegeæo limine Cepheus
Juvit; & Amphidamas. at frater plenior annis

Maluit Ancæo vellus contingere Phrixi.
Tectus & Eurytion servato colla capillo,
Quem pater Aonias reducem tondebit ad aras.
Te quoque Thessalicæ, Nestor, rapit in freta puppis
Fama; Mycenæis olim qui candida velis
Æquora, nec stantes mirabere mille magistros.
Hic vates, Phœbique fides non vana parentis,
Mopsus; puniceo cui circumfusa cothurno
Palla imos ferit alba pedes, vittataque frontem
Cassis, & in summo laurus Peneïa cono.
Quin etiam Herculeo consurgit ab ordine Tydeus,
Nelidesque Periclymenus: quem parva Methone
Et levis Elis equis, & fluctibus obvius Aulon,
Cæstibus adversos viderunt frangere vultus.
Tu quoque Phrixeos remo, Pæantie, Colchos,
Bis Lemnon visure petis: nunc cuspide patris
Inclitus, Herculeas olim moture sagittas.
Proximus hinc Butes Actæis dives ab oris:
Innumeras nam claudit apes, longaque superbus
Fuscat nube diem; dum plenas nectare cellas
Pandit, & in dulcem reges dimittit Hymetton.
Insequeris, casusque tuos expressa, Phalere,
Arma geris: vacua nam lapsus ab arbore parvum
Ter quater ardenti tergo circumvenit anguis:
Stat procul intendens dubium pater anxius arcum.
Tum cælata metus alios gerit arma Eribotes.
Nec Peleus fretus soceris & conjuge Diva
Defuit. at prora splendet tua cuspis ab alta,
Æacide: tantum hæc aliis excelsior hastis,
Quantum Peliacas in vertice vicerat ornos.

Linquit & Actorides natum Chironis in antro;
Ut socius caro pariter meditetur Achilli
Fila lyræ: pariterque leves puer incitet hastas:
Discat eques placidi conscendere terga magistri.
Et, quem fama genus non est decepta Lyæi,
Phleïas immissus patrios de vertice crines.
Nec timet Ancæum genitrix committere ponto;
Plena tulit quem rege maris. securus in æquor
Haud minus Erginus, proles Neptunia, fertur:
Qui maris insidias, claræ qui sidera noctis
Norit, & e clausis quem destinet Æolus antris;
Non metuat cui regna ratis, cui tradere cœlum
Assidua Tiphys vultum lassatus ab Arcto.
Taurea vulnifico portat cælataque plumbo
Terga Lacon; saltem in vacuos ut brachia ventos
Spargat; & Œbalium Pegaseïa puppis alumnum
Spectet, securo celebrantem litora ludo.
Oraque Thessalico melior contundere freno,
Vectorem pavidæ Castor dum quæreret Helles,
Passus Amyclæa pinguescere Cyllaron herba.
Illis Tænario pariter tremit ignea fuco
Purpura; quod gemina mater spectabile tela
Duxit opus: bis Taygeton silvasque comantes
Struxerat: Eurotan molli bis fuderat auro.
Quemque suus sonipes niveo de stamine portat,
Et volat amborum patrius de pectore cycnus.
At tibi collectas solvit jam fibula vestes,
Ostenditque humeros fortes, spatiumque superbi
Pectoris, Herculeis æquum, Meleagre, lacertis.
Hinc numerosa phalanx, proles Cyllenia: certus

Æthalides subitas nervo redeunte sagittas
Cogere: tu medios gladio bonus ire per hostes,
Euryte: nec patrio Minyis ignobilis usu,
Nuntia verba ducis populis qui reddit, Echion.
Sed non, Iphi, tuis Argo reditura lacertis;
Heu celerem Scythica te mœsta relinquet arena,
Cessantemque tuo lugebit in ordine remum.
Te quoque dant campi tanto pastore Pheræi
Felices, Admete: tuis nam pendit in arvis
Delius, ingrato Steropen quod fuderat arcu.
Ah quoties famulo notis soror obvia silvis
Flevit, ubi Ossææ captaret frigora quercus,
Perderet & pingui miseros Bœbeide crines!
Insurgit transtris, & remo Nerea versat
Canthus, in Ææo volvet quem barbara cuspis
Pulvere: at interea clari decus adjacet orbis,
Quem genitor gestarat Abas: secat aurea fluctu
Tegmina Chalcidicas fugiens Euripus arenas:
Celsaque semiferûm contorquens frena luporum
Surgis ab ostrifero medius, Neptune, Geræsto.
Et tibi Palladia pinu, Polypheme, revecto
Ante urbem ardentis restat deprendere patris
Relliquias: multum famulis pia justa moratis,
Si venias. breviore petit jam cærula remo,
Occupat & longe sua transtra novissimus Idas.
At frater magnos Lynceus servatur in usus;
Quem tulit Arene: possit qui rumpere terras,
Et Styga transmisso tacitam deprendere visu.
Fluctibus e mediis terras dabit ille magistro,
Et dabit astra rati; cumque æthera Juppiter umbra

Perdiderit, ſolus tranſibit nubila Lynceus.
Quin & Cecropiæ proles vacat Orithyiæ,
Temperet ut tremulos Zetes fraterque ceruchos.
Nec vero Odriſius tranſtris impenditur Orpheus,
Aut pontum remo ſubigit: ſed carmine tonſas
Ire docet, ſummo paſſim ne gurgite pugnent.
Donat & Iphiclo pelagus juvenumque labores
Æſonides; feſſum Phylace quem miſerat ævo,
Non jam operum in partem; monitus ſed tradat ut acres,
Magnorumque viros qui laudibus urat avorum.
Arge, tuæ tibi cura ratis: te mœnia doctum
Theſpia Palladio dant munere: ſors tibi, ne qua
Parte trahat tacitum puppis mare; fiſſaque fluctu
Vel pice vel molli conducere vulnera cera.
Pervigil Arcadio Tiphys pendebat ab aſtro
Hagniades; felix ſtellis qui ſegnibus uſum,
Et dedit æquoreos cœlo duce tendere curſus.
Ecce per obliqui rapidum compendia montis
Ductor avens lætuſque dolis agnoſcit Acaſtum,
Horrentem jaculis, & parmæ luce coruſcum.
Ille ut ſe mediæ per ſcuta viroſque carinæ
Intulit; ardenti Æſonides retinacula ferro
Abſcidit. haud aliter ſaltus vaſtataque pernix
Venator cum luſtra fugit; dominoque timentem
Urget equum; teneras compreſſus pectore tigres,
Quas aſtu rapuit pavido: dum ſæva relictis
Mater in adverſo catulis venatur Amano.
Ut pariter propulſa ratis; ſtant litore matres:
Claraque vela oculis, percuſſaque ſole ſequuntur
Scuta virûm: donec jam celſior arbore pontus,

Immensusque ratem spectantibus abstulit aer.
Siderea tunc arce pater pulcherrima Grajûm
Cœpta tuens, tantamque operis consurgere molem,
Lætatur: patrii neque enim probat otia regni.
Una omnes gaudent superi, venturaque mundo
Tempora, quæque vias cernunt sibi crescere Parcæ.
Sed non & Scythici genitor discrimine nati
Intrepidus, tales fundit Sol pectore voces:
Summe sator, cui nostra dies, volventibus annis,
Tot peragit reficitque vices: tuane ista voluntas?
Grajaque nunc undis duce te, nutuque secundo,
It ratis? an meritos fas & mihi rumpere questus?
Hoc metuens, & ne qua foret manus invida nato,
Non mediæ telluris opes, non improba legi
Divitis arva plagæ: (teneant uberrima Teucer,
Et Lybis, & vestri Pelopis domus) horrida sævo
Quæ premis arva gelu, strictosque insedimus amnes.
Cederet his etiam; & sese sine honore referret
Ulterius: sed nube rigens ac nescia rerum
Stat super, & nostros jam zona reverberat ignes.
Quid regio immanis, quid barbarus amnibus ullis
Phasis, & aversis proles mea gentibus obstat?
Quid Minyæ meruere queri? num vellere Grajo
Vi potitur? profugo quin agmina jungere Phrixo
Abnuit; Inoas ultor nec venit ad aras:
Imperii sed parte virum natæque moratus
Conjugio, videt e Graja nunc stirpe nepotes:
Et generos vocat, & junctas sibi sanguine terras.
Flecte ratem motusque, pater; nec vulnere nostro
Æquora pande viris: veteris sat conscia luctus

Silva Padi, & viſo flentes genitore ſorores.
Affremit his, quaſſatque caput, qui vellera dono
Bellipotens ſibi fixa videt: tentataque contra
Pallas, & amborum gemuit Saturnia queſtus.
Tum genitor: Vetera hæc nobis & condita pergunt
Ordine cuncta ſuo, rerumque a principe curſu
Fixa manent: neque enim terris tum ſanguis in ullis
Noſter erat, cum fata darem; juſtique facultas.
Hic mihi, cum varios ſtruerem per ſecula reges.
Atque ego curarum repetam decreta mearum;
Jam pridem regio, quæ virginis æquor ad Helles,
Et Tanain tenus immenſo deſcendit ab Euro,
Undat equis, floretque viris: nec tollere contra
Ulla pares animos, nomenque capeſcere bellis
Auſa manus: ſic fata, locos ſic ipſe fovebam.
Accelerat ſed ſumma dies, Aſiamque labantem
Linquimus, & poſcunt jam me ſua tempora Graji;
Inde meæ quercus, tripodeſque animæque parentum
Hanc pelago miſere manum: via facta per undas,
Perque hiemes, Bellona, tibi: nec vellera tantum
Indignanda: manet proprior de virgine rapta
Ille dolor: (ſed nulla magis ſententia menti
Fixa meæ.) veniet Phrygia nam paſtor ab Ida,
Qui gemitus, iraſque pares, & mutua Grajis
Dona ferat. qua claſſe dehinc effuſa procorum
Bella! quot ad Trojam flentes hiberna Mycenas!
Quot proceres natoſque Deûm, quæ robora cernes
Oppetere, & magnis Aſiam concedere fatis!
Hinc Danaûm de fine ſedet: genteſque fovebo
Mox alias. pateant montes, ſilvæque, lacuſque,

Cunctaque clauſtra maris; ſpes & metus omnibus eſto
Arbiter. ipſe locos, terrenaque ſumma movendo
Experiar, quænam populis longiſſima cunctis
Regna velim, linquamque datas ubi certus habenas.
Tunc oculos Ægæa refert ad cærula, robur
Herculeum Ledæque tuens genus; atque ita fatur:
Tendite in aſtra, viri: me primum regia mundo
Iapeti poſt bella trucis, Phlegræque labores
Impoſuit: durum vobis iter & grave cœli
Inſtitui. ſic ecce meus, ſic orbe peracto
Liber, & expertus terras remeavit Apollo.
Dixit, & ingenti flammantem nubila ſulco
Direxit per inane facem: quæ puppe propinqua
In bifidum diſceſſit iter, fratreſque petivit
Tyndarios: placida & mediis in frontibus hæſit
Protinus amborum; lumenque innoxia fudit
Purpureum, miſeris olim implorabile nautis.
Interea medio ſævus permiſſa profundo
Carbaſa Pangæa Boreas ſpeculatus ab arce,
Continuo Æoliam Tyrrhenaque tendit ad antra
Concitus. omne Dei rapidis nemus ingemit alis:
Strata Ceres: motoque niger ſub præpete pontus.
Æquore Trinacrio, refugique a parte Pelori
Stat rupes horrenda fretis: quot in æthera ſurgit
Molibus, infernas totiens demiſſa ſub undas.
Nec ſcopulos aut antra minor juxta altera tellus
Cernitur: illam Acamas habitat, nuduſque Pyracmon.
Has nimbi ventique domos, & naufraga ſervat
Tempeſtas: hinc in terras latumque profundum
Eſt iter: hinc olim ſoliti miſcere polumque

Infelixque fretum: neque enim tunc Æolus illis
Rector erat, Lybia cum rumperet advena Calpen
Oceanus, cum flens Siculos Œnotria fines
Perderet, & mediis intrarent montibus undæ:
Intonuit donec pavidis ex æthere ventis
Omnipotens, regemque dedit, quem jussa vereri
Sæva cohors: in monte chalybs iterataque muris
Saxa domant Euros. cum jam prohibere frementum
Ora nequit, rex tunc aditus & claustra refringit
Ipse volens, placatque data fera murmura porta.
Nuntius hunc solio Boreas proturbat ab alto:
Pangæa quod ab arce nefas, ait, Æole, vidi!
Graja novam ferro molem commenta juventus
Pergit, & ingenti gaudens domat æquora velo:
Nec mihi libertas imis freta tollere arenis.
Qualis eram, nondum vinclis & carcere clausus!
Hinc animi, structæque viris fiducia puppis,
Quod Borean sub rege vident. da mergere Grajos,
Insanamque ratem: nil me mea pignora tangunt,
Tantum hominum compesce minas, dum litora juxta
Thessala, nec dum aliæ viderunt carbasa terræ.
Dixerat. at cuncti fremere intus & æquora venti
Poscere. tum valido contortam turbine portam
Impulit Hippotades. fundunt se carcere læti
Thraces equi: Zephyrusque, & nocti concolor alas
Nimborum cum prole Notus; crinemque procellis
Hispidus, & multa flavus caput Eurus arena,
Induxere hiemem; raucoque ad litora tractu
Unanimi freta curva ferunt: nec sola tridentis

Regna movent: vasto pariter ruit igneus æther
Cum tonitru, piceoque premit nox omnia cœlo.
Excussi manibus remi; conversaque frontem
Puppis in obliquum resonos latere accipit ictus:
Vela super tremulum subitus volitantia malum
Turbo rapit. qui tum Minyis trepidantibus horror;
Cum picei fulsere poli, pavidamque coruscæ
Ante ratem cecidere faces, antennaque lævo
Prona dehiscentem cornu cum sustulit undam!
Non hiemem, missosque putant consurgere ventos
Ignari, sed tale fretum. tum murmure mœsto:
Hoc erat, illicitas temerare rudentibus undas
Quod nostri timuere patres! vix litore puppim
Solvimus; en quanto fremitu se sustulit Ægæus!
Hoccine Cyaneæ concurrunt æquore cautes?
Tristius an miseris superest mare? linquite, terræ,
Spem pelagi, sacrosque iterum seponite fluctus.
Hæc iterant, segni flentes occumbere leto.
Magnanimus spectat pharetras & inutile robur
Amphitryoniades: miscent suprema paventes
Verba alii, junguntque manus, atque ora fatigant:
Aspectu tota in misero cum protinus alvus
Solvitur, & vasto puppis mare sorbet hiatu.
Illam huc atque illuc nunc torquens verberat Eurus,
Nunc stridens Zephyris aufert Notus; undique fervent
Æquora: cum subitus trifida Neptunus in hasta
Cæruleum fundo caput extulit. Hanc mihi Pallas,
Et soror hanc, inquit, mulcens mea pectora fletu
Abstulerint: veniant Phariæ Tyriæque carinæ,

Permiſſumque putent. quoties mox rapta videbo
Vela Notis, plenaſque malis clamoribus undas!
Non meus Orion, aut ſævus Pliade Taurus
Mortis cauſa novæ. miſeris tu gentibus, Argo,
Fata paras: nec jam merito tibi, Typhi, quietum
Ulla parens volet Elyſium maneſque piorum.
Hæc ait, & pontum pater ac turbata reponit
Litora, depellitque Notos: quos cærulus Horror
Et madido gravis unda ſinu, longeque ſecutus
Imber, ad Æoliæ tendunt ſimul æquora portæ.
Emicuit reſerata dies; cœlumque reſolvit
Arcus; & in ſummos redierunt nubila montes.
Jam placidis ratis exſtat aquis, quam gurgite ab imo
Et Tethis, & magnis Nereus ſocer erigit ulnis.
Ergo humeros ductor ſacro velatur amictu,
Æſoniamque capit pateram: quam munere gaudens
Liquerat hoſpitio, pharetraſque rependerat auro
Salmoneus: nondum ille furens; cum fingeret alti
Quadrifida trabe tela Jovis, contraque ruentem
Aut Athon, aut Rhodopen; mœſtæ nemora ardua Piſæ
Æmulus & miſeros ipſe ureret Elidis agros.
Hac pelago libat latices, & talibus infit:
Dî, quibus undarum tempeſtatiſque ſonoræ
Imperium, & magno penitus par regia cœlo:
Tuque, fretum Divoſque pater ſortite biformes:
Seu caſus nox iſta fuit; ſeu volvitur axis,
Ut ſuperûm ſic ſtaret opus; tollique viciſſim
Pontus habet; ſeu te ſubitæ nova puppis imago,
Armorumque hominumque truces conſurgere in iras

Impulit: hæc luerim ſatis; & tua numina, rector,
Jam fuerint meliora mihi. da reddere terris
Has animas, patriæque amplecti limine portæ.
Tum quocunque loco meritas tibi plurimus aras
Paſcet honos, ubicunque rotis horrendus equiſve
Stas, pater, atque ingens utrinque fluentia Triton
Frena tenet; tantus noſtras condere per urbes.
Dixerat hæc. oritur clamor, dextræque ſequentum
Verba ducis. ſic cum ſtabulis & meſſibus ingens
Ira Deûm, & Calabri populator Sirius arvi
Incubuit; coit agreſtum manus inſcia priſcum
In nemus, & miſeris dictat pia vota ſacerdos.
Ecce autem molli zephyros deſcendere lapſu
Aſpiciunt; volat immiſſis cava pinus habenis,
Infinditque ſalum, & ſpumas vomit ære tridenti:
Tiphys agit, tacitique ſedent ad juſſa miniſtri.
Qualiter ad ſummi ſolium Jovis omnia circum
Prona, parata Deo, ventique, imbreſque, niveſque;
Fulguraque & tonitrus, & adhuc in fontibus amnes.
At ſubitus curaque ducem metus acrior omni,
Menſque mali præſaga quatit; quod regis adortus
Progeniem, raptoque dolis crudelis Acaſto,
Cetera nuda neci, medioque in crimine patrem
Liquerit, ac nullis inopem vallaverit armis,
Ipſe procul nunc tuta tenens? ruat omnis in illos
Quippe furor. nec vana pavet, trepidatque futuris.
Sævit atrox Pelias, inimicaque vertice ab alto
Vela videt: nec qua ſe ardens effundere poſſit:
Nil animi, nil regna juvant. fremit objice ponti

Clausa cohors, telisque salum facibusque coruscat.
Haud secus, ærisona volucer cum Dædalus ora
Prosiluit, juxtaque comes brevioribus alis;
Nube nova linquente domos, Minoïa frustra
Infremuit manus, & visu lassatur inani
Omnis eques, plenisque redit Gortyna pharetris.
Quin etiam in thalamis, primoque in limine Acasti
Fusus humi, juvenis gressus & inania signa
Ore premit, sparsisque legens vestigia canis,
Te quoque jam mœsti forsan genitoris imago
Nate, ait, & luctus subeunt suspiria nostri.
Jamque dolos, circumque trucis discrimina leti
Mille vides. qua te infelix, quibus insequar oris?
Non Scythicas ferus ille domos, nec ad ostia Ponti
Tendit iter; falsæ sed captum laudis amore
Te, puer, in nostræ durus tormenta senectæ
Nunc lacerat. celsis an si freta puppibus essent
Pervia, non ultro juvenes classemque dedissem?
O domus, o freti nequidquam prole penates!
Dixit, & extemplo furiis iraque minaci
Terribilis, Sunt hic etiam tua vulnera, prædo;
Sunt lacrimæ, carusque parens. simul ædibus altis
Itque reditque fremens, rerumque asperrima versat.
Bistonas ad meritos cum cornua sæva Thyoneus
Torsit, & infelix jam mille furoribus Hæmus,
Jam Rhodopes nemora alta gemunt, talem incita longis
Porticibus conjuxque fugit natique Lycurgum.
Tartareo tum sacra Jovi, Stygiisque ferebat
Manibus Alcimede, tanto super anxia nato;

Si quid ab excitis melius prænoſceret umbris.
Ipſum etiam, curiſque parem, taleſque prementem
Corde metus ducit, facilem tamen, Æſona conjux.
In ſcrobibus cruor, & largus Phlegethontis operti
Stagnat honos, ſævoque vocat grandæva tumultu
Theſſalis exanimes atavos, magnæque nepotem
Pleïones. & jam tenues ad carmina vultus
Extulerat, mœſtoſque tuens natumque nurumque,
Talia libato pandebat ſanguine Cretheus:
Mitte metus, volat ille mari: quantumque propinquat,
Jam magis atque magis variis ſtupet Æa Deorum
Prodigiis, quatiuntque truces oracula Colchos.
Heu quibus ingreditur fatis! qui gentibus horror
Pergit! mox Scythiæ ſpoliis nuribuſque ſuperbus
Adveniet. cuperem ipſe graves tum rumpere terras.
Sed tibi triſte nefas, fraternaque turbidus arma
Rex parat, & ſævos irarum concipit ignes.
Quin rapis hanc animam, & famulos citus effugis artus?
I, meus es, jam te in lucos pia turba ſilentûm,
Secretiſque ciet volitans pater Æolus antris.
Horruit interea famulum clamore ſupremo
Mœſta domus: regemque fragor per mœnia differt;
Mille ciere manus, & jam dare juſſa vocatis.
Flagrantes aras, veſtemque, nemuſque ſacerdos
Præcipitat, ſubitiſque pavens circumſpicit Æſon,
Quid moveat. quam multa leo cunctatus in arta
Mole virûm, rictuque genas & lumina preſſit;
Sic curæ ſubiere ducem, ferrumne capeſſat
Imbelle, atque ævi ſenior geſtamina primi:

An patres regnique acuat mutabile vulgus.
Contra effuſa manus, hærenſque in pectore conjux,
Me quoque, ait, caſus, comitem, quicunque propinquat;
Accipies: nec fata traham, natumque videbo
Te ſine ſat cœli patiens, cum prima per altum
Vela dedit, potui quæ tantum ferre dolorem.
Talia per lacrimas. & jam circumſpicit Æſon,
Præveniat quo fine minas, quo fata capeſſat
Digna ſatis. magnos obitus natumque domumque;
Et genus Æolium, pugnataque poſcere bella.
Eſt etiam ante oculos ævi rudis altera proles,
Ingentes animos & fortia diſcere facta
Quem velit, atque olim leti meminiſſe paterni.
Ergo ſacra novat. veteris ſub nocte cupreſſi
Sordidus, & multa pallens ferrugine taurus
Stabat adhuc: cui cæruleæ per cornua vittæ,
Et taxi frons hirta comis; ipſe æger, anhelans;
Impatienſque loci, viſaque exterritus umbra.
Hunc ſibi præcipuum, gentis de more nefandæ;
Theſſalis in ſeros Ditis ſervaverat uſus.
Tergeminam tum placat heram, Stygiaſque ſupremo
Obſecrat igne domos, jam jam exorabile retro
Carmen agens. neque enim ante leves niger avehit umbras
Portitor, & cunctæ primis ſtant faucibus Orci.
Illum ubi terrifici ſupereſſe in tempore ſacri
Conſpexit, ſtatuit leto, ſupremaque fatur,
Ipſe manu tangens damnati cornua tauri:
Vos, quibus imperium Jovis, & non ſegne peractum
Lucis iter, mihi conciliis, mihi cognita bellis

Nomina, magnorum fama sacrata nepotum:
Tuque, excite parens umbris, ut nostra videres
Funera, & oblitos superûm paterere dolores;
Da placidæ mihi sedis iter; meque hostia vestris
Conciliet præmissa locis. tu nuntia fontum
Virgo Jovi, terras oculis quæ prospicis æquis;
Ultricesque Deæ, Fasque, & grandæva Furorum
Pœna parens, meritis regis succedite tectis,
Et sævas inferte faces. sacer effera raptet
Corda pavor. nec sola mei gravia affore nati
Arma ratemque putet: classesque, & Pontica signa,
Atque indignatos temerato litore reges
Mente agitet; semperque metu decurrat ad undas,
Arma ciens; mors sera viam tentataque claudat
Effugia, & nostras nequeat præcurrere diras:
Sed reduces jam jamque viros, auroque coruscum
Cernat iter. stabo insultans, & ovantia contra
Ora manusque feram. tum, vobis si quod inausum
Arcanumque nefas, & adhuc incognita leti
Sors superest, date fallaci pudibunda senectæ
Exitia, indecoresque obitus. non Marte, nec armis,
Aut nati precor ille mei dignatus ut unquam
Ense cadat. quin fida manus, quin cara suorum
Diripiat laceretque senem; nec membra sepulcro
Contegat. hæc noster de rege piacula sanguis
Sumat, & heu cunctæ, quas misit in æquora, gentes.
Adstitit, & nigro fumantia pocula tabo
Contigit ipsa gravi Furiarum maxima dextra.
Illi avide exceptum pateris hausere cruorem.

Fit fragor: irrumpunt ſonitu, qui ſæva ferebant
Imperia, & ſtrictos juſſis regalibus enſes.
In media jam morte ſenes, ſuffectaque leto
Lumina, & undanti revomentes veſte cruorem
Conſpiciunt: primoque rudem ſub limine rerum
Te, puer, & viſa pallentem morte parentum,
Diripiunt, adduntque tuis. procul horruit Æſon
Excedens, memoremque tulit ſub nubibus umbram.
Cardine ſub noſtro rebuſque abſciſa ſupernis
Tartarei ſedet aula patris: non illa ruenti
Acceſſura polo, victam ſi ſolvere molem
Juppiter, & primæ velit omnia reddere maſſæ.
Ingenti jacet ore Chaos; quod pondere feſſam
Materiem, lapſumque queat conſumere mundum.
Hic geminæ æternum portæ: quarum altera, dura
Semper lege patens, populos regeſque receptat;
Aſt aliam tentare nefas, & tendere contra;
Rara & ſponte patet; ſi quando pectore ductor
Vulnera nota gerens; galeis præfixa rotiſque:
Cui domus, aut ſtudium mortales pellere curas;
Culta fides, longe metus atque ignota cupido:
Seu venit in vittis, caſtaque in veſte ſacerdos.
Quos omnes lenis plantis, & lampada quaſſans,
Progenies Atlantis agit. lucet via late
Igne Dei: donec ſilvas & amœna piorum
Deveniant, campoſque, ubi Sol, totumque per annum
Durat aprica dies, thiaſique, chorique virorum,
Carminaque, & quorum populis jam nulla cupido,
Has pater in ſedes æternaque mœnia natum

Inducitque nurum. tum, porta quanta finiſtra
Pœna, docet, maneat Pelian; quo limine, monſtrat.
Mirantur tantos ſtrepitus, turbamque ruentem,
Et loca, & infernos almæ virtutis honores.

C. VALERII FLACCI
SETINI BALBI
ARGONAUTICON
LIBER SECUNDUS.

LIBRI SECUNDI

ARGUMENTUM

ÆGIDIO MASERIO

AUCTORE.

CLARUS ab Æolio ſpiramine liber Iaſon
Navigat. Hagniades trepidantia pectora firmat.
Ingratam Veneri puppis Vulcanida Lemnon
Tuta petit: generiſque dolo concepta virilis
Fata recenſentur. vetiti reparantur amores.
Excitat Alcides animos: reſidumque quietem
Indignam juvenum damnat. fit ad æquora curſus.
Ingemit Hypſipyle. felix Samothracia ſacris
Linquitur. Heſionem mediis Tirynthius undis
Liberat Alcides. ſolatur Iaſona Phrixi
Diva ſoror. ſocias conjungunt fœdere dextras
Cizycus, Argolicique duces ſub tecta recepti.

C. VALERII FLACCI SETINI BALBI ARGONAUTICON

LIBER. II.

INTEREA scelerum luctusque ignarus Iason
Alta secat. neque enim patrios cognoscere casus
Juno sinit; mediis ardens ne flectat ab undis,
Ac temere in Pelian, & adhuc obstantia regis
Fata ruat, placitosque Deis ne deserat actus.
Jamque fretis summas æquatum Pelion ornos,
Templaque Tisææ mergunt obliqua Dianæ.
Jam Sciathos subsedit aquis, jam longa recessit
Sepias: attollit tondentes pabula Magnes
Campus equos: vidisse putant Dolopeïa busta,
Intrantemque Amyron curvas quæsita per oras
Æquora; flumineo cujus redeuntia vento
Vela legunt. remis insurgitur. inde salutant
Eurymenas. recipit velumque fretumque reversus
Auster: & in nubem, Minyis repetentibus altum,
Ossa redit. metus ecce Deûm, damnataque bello

Pallene: circumque vident immania monstra
Terrigenûm cœlo quondam adversata gigantum;
Quos scopulis trabibusque parens miserata jugisque
Induit, & versos exstruxit in æthera montes.
Quisque suas in rupe minas, pugnamque, metusque
Servat adhuc: quatit ipse hiemes, & torquet ab alto
Fulmina crebra pater: scopulis sed maximus illis
Horror abest, Sicula pressus tellure, Typhœus.
Hunc profugum, & sacras revomentem pectore flammas,
Ut memorant, prensum ipse comis Neptunus in altum
Abstulit, implicuitque vadis: totiesque cruenta
Mole resurgentem, torquentemque anguibus undas
Sicanium dedit usque fretum; cumque urbibus Ætnam
Intulit, ora premens: trux ille ejectat adesi
Fundamenta jugi; pariter tunc omnis anhelat
Trinacria, injectam fesso dum pectore molem
Commovet experiens, gemituque reponit inani.
Jamque Hyperionius metas maris urget Hiberi
Currus, & evectæ prono laxantur habenæ
Æthere; cum palmas Tethys grandæva sinusque
Sustulit, & rupto sonuit socer æquore Titan.
Auxerat hora metus; jam se vertentis Olympi
Ut faciem, raptosque simul montesque locosque
Ex oculis, circumque graves videre tenebras.
Ipsa quies rerum, mundique silentia terrent,
Astraque, & effusis stellatus crinibus æther.
Ac velut ignota captus regione viarum,
Noctivagum qui carpit iter, non aure quiescit,
Non oculis; noctisque metus niger auget utrinque
Campus, & occurrens umbris majoribus arbor.

Haud aliter trepidare viri. sed pectora firmans
Hagniades, Non hanc, inquit, sine numine pinum
Dirigimus: nec me tantum Tritonia cursus
Erudiit; sæpe ipsa manu dignata carinam est.
An non experti, subitus cum luce fugata
Horruit imbre dies? quantis, pro Juppiter, austris
Restitimus! quanta quoties & Palladis arte
In cassum decimæ cecidit tumor arduus undæ!
Quin agite, o socii; micat immutabile cœlum,
Puraque nec gravido surrexit Cynthia cornu;
Nullus in ore rubor; certusque ad talia Titan
Integer in fluctus, & in uno decidit Euro.
Adde, quod in noctem venti veloque marique
Incumbunt magis: it tacitis ratis ocior horis.
Atque adeo non illa sequi mihi sidera monstrant,
Quæ delapsa polo reficit mare: tantus Orion
Jam cadit; irato jam stridet in æquore Perseus:
Sed mihi dux, vetitis qui nunquam conditus undis
Axe nitet serpens, septenosque implicat ignes.
Sic ait: & certi memorat qui vultus Olympi,
Pleïones Hyadumque locos; quo sidere vibret
Ensis, & Actæus niteat qua luce Bootes.
Hæc ubi dicta dedit; Cereris tum munere fessas
Restituunt vires, & pareo corpora Baccho:
Mox somno cessere: regunt sua sidera puppim.
Jamque sub Eoæ dubios Atlantidis ignes
Albet ager: motisque truces ab ovilibus ursi
Tuta domosque petunt: raras & litus in altum
Mittit aves; cum primus equis exegit anhelis
Phœbus Athon, mediasque diem dispersit in undas.

Certatim remis agitur mare: roſtraque curſu
Prima tremunt. & jam ſummis Vulcania ſurgit
Lemnos aquis, tibi per varios defleta labores,
Ignipotens: nec te Furiis & crimine matrum
Terra fugat, meritique piget meminiſſe prioris.
Tempore quo primum fremitus inſurgere opertos
Cœlicolûm, & regni ſenſit novitate tumentes
Juppiter; ætheriæ nec ſtare ſilentia pacis:
Junonem volucri primam ſuſpendit Olympo
Horrendum chaos oſtendens, pœnaſque barathri.
Mox etiam pavidæ tentantem vincula matris
Solvere, prærupti Vulcanum vertice cœli
Devolvit: ruit ille polo noctemque diemque,
Turbinis in morem; Lemni cum litore tandem
Inſonuit: vox inde repens ut perculit urbem,
Acclinem ſcopulo inveniunt, miſerentque foventque
Alternos ægro cunctantem poplite greſſus.
Hinc, reduci ſuperas poſtquam pater annuit arces,
Lemnos cara Deo: nec fama notior Ætne
Aut Lipares domus. has epulas, hæc templa, peracta
Ægide, & horrifici formatis fulminis alis,
Lætus adit: contra Veneris ſtat frigida ſemper
Ara loco; meritas poſtquam Dea conjugis iras
Horruit, & tacitæ Martem tenuere catenæ.
Quocirca ſtruit illa nefas, Lemnoque merenti
Exitium furiale movet: neque enim alma videri
Jam tumet, aut tereti crinem ſubnectitur auro,
Sidereos diffuſa ſinus; eadem effera & ingens,
Et maculis ſuffecta genas, pinumque ſonantem
Virginibus Stygiis, nigramque ſimillima pallam.

Jamque dies aderat, Thracas qui fuderat armis:
Dux Lemni, puppes tenui contexere canna
Ausus, & inducto cratem defendere tergo,
Læta mari tum signa refert: plenasque movebat
Armentis nuribusque rates, it barbara vestis,
Et torques, insigne loci. sonat æquore clamor:
O patria. o variis conjux nunc anxia curis,
Has agimus longi famulas tibi præmia belli.
Cum Dea se piceo per sudum turbida nimbo
Præcipitat; Famamque vagam vestigat in umbra:
Quam pater omnipotens digna atque indigna canentem,
Spargentemque metus, placidis regionibus arcet
Ætheris: illa fremens habitat sub nubibus imis,
Non Erebi, non Diva poli: terrasque fatigat,
Qua datur: audentem primi spernuntque foventque:
Mox omnes agit, & motis quatit oppida linguis.
Talem Diva sibi scelerisque dolique ministram
Quærit avens: videt illa prior; jamque advolat ultro,
Impatiens; jamque ora parat; jam suscitat aures.
Hanc superincendit Venus, atque his vocibus implet:
Vade, age, & æquoream, virgo, delabere Lemnon,
Et cunctas mihi verte domos: præcurrere qualis
Bella soles; cum mille tubas, armataque campis
Agmina, & innumerûm flatus confingis equorum:
Adfore jam luxu turpique cupidine captos
Fare viros, carasque toris inducere Thressas.
Hinc tibi principia; hinc rabidas dolor undique matres
Instimulet: mox ipsa adero, ducamque paratas.
Illa abit, & mediam gaudens defertur in urbem:
Et primam Eurynomen ad proxima limina Codri

Occupat, exesam curis, castumque cubile
Servantem: manet illa viros; famulasque fatigat
Velleribus: tardi repetunt quæ tempora belli
Ante torum, & longo mulcent insomnia penso.
Huic Dea cum lacrimis, & nota veste Neæræ
Icta genas: Utinam non hic tibi nuntius essem,
O soror; aut nostros, inquit, prius unda dolores
Obruat; in tali quoniam tibi tempore conjux,
Sic meritæ, votis quem tu fletuque requiris,
Heu furit, & captæ indigno famulatur amore.
Jamque aderunt: thalamisque tuis Threïssa propinquat,
Non forma, non arte colus, non laude pudoris
Par tibi; nec proles magni præclara Dorycli:
Picta manus, ustoque placet sed barbara mento.
Attamen hos tales forsan solabere casus
Tu thalamis, fatoque leges meliore penates.
Me tua matris egens, damnataque pellice proles
Exanimat; quam jam miseros transversa tuentem,
Letalesque dapes, infectaque pocula cerno.
Scis simile ut flammis simus genus. adde cruentis
Quod patrium sævire Dahis. jam lacte ferino;
Jam veniet durata gelu. sed me quoque pulsam
Fama viro: nostrosque toros virgata tenebit
Et plaustro derepta nurus. sic fata, querelas
Abscidit: & curis pavidam lacrimisque relinquit.
Transit ad Iphinoen; îsdemque Amythaonis implet,
Oleniique domum furiis. totam inde per urbem
Personat, ut cunctas agitent expellere Lemno;
Ipsi urbem Thressæque regant. dolor iraque surgit.
Obvia quæque eadem traditque auditque: neque ulli

Vana fides. tum voce Deos, tum queſtibus implent.
Oſcula jamque toris, jamque oſcula poſtibus ipſis
Ingeminant: lacrimiſque iterum viſuque morantur.
Proſiliunt; nec tecta virûm, thalamoſque reviſunt
Amplius: agglomerant ſeſe; nudiſque ſub aſtris
Condenſæ fletus acuunt; ac dira precantur
Conjugia, & Stygias infanda ad fœdera tædas.
Has inter medias, Dryopes in imagine mœſtæ,
Flet Venus; & ſævis ardens Dea planctibus inſtat.
Primaque: Sarmaticas utinam, Fortuna, dediſſes
Inſediſſe domos, triſteſque habitaſſe pruinas,
Plauſtra ſequi; vel jam patriæ vidiſſe per ignes
Culmen agi; ſtragemque Deûm! nam cetera belli
Perpetimur. mene ille novis, me deſtinat amens
Servitiis? urbem aut fugiens natoſque relinquam!
Non prius enſe manus, raptoque armabimus igne?
Dumque ſilent, ducuntque nova cum conjuge ſomnos;
Magnum aliquid ſpirabit amor? tunc ignea torquens
Lumina, præcipites excuſſit ab ubere natos.
Illicet arrectæ mentes, evictaque matrum
Corda ſacer Veneris gemitus rapit. æquora cunctæ
Proſpiciunt, ſimulantque choros, delubraque feſta
Fronde tegunt; lætæque viris venientibus adſunt.
Jamque domos menſaſque petunt; diſcumbitur altis
Porticibus: ſua cuique furens feſtinaque conjux
Adjacet. inferni qualis ſub nocte barathri
Accubat attonitum Phlegyan & Theſea juxta
Tiſiphone, ſævaſque dapes & pocula libat,
(Tormenti genus) & nigris amplectitur hydris.
Ipſa Venus quaſſans undantem turbine pinum

Agglomerat tenebras, pugnæque accincta trementem
Deſilit in Lemnon. nimbiſque & luce fragoſa
Proſequitur polus, & tonitru pater auget honorem.
Inde novam pavidas vocem furibunda per aures
Congeminat: qua primus Athos, & pontus, & ingens
Thraca palus, pariterque toris exhorruit omnis
Mater, & adſtricto riguerunt ubere nati.
Accelerat Pavor, & Geticis Diſcordia demens
E ſtabulis, hirtæque genis pallentibus Iræ,
Et Dolus, & Rabies, & Leti major imago
Viſa, truces exſerta manus; ut prima vocatu
Intonuit, ſignumque dedit Mavortia conjux.
Hic aliud Venus & multo magis ipſa tremendum
Orſa nefas, gemitus fingit, voceſque cadentum:
Irrupitque domos: & ſingultantia geſtans
Ora manu, taboque ſinus perfuſa recenti,
Arrectaſque comas: Meritos en prima revertor
Ulta toros: premit ecce dies. tum verbere victas
In thalamos agit, & cunctantibus invenit enſes.
Unde ego tot ſcelerum facies, tot fata jacentum
Exſequar? heu vatem monſtris quibus intulit ordo!
Quæ ſe aperit ſeries! o qui me vera canentem
Siſtat, & hac noſtras exſolvat imagine noctes!
Invadunt aditus, & quondam cara ſuorum
Corpora: pars, ut erant, dapibus vinoque ſoporos;
Pars conferre manus etiam, magniſque paratæ
Cum facibus; quoſdam inſomnes & cuncta tuentes,
Sed tentare fugam, prohibetque capeſſere contra
Arma metus. adeo ingentes inimica videri
Diva dabat; notaque ſonat vox conjuge major.

Tantum oculos preſſere metu; velut agmina cernant
Eumenidum, ferrumve ſuper Bellona coruſcet.
Hoc ſoror, hoc conjux, propiorque hoc nata parenſque
Sæva valet: prenſoſque toris mactatque trahitque
Femineum genus, immanes quos ſternere Beſſi,
Nec Geticæ potuere manus, aut æquoris iræ.
It cruor in thalamis, & anhela in pectore fumant
Vulnera; ſeque toris miſero luctamine trunci
Devolvunt: diras aliæ ad faſtigia tædas
Injiciunt, adduntque domos: pars ignibus atris
Effugiunt propere; ſed dura in limine conjux
Obſidet, & viſo repetunt incendia ferro.
Aſt aliæ Threſſas labem cauſamque furoris
Diripiunt. mixti gemitus, clamorque precantum
Barbarus, ignotæque implebant æthera voces.
Sed tibi nunc quæ digna tuis ingentibus auſis
Ora feram, decus & patriæ laus una ruentis,
Hypſipyle? non ulla meo te carmine dictam
Abſtulerint, durent Latiis modo ſecula faſtis,
Illiacique lares, tantique palatia regni.
Irruerant actæ pariter natæque nuruſque;
Totaque jam ſparſis exarſerat inſula monſtris:
Illa pias armata manus, Fuge protinus urbem
Meque, pater: non hoſtis, ait, non mœnia læſi
Thraces habent: noſtrum hoc facinus. ne quære, quis auctor.
Jam fuge, jam dubiæ donum rape mentis, & enſem
Tu potius miſeræ retine. tunc excipit artus,
Obnubitque caput, tacitumque ad conſcia Bacchi
Templa rapit: primoque manus a limine tendens,

Exime nos ſceleri, pater, & miſerere piorum
Rurſus, ait. tacita pavidum tunc ſede locavit;
Sub pedibus dextraque Dei. latet ille receptus
Veſte ſacra. voces chorus & trieterica reddunt
Æra ſonum, fixæque fremunt in limine tigres.
Regina ut roſeis Auroram ſurgere bigis
Vidit, & inſomni laſſatas turbine tandem
Conticuiſſe domos; ſtabilem quando optima facta
Dant animum, majorque piis audacia cœptis;
Serta patri, juveniſque comam veſteſque Lyæi
Induit, & medium curru locat; æraque circum,
Tympanaque, & plenas tacita formidine ciſtas.
Ipſa ſinus hederiſque ligat famularibus artus:
Pampineamque quatit ventoſis ictibus haſtam,
Reſpiciens; teneat virides velatus habenas
Ut pater, & nivea tumeant ut cornua mitra;
Et ſacer ut Bacchum referat ſcyphus. impulit acri
Tum validas ſtridore fores; rapiturque per urbem,
Talia voce canens: Linque o mihi cæde madentem,
Bacche, domum. ſine fœdatum te funere pontus
Expiet; & referam lotos in templa dracones.
Sic medios egreſſa metus: facit ipſe verendam
Nam Deus, & flatu non inſcia gliſcit anhelo.
Jamque ſenem tacitis ſæva procul urbe remotum
Occulerat ſilvis: ipſam ſed conſcius auſi
Nocte dieque pavor, fraudataque turbat Erinnys.
Non ſimiles jam ferre choros (ſemel orgia fallunt)
Audet, non patrios furtis accedere ſaltus:
Et fuga diverſas miſero quærenda per artes.

Visa ratis, sævæ defecta laboribus undæ,
Quam Thetidi longinqua dies Glaucoque repostam
Solibus, & canis urebat luna pruinis;
Huc genitorem, altæ per opaca silentia noctis,
Præcipitem silvis rapit; & sic mœsta profatur:
Quam, genitor, patriam, quanta modo linquis inanes
Pube domos! pro dira lues, pro noctis acerbæ
Exitium! talin' possum te credere puppi,
Care parens? possum tantis retinere periclis?
Solvimus heu serum Furiis scelus! annue votis,
Diva, soporiferas quæ nunc trahis æquore bigas.
Non populos, non dite solum, non ulla parenti
Regna peto: patria liceat decedere terra.
Quando ego servato mediam genitore per urbem
Læta ferar? quando hic lacrimas planctusque videbo?
Dixerat. ille procul trunca fugit anxius alno;
Taurorumque locos, delubraque sæva Dianæ
Advenit. hic illum tristi Dea præficis aræ
Ense dato. mora nec terris tibi longa cruentis.
Jam nemus Egeriæ, jam te ciet altus ab Alba
Juppiter, & soli non mitis Aricia regi.
Arcem nata petit, quo jam manus horrida matrum
Congruerat. rauco fremitu sedere parentum
Natorumque locis: vacuæque in mœnibus urbis
Jura novant: donant solio sceptrisque paternis,
Ut meritam; redeuntque piæ sua præmia menti.
Ecce procul validis Lemnon tendentia remis
Arma notant: rapitur subito regina tumultu,
Conciliumque vocat. non illis obvia tela

Ferre, nec infeſtos deerat furor improbus ignes:
Ni Veneris ſævas fregiſſet Mulcibèr iras.
Tunc etiam vates Phœbo dilecta Polyxo,
Non patriam, non certa genus, ſed maxima Ceto
* Proteaque ambiguum Pharii ſe patris ab antris
Huc rexiſſe vias, junctis ſuper æquora phocis:
Sæpe imis ſe condit aquis, cunctataque paulum
Surgit, ut auditas referens in gurgite voces:
Portum demus, ait. hæc hoſpita, credite, puppis
Adveniet: levior Lemno Deus æquore flexit
Huc Minyas. Venus ipſa volens dat tempora jungi,
Dum vires utero, maternaque ſufficit ætas.
Dicta placent. portatque preces ad litora Grajis
Iphinoe: nec turba nocens, ſceleriſque recentis
Signa movent; tollitque loci Cytherea timorem.
Protinus ingentem procerum ſub nomine taurum
Deicit: inſuetis & jam pia munera templis
Reddit: & hac prima Veneris calet ara juvenca.
Ventum erat ad rupem, cujus pendentia nigris
Fumant ſaxa jugis, coquiturque vaporibus aer;
Subſtitit Æſonides. atque hic regina precari
Hortatur: cauſaſque docens, Hæc antra videtis,
Vulcanique, ait, ecce, domos: date vina preceſque,
Forſitan hoc factum taceat jam fulmen in antro;
Nox dabit ipſa fidem: clauſæ cum murmura flammæ,
Hoſpes, & incuſſæ ſonitum mirabere maſſæ.
Mœnia tum, vireſque loci, watereſque parentum
Jactat opes. mediis famulæ convivia tectis
Expediunt; Tyrio vibrat torus igneus oſtro.

Stat mœrens atavos reges, regeſque maritos
Threſſa manus, quæcunque faces timuiſſe jugales
Credita, nec dominæ ſanctum tetigiſſe cubile.
Jam medio Æſonides, jam ſe regina locavit;
Poſt alii proceres: ſacris dum vincitur extis
Prima fames; circum pateris it Bacchus, & omnis
Aula ſilet: dapibus cœptis mox tempora fallunt
Noctis, & in ſeras durant ſermonibus umbras.
Præcipueque ducis caſus mirata requirit
Hypſipyle: quæ fata trahant, quæ regis agat vis:
Aut unde Hæmoniæ molem ratis. unius hæret
Alloquio, & blandos paulatim colligit ignes,
Jam non dura toris, Veneri nec iniqua reverſæ:
Et Deus ipſe moras ſpatiumque indulget amori.
Pliada lege poli nimboſo moverat aſtro
Juppiter, æternum volvens opus; & ſimul undis
Cuncta ruunt: unoque Dei Pangæa ſub ictu,
Gargaraque, & mœſti ſteterant formidine luci.
Sævior haud alio mortales tempore mentes
Terror agit: tunc urget enim, tunc flagitat iras
In populos Aſtræa Jovem; terriſque relictis
Invocat aſſiduo Saturnia ſidera queſtu.
Inſequitur niger, & magnis cum fratribus Eurus
Intonat Ægæo: tenditque ad litora pontus.
Et lunam quarto denſam videt imbribus ortu
Theſpiades, longus cœptis & fluctibus arcet
Quem metus: uſque novos Divæ melioris ad ignes
Urbe ſedent læti Minyæ, viduiſque vacantes
Indulgent thalamis: nimboſque educere luxu:

Nec jam velle vias: Zephyrosque audire vocantes
Dissimulant; donec resides Tyrinthius heros
Non tulit, ipse rati invigilans, atque integer urbis;
Invidisse Deos tantum maris æquor adortis
Desertasque domos, fraudataque tempore segni
Vota patrum. quid & ipse viris cunctantibus adsit?
O miseri, quicunque tuis accessimus actis!
Phasin, & Æeten, Scythicique pericula ponti
Redde, ait, Æsonide: me tecum solus in æquor
Rerum traxit amor, dum spes mihi sistere montes
Cyaneos, vigilemque alium spoliare draconem.
Si sedet, Ægæi scopulos habitare profundi;
Hoc mecum Telamon peraget meus. hæc ubi dicta,
Haud secus Æsonides monitis accensus amaris,
Quam bellator equus, longa quem frigida pace
Terra juvat, brevis in lævos piger angitur orbes:
Frena tamen dominumque velit, si Martius aures
Clamor, & obliti rursus fragor impleat æris.
Tunc Argum Tiphynque vocat; pelagoque parari
Præcipitat. petit ingenti clamore magister
Arma, viros pariter, sparsosque in litore remos.
Exoritur novus urbe dolor, planctusque per omnes
It facies antiqua domos. sibi mœnia linqui
En iterum. ecquando natorum tempora, gentem
Qui recolant, qui sceptra gerant? nunc triste nefandæ
Noctis opus: vidui nunc illa silentia tecti
Sæva magis; thalamos excussaque vincla quod ausæ
Induere, atque iterum tales admittere curas.
Ipsa quoque Hypsipyle subitos per litora cursus

Ut vidit, totaque viros decedere Lemno;
Ingemit, & tali compellat Iaſona queſtu:
Jamne placet primo deducere vela ſereno,
Carius o mihi patre caput? modo ſæva quierunt
Æquora. ſic portus fugeret ratis, aſpera ſi te
Plias in adverſæ tenuiſſet litore Thraces?
Ergo moras cœlo curſumque tenentibus undis
Debuimus? Dixit lacrimans: hæſuraque caro
Dona duci promit chlamydem textoſque labores.
Illic ſervati genitoris conſcia ſacra
Preſſit acu, curruſque pios: ſtant ſæva paventum
Agmina, dantque locum: viridis circum horrida tela
Silva tremit: mediis refugit pater anxius umbris.
Pars & frondoſæ raptus expreſſerat Idæ,
Illuſtremque fugam pueri: mox æthere lætus
Adſtabat menſis: quin & Jovis armiger ipſe
Accipit a Phrygio jam pocula blanda miniſtro.
Tunc enſem, notumque ferens inſigne Thoantis;
Accipe, ait, bellis mediæque ut pulvere pugnæ
Sim comes, Ætnæi genitor quæ flammea geſſit
Dona Dei, nunc digna tuis adjungier armis.
I, memor, i terræ, quæ vos amplexa quieto
Prima ſinu; refer & domitis a Colchidos oris
Vela, per hunc, utero quem linquis Iaſona noſtro.
Sic ait, Hæmonii labens in colla mariti.
Nec minus Orphea triſtis cervice, tuaque,
Æacide, & gemino conjux a Caſtore pendet.
Has inter lacrimas legitur piger uncus arenis:
Jam remi rapuere ratem, jam flamina portant;

Spumea ſubſequitur fugientis ſemita clavi.
Tunc tenuis Lemnos; tranſitque Electria tellus
Threïciis arcana ſacris: hic numinis ingens
Horror, & incautis decreta piacula linguis.
Hanc demiſſa Jovi non unquam lædere fluctu
Audet hiems! ſponte ipſe Deus tunc aſperat undas,
Cum vetat infidos ſua litora tangere nautas.
Obvius at Minyas terris adytiſque ſacerdos
Excipit, hoſpitibus reſerans ſecreta, Thyotes.
Hactenus in populos, vates Samothraca, diemque
Miſſa mane: ſacriſque metum ſervemus opertis.
Illi ſole novo læti, plenique Deorum,
Confidunt tranſtris. jam, quas præviderat urbes
Navita, condebat: proræque acceſſerat Imbros:
Et Sol ætherias medius conſcenderat arces.
Theſſala Dardaniis tunc primum puppis arenis
Appulit, & fatis Sigeo litore ſedit.
Deſiliunt: pars hinc levibus candentia velis
Caſtra levat: tracto pars frangit adorea ſaxo
Farra: citum ſtrictis alius de cautibus ignem
Oſtendit foliis, & ſulphure paſcit amico.
Alcides Telamonque comes dum litora blando
Anfractu ſinuoſa legunt, vox accidit aures,
Flebile ſuccedens, ceu fracta remurmurat unda.
Attoniti preſſere gradum; vacuumque ſequuntur
Vocis iter: jam certa ſonat: deſertaque duræ
Virgo neci quem non hominum ſuperûmque vocabat?
Acrius hoc inſtare viri, ſuccurrere certi.
Qualiter, implevit gemitu cum taurus acerbo

Avia, frangentem morſu ſuper alta leonem
Terga ferens; coit e ſparſo concita mapali
Agreſtum manus, & cæco clamore coloni.
Conſtitit Alcides; viſuque eniſus, in alta
Rupe truces manicas, defectaque virginis ora
Cernit, & ad primos turgentia lumina fluctus.
Exanimum veluti, multa tamen arte coactum,
Mœret ebur; Pariuſve notas & nomina ſumit
Cum lapis; aut liquidi referunt miranda colores.
Ductor ait: Quod, virgo, tibi nomenque genuſque,
Quæ ſors iſta, doce. tendunt cur vincula palmas?
Illa tremens, triſtique oculos dejecta pudore,
Non ego digna malis, inquit: ſuprema parentum
Dona vides, oſtro ſcopulos auroque frequentes.
Nos Ili veteris quondam genus, invida donec
Laomedonteos fugeret Fortuna penates.
Principio morbi, cœloque exacta ſereno
Temperies; arſere rogis certantibus agri:
Cum ſubitus fragor, & fluctus Idæa moventes
Cum ſtabulis nemora: ecce, repens conſurgere ponto
Bellua, monſtrum ingens; hanc tu nec montibus ullis,
Nec noſtro metire mari: primæva furenti
Huic manus, amplexus inter planctuſque parentum,
Deditur. hoc ſortes, hoc corniger imperat Hammon,
Virgineam damnare animam, ſortitaque Lethen
Corpora: crudelis ſcopulis me deſtinat urna.
Verum o jam redeunt Phrygibus ſi numina, tuque
Ille ades, auguriis promiſſe & ſorte Deorum;
Jam cui candentes votivo in gramine paſcit.

Cornipedes genitor, noſtræ ſtata dona ſalutis,
Annue, meque, precor, defectaque Pergama monſtris
Eripe; namque potes. neque enim tam lata videbam
Pectora, Neptunus muros cum jungeret aſtris;
Nec tales humeros pharetramque gerebat Apollo.
Auxerat hæc locus, & facies mœſtiſſima capti
Litoris, & tumuli, cœlumque, quod incubat urbi:
Quale laborantis Nemees iter, aut Erymanthi
Vidit, & infectæ miſeratus flumina Lernæ.
Dat procul interea ſignum Neptunus: & una
Monſtriferi mugire ſinus: Sigeaque peſtis
Agglomerare fretum: cujus ſtellantia glauca
Lumina nube tremunt, atque ordine curva triſulco
Fulmineus quatit ora fragor; pelagoque remenſo
Cauda redit, paſſoſque ſinus rapit ardua cervix.
Illam incumbentem per mille volumina pontus
Proſequitur lateri aſſultans; trepidiſque ruentem
Litoribus ſua cogit hiems. non fluctibus æquis
Nubiferi venit unda Noti, non Africus alto
Tantus ovat, patriiſque manus cum plenus habenis
Orion bipedum flatu mare tollit equorum.
Ecce ducem placitæ furiis crudeſcere pugnæ,
Surgentemque toris ſtupet, immanemque paratu
Æacides; pulſentque graves ut terga pharetræ.
Ille patrem, pelagique Deos, ſuaque arma precatus,
Inſiluit ſcopulo; motumque e ſedibus æquor
Horruit, & celſi ſpatioſa volumina monſtri.
Qualis ubi a gelidi Boreas convallibus Hebri
Tollitur, & volucres Rhipæa per ardua nubes

Præcipitat, piceo nec dum tenet omnia cœlo.
Illa ſimul molem horrificam, ſcopuloſaque terga
Promovet, ingentique umbra ſubit; intremere Ide,
Illidique ratis, pronæque reſurgere turres.
Occupat Alcides arcum, totaque pharetræ
Nube premit. non illa magis, quam ſede moveri
Magnus Eryx, deferre velint quem vallibus imbres.
Jam brevis, & telo volucri non utilis aer.
Tum vero fremitus, vanique inſania cœpti,
Et tacitus pudor; & rurſus pallescere virgo.
Projicit arma manu, ſcopulos vicinaque ſaxa
Reſpicit, & quantum ventis adjuta vetuſtas
Impulerit, pontive fragor, tantum abſcidit imi
Concutiens a ſede maris. jamque agmine toto
Piſtris adeſt, miſeræque inhiat jam proxima prædæ.
Stat mediis elatus aquis, recipitque ruentem
Alcides: ſaxoque prior ſurgentia colla
Obruit: hinc vaſtos nodoſi roboris ictus
Congeminat. fluctus defertur bellua in imos,
Jam totis reſoluta vadis. Idæaque Mater,
Et chorus, & ſummis ulularunt collibus amnes.
Protinus e ſcopulis, & opaca valle reſurgunt
Paſtores, magniſque petunt clamoribus urbem.
Nuntius hinc ſocios Telamon vocat; ac ſimul ipſi
Horreſcunt, ſubitoque vident in ſanguine puppim.
Nec minus in ſcopulos, crudique cacumina ſaxi
Emicat Alcides, vincliſque tenentibus aufert
Virgineas de rupe manus: aptatque ſuperbis
Arma humeris: regem inde petens ſuperabat ovante

Litora tuta gradu. qualis per pascua victor
Ingreditur, tum colla tumens, tum celsior armis
Taurus, ubi assueti pecoris stabula alta revisit,
Et patrium nemus, & bello quos ultus amores.
Obvia cui contra, longis emissa tenebris,
Turba Phrygum, parvumque trahens cum conjuge natum
Laomedon, jam mœstus equos, jam debita posci
Dona gemit. pars aerii fastigia muri
Cingit, & ignotis juvenem mirantur in armis.
Illum torva tuens, atque acri lubricus astu
Rex subit, & patrio fatur male lætus amore:
Maxime Grajugenûm, quem non Sigea petentem
Litora, nec nostræ miserantem funera Trojæ,
Appulit his Fors ipsa locis; si vera parentem
Fama Jovem, summique tibi genus esse Tonantis;
Noster ades, junctusque veni: sator unus, & idem
Stirpis honos: quanquam longis disjungimur oris.
Quot mihi post lacrimas, post quanta piacula patrum
Serus ades? quam parva tuis jam gloria factis?
Verum, age, nunc socios fraternis mœnibus infer,
Ut tibi, servata statui quæ munera prole,
Crastina lux bijuges stabulis ostendat apertis.
Dixerat hæc: tacitusque dolos, dirumque volutat
Corde nefas, clausum ut thalamis somnoque gravatum
Immolet, ereptaque luat responsa pharetra:
Namque bis Herculeis deberi Pergama telis
Audierat. Priami sed quis jam vertere regni
Fata queat? manet immotis nox Dorica lustris,
Et genus Æneadûm, & Trojæ melioris honores.

Nos, ait, ad Scythici, Tirynthius, ostia ponti
Rapiat iter; mox huc vestras revehemur ad oras,
Donaque dicta feram. tum vero plura vocatis
Annuit ille Deis. promissa infida tyranni
Jam Phryges, & miseræ flebant discrimina Trojæ.
Panditur hinc totis in noctem carbasus alis;
Litoraque, & veteris tumulos prælabitur Ili,
Dardaniumque patrem: vigili simul omnia ludo
Festa vident. hinc unda, sacris hinc ignibus Ide
Vibrat, & horrisonæ respondent Gargara buxo.
Inde ubi jam medii tenuere silentia ponti,
Stridentesque juvant auræ, Phrixea subibant
Æquora, & angustas quondam sine nomine fauces.
Ecce autem prima volucrem sub luce dehiscens
Terruit unda ratem: vittataque constitit Helle,
Jam Panopes Tethidisque soror: jamque aurea læva
Sceptra tenens: tum sternit aquas, proceresque ducemque
Aspicit, & placidis compellat Iasona dictis:
Te quoque ab Hæmoniis ignota per æquora terris,
Regna infesta domus, fatisque simillima nostris
Fata ferunt: iterum Æolios Fortuna penates
Spargit, & infelix Scythicum gens quæritis amnem.
Vasta super tellus, longum (ne defice cœptis)
Æquor; & ipse procul (verum dabit ostia) Phasis.
Hic nemus arcanum, geminæque virentibus aræ
Stant tumulis. celeres hic prima piacula Phrixo
Ferte manu; cinerique precor mea reddite dicta:
Non ego per Stygiæ, quod rere, silentia ripæ,
Frater, agor. frustra vacui scrutaris Averni,

Care, vias. neque enim ſcopulis me & fluctibus actam
Frangit hiems; celeri extemplo ſubiere ruentem
Cymothoe Glaucuſque manu: pater ipſe profundi
Has etiam ſedes, hæc numine tradidit æquo
Regna; nec Inoïs noſter ſinus invidet undis.
Dixerat: & mœſtos tranquilla ſub æquora vultus
Cum gemitu tulit, ut patrii rediere dolores.
Tum pelago vina invergens dux talibus infit:
Undarum decus & gentis, Cretheïa virgo,
Pande viam, curſuque tuos age, Diva, ſecundo.
Immittitque ratem, mediaſque intervolat urbes,
Qua brevibus furit æſtus aquis; Aſiamque prementem
Effugit abruptis Europa immanior oris.
Has etiam terras, conſertaque gentibus arva,
Sic, pelago pulſante, reor, Neptunia quondam
Cuſpis, & adverſi longus labor abſcidit ævi;
Ut Siculum Libycumque latus: ſtupuitque fragorem
Canus & occiduis regnator montibus Atlas.
Jam juga Percotes, Pariumque infame fragoſis
Exſuperant Pityamque vadis, tranſmiſſaque puppi
Lampſacus: Ogygii quam nec trieterica Bacchi
Sacra, neque arcanis Phrygius furor invehit antris,
Sed ſuus in Venerem raptat Deus. illius aras
Urbe ſuper, celſique vident velamina templi.
Rarior hinc tellus, atque ingens undique cœlum
Rurſus, & incipiens alium proſpectus in orbem.
Terra ſinu medio Pontum jacet inter & Hellen,
Ceu fundo prolata maris: namque improba cæcis
Intulit arva vadis, longoque ſub æquora dorſo

Litus agit. tenet hinc veterem confinibus oris
Pars Phrygiam, pars discreti juga pinea montis.
Nec procul ad tenuis surgit confinia ponti
Urbs placidis demissa jugis: rex divitis agri
Cyzicus: Hæmoniæ qui tum nova signa carinæ
Ut videt, ipse ultro primas procurrit ad undas,
Miraturque viros, dextramque amplexus, & hærens,
Incipit: O terris nunc primum cognita nostris
Æmathiæ manus, & fama mihi major imago.
Non tamen hæc adeo semota, neque ardua tellus,
Longaque jam populis impervia lucis Eoæ;
Cum tales intrasse duces, tot robora cerno.
Nam licet hinc sævas tellus alat horrida gentes,
Meque fremens tumido circumfluat ore Propontis;
Vestra fides, ritusque pares, & mitia cultu
His etiam mihi corda locis. procul effera virtus
Bebrycis, & Scythici procul inclementia sacri.
Sic memorat; lætosque rapit: simul hospita pandi
Tecta jubet, templisque sacros largitur honores.
Stant gemmis auroque tori, mensæque paratu
Regifico; centumque pares primæva ministri
Corpora: pars epulas manibus, pars aurea gestant
Pocula, bellorum casus expressa recentum.
Atque ea prima duci porgens carchesia Grajo
Cyzicus, Hic portus, inquit, mihi territat hostis:
Has acies sub nocte refert: hæc versa Pelasgûm
Terga vides: meus hic, ratibus qui pascitur, ignis.
Subjicit Æsonides: Utinam nunc ira Pelasgos
Efferet, & solitis tentent concurrere furtis;

Cunctaque ſe ratibus fundat manus: arma videbis
Hoſpita, nec poſt hanc ultra tibi prœlia noctem.
Sic ait: haſque inter variis nox plurima dictis
Rapta vices, nec non ſimili lux poſtera tractu.

C. VALERII FLACCI

SETINI BALBI

ARGONAUTICON

LIBER TERTIUS.

LIBRI TERTII

ARGUMENTUM

ÆGIDIO MASERIO

AUCTORE.

Cyzicon, Argolicosque duces nocturna nefandum
In scelus impellunt bella: indignamque fatentur
Fœdere conjuncti mortem. fit luctus in urbe.
Ad tumulum celebratur honos. gemit Æsone natus
Mœstitiam ostentans animi. sed pectora dictis,
Mopse, levans multis facienda piacula cæsis
Sancta jubes. mactantur oves ad litora. cantu
Lustrifico Manes exciti abolere jubentur
Bella, minas, motus trepidos, nocturnaque tædiæ
Signa Acheronteis mixta. hinc ratis æquora rursus
Ingreditur: litusque offert tunc Mysia nautis.
Pulcher Hylas rapitur. misso volat Hercule puppis.

C. VALERII FLACCI
SETINI BALBI
ARGONAUTICON
LIBER III.

TERTIA jam gelidas Tithonia ſolverat umbras;
Exueratque polum; Tiphyn placida alta vocabant.
It tectis Argoa manus; ſimul urbe profuſi
Ænidæ caris ſociûm digreſſibus hærent.
Dat Cererem, lectumque pecus; nec palmite Bacchum
Bithyno Phrygiove ſatum; ſed quem ſua noto
Colle per anguſtæ Lesbos freta ſuggerit Helles.
Ipſe agit Æſonide junctos ad litora greſſus
Cyzicus, abſceſſu lacrimans; oneratque ſuperbis
Muneribus, primas conjux Percoſia veſtes
Quas dabat, & picto Clite variaverat auro.
Tum galeam, & patriæ telum inſuperabile dextræ
Addidit: ipſe ducis pateras & Theſſala contra
Frena capit: manibuſque datis junxere penates.
Tu mihi nunc cauſas infandaque prœlia, Clio,
Pande virûm: tibi enim ſuperûm data, virgo, facultas

Nosse animos, rerumque vias; cur talia passus
Arma; quid hospitiis junctas concurrere dextras
Juppiter; unde tubæ, nocturnaque movit Erinnys.
Dindyma sanguineis famulûm bacchata lacertis
Dum volucri quatit asper equo, silvasque fatigat
Cyzicus, ingenti prædæ deceptus amore,
Assuetum Phrygias dominam vectare per urbes,
Oppressit jaculo redeuntem ad frena leonem.
Et nunc ille jubas captivaque postibus ora
Imposuit, spolium infelix; Divæque pudendum.
Quæ postquam Hæmoniam, tantæ non immemor iræ,
Ærisono de monte ratem, præfixaque regum
Scuta videt, nova monstra viro, nova funera volvit;
Ut socias in nocte manus, utque impia bella
Conserat; & sævis erroribus implicet urbem.
Nox erat, & leni canebant æquora sulco;
Et jam prona leves spargebant sidera somnos.
Aura vehit: religant tonsas: veloque Procnesson,
Teque etiam medio flaventem, Rhundace, ponto,
Spumosumque legunt fracta Scylaceïon unda.
Ipse diem longe Solisque cubilia Tiphys
Consulit; ipse ratem vento stellisque ministrat.
Atque illum non ante sopor luctamine tanto
Lenit agens Divûm imperiis: cadit inscia clavo
Dextera, demittitque oculos; solataque puppis
Turbine flectit iter, portuque refertur amico.
Ut notis allapsa vadis, dant æthere longo
Signa tubæ: vox & mediis emissa tenebris:
Hostis habet portus; soliti rediere Pelasgi.
Rupta quies: Deus ancipitem lymphaverat urbem,

Mygdoniæ Pan juſſa ferens ſæviſſima Matris.
Pan nemorum bellique potens; quem lucis ad horas
Antra tenent: patet ad medias per devia noctes.
Sætigerum latus, & torvæ coma ſibila frontis.
Vox omnes ſuper una tubas, qua conus & enſes,
Qua trepidis auriga rotis, nocturnaque muris
Clauſtra cadunt; taleſque metus non Martia caſſis,
Eumenidumque comæ, non triſtis ab æthere Gorgon
Sparſerit, aut tantis aciem raptaverit umbris.
Ludus & ille Deo; pavidum præſepibus aufert
Cum pecus, & profugi ſternunt dumeta juvenci.
Ilicet ad regem clamor ruit. exſilit, altis
Somnia dira toris ſimulacraque pallida linquens,
Cyzicus. ecce ſuper foribus Bellona recluſis,
Nuda latus, paſſuque movens orichalca ſonoro,
Adſtitit, & triplici pulſans faſtigia criſta,
Inde ciere virum. ſequitur per mœnia demens
Ille Deam, & fatis extrema in prœlia tendit.
Qualis in Alciden & Theſea Rhœtus, iniqui
Nube meri geminam Pholoen majoraque cernens
Antra, ruit: qualiſve redit, venatibus actis,
Luſtra pater Triviamque canens; humeroque Learchum
Advehit: at miſeræ declinant lumina Thebæ.
Jamque adeo nec porta ducem, nec pone moratur
Excubias ſortita manus: quæ prima furenti
Advolat; hinc alii ſubeunt, ut proxima quæque
Intremuit domus, & motus accepit inanes.
At Minyas anceps fixit pavor. ægra virorum
Corda labant: nec quæ regio, aut diſcrimina, cernunt:
Cur galeæ clypeique micent: num pervigil armis

Hostis, & exciti dent obvia prœlia Colchi.
Donec & hasta volans immani turbine transtris
Insonuit, monuitque ratem rapere obvia cæca
Arma manu. Princeps galeam constringit Iason,
Vociferans: Primam hanc nati, pater, accipe pugnam:
Vosque, viri, optatos huc affore credite Colchos.
Bistonas in medios ceu Martius exsilit astris
Currus; ubi ingentes animæ, clamorque, tubæque
Sanguineæ juvere Deum. non segnius ille
Occupat arva furens; sequitur vis omnis Achivûm:
Agglomerant latera; & densis thoracibus horrens
Stat manus; ægisono quam nec fera pectore virgo
Dispulerit, nec dextra Jovis, Terrorque Pavorque
Martis equi. sic contextis umbonibus urgent;
Cæruleo veluti cum Juppiter agmine nubem
Constituit; certant Zephyri, frustraque rigentem
Pulsat utrinque Notus: pendent mortalia longo
Corda metu, quibus illa fretis, quibus incidat arvis.
Hinc manus infelix, clamore impellere magno
Saxa, facesque atras, & tortæ pondera fundæ:
Fert sonitus immota phalanx; irasque retentant,
Congeries dum prima fluat. stellantia Mopsus
Tegmina, & ingentem Corythi notat Eurytos umbram.
Restitit ille gradu; seseque a lumine ferri
Sustinuit præceps: subitum ceu pastor ad amnem,
Spumantem nimbis, fluctuque arbusta ruentem.
Et Tydeus, en intentis quem viribus, inquit,
Experiar; manibusque dari quem comminus optem:
Quo steteris, moriere loco. subit ilia cuspis
Olenii: dedit ille sonum; compressaque mandens

Æquora purpuream singultibus exspuit auram.
Ac velut in medio rupes latet horrida ponto,
Quam super ignari nunquam rexere magistri
Præcipites impune rates: sic agmine cæco
Incurrit strictis manus ensibus. occubat Iron,
Et Cotys, & Pyrno melior genitore Bienor.
At magis interea diverso turbida motu
Urbs agitur. Genyso conjux amoverat arma:
Ast illi subitus ventis vivoque reluxit
Torre focus; telis gaudes, miserande, repertis.
Linquit & undantes mensas, infectaque pernox
Sacra Medon: chlamys imbelli circumvenit ostro
Torta manum; strictoque vias præfulgurat ense.
Talis in arma ruit: nec vina dapesque remotæ;
* Statque loco torus; in quo (omen) mansere ministri.
* Inde vagi nec tela modis nec casibus isdem
Conseruere manum, & longe jacuere peremti.
Ecce gravem nodis pinguique bitumine quassans
Lampada, turbata Phlegyas decurrit ab arce:
Ille leves de more manus, aciemque Pelasgûm
Per noctem remeasse ratus, pulsumque requirens
Sæpe sibi vano Thamyrum clamore petebat
Arduus, & late fumanti nube coruscus,
Quantus ubi immenso prospexit ab æthere Typhon;
Igne simul ventisque rubens; quem Juppiter alte
Crine tenet: trepidant diro sub lumine puppes.
Tollitur hinc, totusque ruit Tirynthius arcu,
* Pectore certa regens adversa spicula flamma,
Per piceos accensa globos: & pectus arundo
Per medium contenta fugit. ruit ille comanti

Ore facem supra, majorque apparuit ignis.
Ambrosium Peleus, ingentem Ancæus Ethelum
Sternit: & elatæ propius succedere dextræ
Telecoonta finit; duplicataque ora securi
Disjecit cervice tenus. simul aspera victor
Cingula sublustri vibrantia detrahit umbra.
Has, precor, exuvias & prima cadavera, Nestor;
Linquite, ait: ferro potius mihi dextera, ferro
Navet opus: prensumque manu detruncat Amastrum:
Diversasque simul socios invadere turmas
Admonuit. pergunt rupta testudine fusi,
Qua tenebræ campique ferunt. gravis invenit Ochum
Phleïas, & trepido Pollux impingitur Hebro.
Ipse super vultus, taboque labantia terga,
Dux campi Martisque potens, ut cæca profundo
Currit hiems, Zelen & Broten Abarinque relinquit
Semineces; Glaucum sequitur; Glaucumque ruentem
Occupat, & jugulo vulnus molitur aperto.
Ille manu contra telum tenet, ultima frustra
Verba ciens; fixamque videt decrescere cornum.
Hinc Halyn, hinc rigido transcurrens demetit ense
Prothin, & insignem cithara cantuque fluenti
Dorcea; qui dulci festis assistere mensis
Pectine Bistoniæ magnum post ausus alumnum.
Nec pharetram, aut acres ultra Tirynthius arcus
Exercet; socia sed disjicit agmina clava.
Ac veluti magna juvenum cum densa securi
Silva labat; cuneisque gemit grave robur adactis;
Jamque abies piceæque ruunt: sic dura sub ictu
Ossa virûm malæque sonant, sparsusque cerebro

Albet ager. levis ante pedes ſubſederat Ichnon;
Occupat os barbamque viri, clavamque ſuperne
Intonat: Occumbens i nunc, ait, Herculis armis;
Donum ingens, ſemperque tuis mirabile fatis.
Horruit ille cadens: nomenque agnovit amicum
Primus, & ignaris dirum ſcelus attulit umbris.
Nec tibi, Theſſalicos tunc profuit, Ornyte, reges
Hoſpitiis, aut mente moras foviſſe benigna,
Et laribus ſacraſſe diem: procul advenit Idmon,
Oblatumque ferit, galeam criſtaſque rubentes,
Heu tua dona! gerens. quem te, qualemque videbit
Attonitus, Crenæe, parens! en frigidus orbes
Purpureos jam ſomnus obit: jam candor, & anni
Deficiunt; vitaque fugit decus omne ſoluta.
Deſere nunc nemus, & Nympharum durus amores.
At diverſa Sagen turbantem fallere nervo
Tum primum puer auſus Hylas: ſpes maxima bellis
Pulcher Hylas, ſi fata ſinant, ſi proſpera Juno;
Proſtravitque virum celeri per pectora telo.
Acceſſere (nefas) tenebris fallacibus acti
Tyndaridæ in ſeſe: Caſtor prius ibat in ictus
Neſcius; aſt illos nova lux, ſubituſque diremit
Frontis apex. tum Caſtor Ityn; qua cærulus ambit
Balteus, & gemini committunt ora dracones;
Frater Hagen, Thapſumque, ſecurigerumque Nealcen
Tranſigit, & Canthi pallentem vulnere Cydrum.
Torſerat hic totis conniſus viribus haſtam
Venatori Erymo: brevis hanc ſed fata ferentem
Prodidit, & piceo comitem miſerata refulſit
Luna polo: ceſſere jubæ; raptumque per auras

Vulnus; & extrema sonuit cita cassìde cuspis.
Nisæum Telamon, & Ophelten vana sonantem,
Per clypei cedentis opus, partemque trilicem,
Qua stomachi secreta, ferit; lætusque profatur:
Dî, precor, hunc regem, aut æque delegerit alta
Fors mihi gente satum; magnusque & flebilis urbi
Conciderit. super addit Aren, fratremque Melanthum;
Phoceaque Oleniden; Lelegum qui pulsus ab oris,
Regis amicitiam, & famuli propioris honores
(Qua patiens non arte?) tulit. nox alta cadentum,
Ingentes donec sonitus, augetque ruinas.
Ut magis Inarime, magis ut mugitor anhelat
Vesvius, attonitas acer cum suscitat urbes:
Sic pugnæ crudescit opus. neque enim ignea cedunt
Astra loco; lentis hæret nox conscia bigis.
Perge, age, Tartareæ mecum simul omnia noctis,
Musa, sequi: trepidam Phaethon afflavit ab alto
Tisiphonen; graviorque locos jam luce propinqua
Umbra premit: non signa virûm, non funera cernunt;
Et rabie magis ora calent. vos prodite, Divæ,
Eumenidum noctisque globos; vatique patescat
Armorum fragor, & trepidi singultibus agri
Labentum, atque acti Minyis per litora Manes.
Cyzicus hic aciem vanis discursibus implet,
Fata trahens; jam pulsa sibi cessisse Pelasgûm
Agmina, jam passim vacuos disjecta per agros
Credit ovans, tales aditus, ea gaudia fingit
Ira Deûm. fundo veluti cum Cœus in imo,
Vincla Jovis fractoque trahens adamante catenas;
Saturnum Tityonque vocat; spemque ætheris amens

Concipit: ast illum fluviis & nocte remensa
Eumenidum canis, & sparsæ juba reppulit hydræ.
Sævit acerba fremens; tardumque a mœnibus agmen
Increpitat: Nunquamne dolor virtute subibit
Nil ausas sine rege manus? at barbara buxus
Si vocet, & motis ululantia Dindyma sacris;
Tunc ensis placeatque furor: modo tela sacerdos
Porrigat, & jussa sanguis exuberet ulna.
Talibus insultans jamdudum numine Divæ
Deficit: infracti languescunt frigore cursus:
Corda pavent; audit fremitus irasque leonum,
Cornuaque; & motas videt inter nubila turres.
Tunc gravis, & certo tendens stridore per umbras,
Æsonii venit hasta ducis, latumque sub imo
Pectore rumpit iter. quam nunc incognita vellet
Lustra sibi, nullisque datos venatibus annos?
Talia magnanimi diverso turbine fundunt
Tela viri; sonituque pedum, suspectaque motu
Explorant: prensant socios, vocemque reposcunt.
Quod si tanta lues seros durasset in ortus;
Exstinctum genus, & solas per mœnia matres
Vidisset, stratamque dies in litore gentem.
Tum pater omnipotens tempus, jam rege peremto,
Flectere fata ratus, miserasque abrumpere pugnas,
Supremam celeravit opem: nutuque sereno
Intonuit: quem nocte satæ, quem turbidus horret
Armipotens. tunc porta trucis coit infera belli.
Continuo dant terga metu, versique per agros
Diffugiunt; quæ sola salus: nec terga ruentum
Mens Minyis conversa sequi: stetit anxia virtus.

Ecce, levi primos jam ſpargere lumine portus
Orta dies; notæque (nefas) albeſcere turres.
Dî maris, attonito conclamat ab agmine Tiphys,
Ut mea fatali damnaſtis pectora ſomno!
Heu ſocii quantis complerunt litora monſtris!
Illi autem neque adhuc gemitus, neque conſcia facti
Ora levant: tenet exſangues rigor horridus artus.
Ceu pavet ad crines, & triſtia Pentheos ora
Thyas; ubi impulſæ jam ſe Deus agmine matris
Abſtulit, & cæſi vaneſcunt cornua tauri.
Nec minus effuſi grandævum ad litora vulgus,
Ut ſocias videre manus, dare verſa retrorſus
Terga metu; dextram tendens proclamat Iaſon:
Quos fugitis? vellem hac equidem me ſtrage meoſque
Procubuiſſe magis. Deus hæc, Deus aſper utriſque
Implicuit. ſumus heu Minyæ, ſumus hoſpita turba!
Cur etiam flammas, miſeroſque moramur honores?
Tum ſuper exſangues conſertæ cædis acervos
Præcipiti plangore ruunt. agnoſcit in alta
Strage virûm ſua texta parens, ſua munera conjux.
It gemitus toto ſinuoſa per æquora cœlo.
Pars tenues flatus, & adhuc ſtridentia prenſant
Vulnera: pars ſera componunt lumina dextra.
At vero, in mediis exſangui rege reperto
Aggeribus, triſti ſileant ceu cetera planctu,
Sic famulûm matrumque dolor, ſic omnis ad unum
Verſa manus. circa lacrimis ac mentibus ægri
Stant Minyæ: deflentque nefas, & cuſpidis ictus
Æſoniæ; ſortemque ducis ſolantur acerbam.
Ille ubi concretos pingui jam ſanguine crines,

Pallenteſque genas, infractaqne pectore caro
Tela, neque heſternos agnovit in hoſpite vultus;
Ingemit, atque artus fatur complexus amicos:
Te tamen ignarum tanti, miſerande, furoris
Nox habet, & nullo teſtantem fœdera queſtu:
At mihi luctificum venit jubar. en quibus adſum
Colloquiis? cui me hoſpitio Fortuna revexit?
Exſtinguine mea (fatis hoc defuit unum)
Speravi te poſſe manu? taliſve reliqui
Has ego, amice, domos? quod ſi jam bella manebant;
Et placitum hoc Superis: nonne hæc mea juſtius eſſent
Funera? meque tuus potius nunc plangeret error?
Nec Clarii nunc antra Dei, quercuſque Tonantis
Arguerem. taleſne acies, taleſne triumphos
Sorte dabant? tantumne nefas mens conſcia vatum
Conticuit, patriæ exitium crudele nectæ,
Et tot acerba canens? heu Divis viſa ſiniſtris
Regna mihi! quinam reditus? quæ me hoſpita tellus
Accipiet? quæ non primis prohibebit arenis?
Invidere Dei, ne Phaſidis arva remoti,
Et Scythicas populatus opes, hæc rurſus adirem
Litora; neve tuos irem tunc ultor in hoſtes.
Fas tamen eſt conferre genas; fas jungere tecum
Pectora, & exſangues miſcere amplexibus artus.
Vos, age, funereas ad litora volvite ſilvas,
Et ſocios luſtrate rogos; date debita cæſis
Munera, quæ noſtro miſiſſet Cyzicus igni.
Parte alia Clite laceras ſuper ora mariti
Fuſa comas, miſera in planctus vocat agmina matrum;
Fatur & hæc: Primis conjux ereptus in annis

Cuncta trahis: necdum suboles, nec gaudia de te
Ulla mihi; quîs moesta tuos nunc, optime, casus
Perpeterer, tenui luctum solamine fallens.
Mygdonis arma patrem, funestaque proelia nuper
Natales rapuere domos; Triviæque potentis
Occidit arcana genitrix absumta sagitta:
Tu, mihi qui conjux pariter fraterque parensque
Solus, & a prima fueras spes una juventa,
Deseris heu; totamque Deus simul impulit urbem!
Ast ego non media te saltem, Cyzice, vidi
Tendentem mihi morte manus; aut ulla monentis
Verba tuli, quin & thalamis modo questa morari,
Heu talem tantique metus secura recepi?
Illam vix gemino moerens cum Castore Pollux
Erigit hærentem, compressaque colla trahentem.
Interea innumeras nudatis montibus urgent
Certatim decorantque pyras; & corpora moesti
Summa locant: vadit sonipes cervice remissa;
Venatrix nec turba canum, pecudumque morantur;
Funereæ quæ cuique manus, quæ cura suorum,
Quæ fortuna fuit. medio rex aggere longe
Eminet; hunc crebris quatiens singultibus ora
Allevat Æsonides, celsoque reponit in ostro.
Dat pictas auro atque ardentes murice vestes,
Quas rapuit telis festina vocantibus austris
Hypsipyle: galeam dilectaque cingula regi
Injicit: ille, suam vultum conversus ad urbem,
Sceptra manu veterum retinet gestamen avorum.
Nam quia nec proles, alius nec denique sanguis,
Ipse decus regnique refert insigne paterni.

Inde, ter armatos Minyis referentibus orbes,
Concussi tremuere rogi: ter inhorruit æther,
Luctificum clangente tuba: jecere supremo
Tum clamore faces. rerum labor omnis in auras
Solvitur, & celsis collucent æquora flammis.
Scilicet hæc illo juvenem populosque manebant
Tempore, Peliacis caderet cum montibus arbor:
Hoc volucrumque minæ, præsagaque fulmina longo
Acta mari tulerant. sed quis non prima refellat
Monstra Deûm, longosque sibi non auguret annos?
Jamque solutus honos cineri: jam passibus ægris
Dilapsæ cum prole nurus: tandemque quiescunt
Dissona pervigili planctu juga; qualiter Arctos
Ad patrias avibus medio jam vere revectis
Memphis, & aprici statio silet annua Nili.
At non inde dies, neque jam magnis aspera curis
Nox Minyas tanta cæsorum ab imagine solvit.
Bis Zephyri jam vela vocant; fiducia mœstis
Nulla viris: ægro assidue mens carpitur æstu:
Necdum omnes lacrimas, atque omnia reddita cæsis
Justa putant: patria ex oculis, acerque laborum
Pulsus amor; segnique juvat frigescere luctu.
Ipse etiam Æsonides (quanquam tristissima rerum
Castiganda duci, vultuque premenda sereno)
Dulcibus indulget lacrimis, aperitque dolorem.
Tum secreta trahens Phœbeum ad litora Mopsum:
Quænam, ait, ista lues? aut quæ sententia Divûm?
Decretusne venit fato pavor? an sibi nectunt
Corda moras? cur jam immemores famæque larisque
Angimur? aut pariet quemnam hæc ignavia finem?

Dicam, ait, ac penitus caufas labemque docebo,
Mopfus; & aftra tuens: Non fi mortalia membra,
Sortitufque breves, & parvi tempora fati
Perpetimur, focius fuperi quondam ignis Olympi;
Fas ideo mifcere neces: ferroque morantes
Exigere hinc animas, redituraque femina cœlo.
Quippe nec in ventos, nec in ultima folvimur offa:
Ira manet, duratque dolor: cum deinde tremendi
Ad folium venere Jovis, queftuque nefandam
Edocuere necem; patet ollis janua leti;
Atque iterum remeare licet: comes una fororum
Additur, & pariter terras atque æquora luftrant.
Quifque fuos fontes, inimicaque pectora pœnis
Implicat; & varia meritos formidine pulfant.
At quibus invito maduerunt fanguine dextræ,
Si fors fæva tulit miferos, & proxima culpæ,
Hos variis mens ipfa modis agit: & fua carpunt
Facta viros refides: & jam nil amplius aufi,
In lacrimas, humilefque metus, ægramque fatifcunt
Segnitiem: quos ecce vides. fed noftra requiret
Cura viam, memori jam pridem cognita vate.
Eft procul, ad Stygiæ devexa filentia noctis,
Cimmerium domus, & fuperis incognita tellus,
Cæruleo tenebrofa fitu: quo flammea nunquam
Sol juga, fidereos nec mittit Juppiter annos:
Stant tacitæ frondes; immotaque filva comanti
Horret verna jugo: fpecus umbrarumque meatus
Subter, & Oceani præceps fragor; arvaque nigro
Vafta metu: & fubitæ poft longa filentia voces.
Enfifer hic, atraque fedens in vefte Celeneus,

Insontes errore luit: culpamque remittens,
Carmina turbatos volvit placantia manes.
Ille mihi, quæ danda forent lustramina cæsis,
Prodidit: ille volens Erebum terrasque retexit.
Ergo ubi puniceas oriens ascenderit undas;
Tu socios adhibere sacris, armentaque magnis
Bina Deis: me jam cœtus accedere vestros
Haud fas interea; donec lustralia pernox
Vota fero. movet en gelidos Latonia currus.
Flecte gradum; placitis sileant, age, litora cœptis.
Jamque sopor mediis tellurem presserat horis,
Et circum tacito volitabant somnia mundo:
Cum vigil arcani speculatus tempora sacri
Ampycides, petit adversis Æsepia silvis
Flumina, & æquoreas pariter decurrit ad undas.
Hic sale purpureo, vivaque nitentia lympha
Membra novat; seque horrificis accommodat actis.
Tempora tum vittis & supplice castus oliva
Implicat, & stricto designat litora ferro:
Circum humiles aras, ignotaque nomina Divûm
Instituit, silvaque super contristat opaca.
Utque metum numenque loco, sacramque quietem
Addidit; ardenti nitidum jubar evocat alto.
Atque Argoa manus variis insignis in armis
Ibat, agens lectas aurata fronte bidentes.
Delius hic longe candenti veste sacerdos
Occurrit, ramoque vocat: jamque ipse recenti
Stat tumulo, placida transmittens agmina lauro:
Ducit & ad fluvios, ac vincula solvere monstrat
Prima pedum; glaucasque comis prætexere frondes

Imperat. hinc alte Phœbi surgentis ad orbem
Ferre manus, totisque simul procumbere campis.
Tunc piceæ mactantur oves; prosectaque partim
Pectora, per medios partim gerit obvius Idmon.
Ter tacitos egere gradus; ter tristia tangens
Arma simul vestesque virûm, lustramina ponto
Pone jacit: rapidis adolentur cetera flammis.
Quin etiam truncas nemorum effigiesque virorum
Rite locat quercus; simulataque subligat arma.
Huc Stygias transire minas, iramque severi
Sanguinis, his orat vigiles incumbere curas:
Atque ita lustrifico cantu vocat: Ite peremti,
Ac memores abolete animas; sint otia vobis,
Sit Stygiæ jam sedis amor. procul agmine nostro;
Et procul este mari: cunctisque absistite bellis.
Vos ego nec Grajas unquam contendere ad urbes,
Nec triviis ululare velim; pecorique satisque
Nullæ ideo pestes, nec luctifer ingruat annus:
Nec populi, nostrive luant ea facta minores.
Dixerat: & summas frondentibus intulit aris,
Libavitque dapes; placidi quas protinus angues,
Umbrarum famuli, linguis rapuere coruscis.
Continuo puppim petere, & considere transtris
Imperat Ampycidés; nec visum vertere terræ:
Exciderint quæ gesta manu, quæ debita fatis.
Illi alacres, pars arma locant, pars ardua celsis
Insternunt tabulata foris: oriturque trementum
Remorum sonus, & lætæ concordia vocis.
Juppiter urgentem ceu summa Ceraunia nubem
Cum pepulit, movitque jugis; fulsere repente

Et nemora & ſcopuli, nitiduſque reducitur æther.
Sic animi rediere viris: jamque ipſe magiſter
Nutat ab arce ratis, remiſque obſiſtere tendit.
Inſtaurant primi certamina, liber amictu
Eurytus, & dictis Talai non territus Idas:
Inde alii increpitant, atque æquora pectore tollunt.
Par gemitu pulſuque labor: verſumque viciſſim
Mittitur in puppim remo mare. lætus & ipſe
Alcides: Quiſnam hos vocat in certamina fluctus?
Dixit; &, intortis aſſurgens arduus undis,
Percuſſit ſubito deceptum fragmine pectus:
Atque in terga ruens, Talaum, fortemque Eribotem,
Et longe tantæ ſecurum Amphiona molis
Obruit; inque tuo poſuit caput, Iphite, tranſtro.
Jam ſummas cœli Phœbus candentior arces
Vicerat, & longas medius revocaverat umbras.
Tardior hinc ceſſante viro, quæ proxima Tiphys
Litora, quoſque dabat denſos trabe Myſia montes,
Advehitur. petit excelſas Tirynthius ornos:
Hæret Hylas lateri, paſſuſque moratur iniquos.
Illum ubi Juno, poli ſummo de vertice, puppim
Deſeruiſſe videt; tempus rata Diva nocendi,
Pallada conſortem curis curſuſque regentem
(Ne qua inde inceptis fieret mora) fallere prima
Molitur; caroque dolis avertere fratri.
Tunc ſic alloquitur: Procerum vi pulſus iniqua
Germanique manu (repetis, quo crimine) Perſes,
Barbaricas jam movit opes Hyrcanaque ſigna:
Æetes contra thalamis & virgine pacta
Conciliat reges Scythicos; primuſque coacta

Advehit Albana Styrus gener agmina porta.
Bellum ingens: atque ipse citis Gradivus habenis
Fundit equos. viden' Arctoo de carcere quanta
Tollat se nubes, atque æquore pendeat atro?
Corripe prima vias; finem cum Phasidis alti
Transierit Perses, aciemque admoverit urbi,
Cœpta refer; paulumque nefas & fœdera necte;
Consiliis atque arte tua. sponde, affore reges
Dîs genitos, quîs arma volens, quîs agmina jungat.
At virgo, quanquam insidias æstusque novercæ
Sentiat, & blandos quærentem fingere vultus,
Obsequitur tamen, & jussas petit ocius oras.
Ingemuit Juno, tandemque silentia rumpit:
En labor, en odiis caput insuperabile nostris.
Quam Nemeen tot fessa minis, quæ prœlia Lernæ
Experiar? Phrygiis ultro concurrere monstris
Nempe virum, & pulchro referantem Pergama ponto
Vidimus. en ego nunc regum soror: & mihi gentis
Ullus honos? jam tum indecores, justæque dolorum
Primitiæ, & tenero superati protinus angues.
Debueram nullos juveni jam quærere casus,
Victa nec ad tales forsan descendere pugnas:
Verum animis insiste tuis; astumque per omnem
Tende pudor: mox & Furias Ditemque movebo.
Hæc ait; & pariter lævi juga pinea montis
Respicit, ac pulchro venantes agmine Nymphas,
Undarum nemorumque decus. levis omnibus arcus,
Et manicæ virides, & stricta myrtus habena;
Summo palla genu; tenui vagus innatat unda
Crinis, ad obscuræ decurrens cingula mammæ.

Ipſa citatarum tellus pede plauſa ſororum
Perſonat; & teneris ſubmittit gramina plantis.
E quibus Herculeo Dryope percuſſa fragore,
Cum fugerent jam tela feræ, proceſſerat ultra
Turbatum viſura nemus; fontemque petebat
Rurſus, & attonitos referebat ab Hercule vultus.
Hanc delapſa polo, piceæque acclinis opacæ
Juno vocat, prenſaque manu ſic blanda profatur:
Quem tibi conjugio tot dedignata dicavi
Nympha procos, en Hæmonia puer appulit alno,
Clarus Hylas; ſaltuſque tuos, fonteſque pererrat.
Vidiſti, roſeis hæc per loca Bacchus habenis
Cum domitas acies, & Eoi fercula regni
Duceret: ac rurſus thiaſos & ſacra moventem
Hunc tibi, vel poſito venantem pectine Phœbum,
Crede dari. quæ ſpes Nymphis aufertur Achæis!
Præreptum quanto proles Bœbeïa queſtu
Audiet, & flavi quam triſtis nata Lycormæ!
Sic ait; & celerem frondoſa per avia cervum
Suſcitat; ac juveni ſublimem cornibus offert.
Ille animos tarduſque fugæ longumque reſiſtens
Sollicitat, ſuadetque pari contendere curſu.
Credit Hylas; prædæque ferox ardore propinquæ
Inſequitur: ſimul Alcides hortatibus urget
Proſpiciens: jamque ex oculis aufertur uterque.
Cum puerum inſtantem quadrupes, feſſaque minantem
Tela manu, procul ad nitidi ſpiracula fontis
Ducit, & intactas levis ipſe ſuperfugit undas.
Hoc pueri ſpes luſa modo eſt, nec tendere certat
Amplius: utque artus & concita pectora ſudor

Diluerat, gratos avidus procumbit ad amnes.
Stagna vaga ſic luce micant, ubi Cynthia cœlo
Proſpicit, aut medii tranſit rota candida Phœbi:
Tale jubar diffundit aquis; nil umbra, comæque,
Turbavitque ſonus ſurgentis ad oſcula Nymphæ.
Illa avidas injecta manus, heu ſera cientem
Auxilia, & magni referentem nomen amici,
Detrahit: adjutæ prono nam pondere vires.
Jam pater umbroſis Tirynthius arcibus ornos
Depulerat, magnoque jugi ſtridore revulſas
Terga ſuper fulvi porrexerat horrida monſtri,
Litora curva petens: alio nam calle reverſum
Credit Hylan, captaque dapes auxiſſe ferina.
Sed neque apud ſocios, ſtructaſque in litore menſas
Unanimum videt æger Hylan; nec longius acrem
Intendens aciem. varios hinc excitat æſtus,
Nube mali percuſſus amor: quibus hæſerit oris;
Quis tales impune moras caſuſve laborve
Attulerit: denſam interea deſcendere noctem
Jam majore metu: tum vero & pallor & amens
Cum piceo ſudore rigor. ceu pectora nautis
Congelat hiberni vultus Jovis agricoliſve,
Cum coit umbra minax: comitis ſic afficit error
Alciden, ſævæque monet meminiſſe novercæ.
Continuo, volucri ceu pectora tactus aſylo,
Emicuit Calabris taurus per confraga ſeptis,
Obvia quæque ruens: tali ſe concitat ardens
In juga ſenta fuga. pavet omnis conſcia late
Silva; pavent montes; luctu ſuccenſus acerbo
Quid ſtruat Alcides, tantaque quid apparet ira.

Ille, velut refugi quem contigit improba Mauri
Lancea, sanguineus vasto leo murmure fertur,
Frangit & absentem vacuis sub dentibus hostem;
Sic Furiis accensa gerens Tirynthius ora
Fertur; & intento decurrit montibus arcu.
Heu miseræ, quibus ille, feræ, quibus incidit usquam
Immeritis per lustra viris! volat ordine nullo
Cuncta petens; nunc ad ripas, dejectaque saxis
Flumina; nunc notas nemorum procurrit ad umbras:
Rursus Hylan, & rursus Hylan per longa reclamat
Avia: responsant silvæ, & vaga certat imago.
At sociis immota fides, austrisque secundis
Certa moræ: nec parvus Hylas: quanquam omnibus æque
Grata rudimenta, Herculeo sub nomine pendent.
Illum omnes lacrimis, mœstisque reposcere votis;
Incertique metu, nunc longas litore voces
Spargere; nunc seris ostendere noctibus ignes.
Ipse, vel excelsi cum densa silentia montis,
Strata vel oblatis ductor videt æquora ventis,
Stat lacrimans; magnoque viri cunctatur amore.
Illius incessus, habilemque ad terga pharetram,
Illum inter proceres, mœstæque silentia mensæ
Quærit inops, quondam ingenti comprensa trahentem
Vina manu, & duræ referentem monstra novercæ:
Nec minus interea crudelis Iapyga Juno
Assidue movet, & primis cum solibus offert.
Jamque moræ impatiens, cunctantes increpat ausus
Tiphys; & oblato monet otia rumpere cursu.
Ergo animum flexus dictis instantis Iason
Concedit; sociosque simul sic fatur ad omnes:

O utinam, Scythicis ſtruerem cum funera terris,
Vox mihi mentitas tulerit Parnaſia ſortes;
Agmine de tanto, ſocius qui maximus armis
Afforet, hunc Jovis imperiis fatoque teneri,
Ante procelloſum ſcopulis errantibus æquor.
Nec dum fama viri, nec certior exſtitit auctor.
Verum agite, & dubiis variant quia pectora curis,
Conſulite: &, motis ſeu vos via flatibus urget,
Pergite, & inceptos mecum revocate labores:
Seu plures tolerare moras, rurſuſque propinquis
Quæſiviſſe jugis; pretium haud leve temporis acti.
Dixerat; & ſtudiis jamdudum freta juventus
Orat inire vias: unum tanto afore cœtu;
Nec minus in ſeſe generis, dextraſque potentes
Eſſe ferunt. tali mentem pars maxima flatu
Erigit, & vana gliſcunt præcordia lingua.
Saltibus ut mediis tum demum læta reducit
Cerva gregem; tum geſtit aper, reboatque ſuperbis
Comminus urſa lupis; cum ſeſe Martia tigris
Abſtulit, aut curvo tacitus leo condidit antro.
At pius ingenti Telamon jam fluctuat ira
Cum fremitu, ſæviſque furens in jurgia dictis
Inſequitur, magnoque implorat numina queſtu.
Idem orans prenſatque viros, demiſſaque ſupplex
Hæret ad ora ducis; nil ſe ſuper Hercule fari,
Sed ſocio quocunque gemens: quanquam aſpera fama,
Jam loca, jamque feras per barbara litora gentes,
Non alium contra Alciden, non pectora tanta
Poſſe dari. rurſum inſtimulat, ducitque faventes
Magnanimus Calydone ſatus: potioribus ille

Deteriora fovens, semperque inversa tueri
Durus, & haud ullis unquam superabilis æquis,
Rectorumve memor, Non Herculis, inquit, ademti,
Sed tuus in feros hæc nostra silentia questus
Traxit honor; dum jura dares, dum tempora fandi.
Septimus hic celsis descendit montibus auster,
Jamque ratem Scythicis forsan statuisset in oris;
Non patriæ immemores, maneant ceu nulla revectos
Gaudia, sed duro sævæ sub rege Mycenæ,
Ad medium cunctamur iter. si finibus ullis
Has tolerare moras, & inania tempora possem;
Regna hodie, & dulcem sceptris Calydona tenerem,
Lætus opum pacisque meæ: tutusque manerem,
Quis genitor materque, locis. quid deside terra
Hæremus? vacuos cur lassant æquora visus?
Tun' comitem Alciden ad Phasidis amplius arva
Affore, tu socias ultra tibi rere pharetras?
Non ea fax odiis; oblitaque numine fesso
Juno sui. nova Tartareo, fors, semine monstra;
Atque iterum Inachiis jam nuntius urget ab Argis.
Non datur hæc magni proles Jovis; at tibi Pollux
Stirpe pares Castorque manent, at cetera Divûm
Progenies: nec parva mihi fiducia gentis.
Ast egomet quocunque voces, qua tegmina ferro
Plura metam; tibi dicta manus, tibi quidquid in ipso
Sanguine erit: jamque hinc, operum quæ maxima, posco.
Scilicet in solis profugi stetit Herculis armis
Nostra salus? nempe ora æque mortalia cuncti
Ecce gerunt: ibunt æquo nempe ordine remi.
Ille, vel insano jamdudum turbidus æstu,

Vel parta jam laude tumens, conſortia famæ
Deſpicit, ac noſtris ferri comes abnuit actis.
Vos, quibus & virtus, & ſpes in limine primo;
Tendite; dum rerum patiens calor, & rude membris
Robur ineſt: nec enim ſolis dare funera Colchis
Sit ſatis, & tota pelagus luſtraſſe juventa.
Spes mihi, quæ tali potuit longiſſima caſu
Eſſe, fuit: quiſcunque virum perquirere ſilvis
Egit amor: loca vociferans non ulla reliqui.
Nunc quoque, dum vario nutat ſententia motu,
Cernere devexis redeuntem montibus opto.
Sat lacrimis comitique datum; quem ſortibus ævi
Crede, vel in mediæ raptum tibi ſanguine pugnæ.
Talibus Œnides urget. ſimul incita dictis
Heroum manus. ante omnes Argoa jubebat
Vincla rapi Calais. furias miratur ovantum
Æacides: multuſque viri cunctantia corda
Fert dolor; an ſeſe comitem tam triſtibus actis
Abneget, & celſi mœrens petat ardua montis.
Non tamen & gemitus, & inanes deſinit iras
Fundere: Quis terris, pro Juppiter, inquit, Achæis
Iſte dies! ſævi capient quæ gaudia Colchi!
Non hi tum flatus, non iſta ſuperbia dictis,
Litore cum patrio, jam vela petentibus auſtris,
Cunctus ad Alciden verſus favor. ipſe juvaret,
Ipſe ducis curas, meritoſque ſubiret honores.
Jamne animis, jam gente pares, atque inclita vulgi
Dextera? nulla fides, nulli ſuper Hercule fletus?
Nunc Parthaonides, nunc dux mihi Thracia proles,
Aſpera nunc pavidos contra ruit agna leones?

Hanc ego magnanimi ſpolium Didymaonis haſtam,
Quæ neque jam frondes, virides nec proferet umbras,
Ut ſemel eſt evulſa jugis, ac matre peremta
Fida miniſteria, & duras obit horrida pugnas,
Teſtor: & hoc omni, ductor, tibi numine firmo:
Sæpe metu, ſæpe in tenui diſcrimine rerum,
Herculeas jam ſerus opes, ſpretique vocabis
Arma viri: nec nos tumida hæc tum dicta juvabunt.
Talibus Æacides ſocios terroribus urgens
Illacrimat; multaque comas deformat arena.
Fata trahunt: raptuſque virûm certamine ductor
Ibat, & obtenta mulcebat lumina palla.
Hic vero ingenti repetuntur pectora luctu:
Ut ſocii ſedere locis, nullæque leonis
Exuviæ; tantique vacant veſtigia tranſtri:
Flet pius Æacides: mœrent Pæantia corda:
Ingemit & dulci frater cum Caſtore Pollux.
Omnis adhuc vocat Alciden, fugiente carina,
Omnis Hylan, medio pereuntia nomina ponto.
Dat procul interea toto pater æquore ſignum
Phorcys; & immanes intorto murice phocas
Contrahit antra petens: ſimul & Maſſylus, & una
Lyctius, & Calabris redit armentarius arvis.
Illicet extremi nox litore Solis Hiberas
Condidit alta domos, & ſidera ſuſtulit aſtris.
Flamina conticuere; jacet ſine fluctibus æquor.
Amphitryoniades, nec quæ nova luſtra requirat,
Nec quo tentet iter, comitis nec fata peremti
Quæ referat, videt, aut ſocios qua mente reviſat.
Urit amor, ſoliſque negat decedere ſilvis.

Non aliter gemitu quondam lea prolis ademtæ
* Terga dedit; ſedet inde viis: incluſaque longo
* Pervigilant caſtella metu: dolor attrahit orbes
Interea, & miſero manat juba ſordida luctu.

C. VALERII FLACCI
SETINI BALBI
ARGONAUTICON
LIBER QUARTUS.

LIBRI QUARTI

ARGUMENTUM

ÆGIDIO MASERIO

AUCTORE.

ÆTHERIS Herculeos rector miseratus amores
Increpat uxorem. curis somnoque sepultum
Alciden solatur Hylas: justisque Deorum
Juppiter evictus precibus Titania solvi
Vincla jubet. Phrygii differt perjuria regis
Alcides. sævo Bithynia rege tumescens
Remigio petitur. nati percussus amore
Majores, Neptune, gemis succedere vires.
Crudo Tyndarides dat leto Bebryca cæstu.
Harpyias juvenes pellunt. oracula pandit
Fatidicus Phineus. surgunt Symplegades. Argo
Evolat: inde Lyci victrix ad litora tendit.

C. VALERII FLACCI
SETINI BALBI
ARGONAUTICON
LIBER IV.

Atque ea non oculis Divûm pater amplius æquis
Sustinuit; natique pios miseratus amores,
Junonem ardenti trepidam gravis increpat ira:
Ut nova nunc tacito sub pectore gaudia tollunt!
Hæret inops, solisque furit Tirynthius oris.
At comite immemores Minyæ facilesque relicto
Alta tenent: sic Juno ducem fovet anxia curis
Æsonium, sic arma, viros, sociosque ministrat.
Jam, quibus incertam bellis, Scythicæque paventem
Gentis opes, quanta trepidam formidine cernam!
Tum precibus, tum me lacrimis, & supplice dextra
Attentare veto: rerum mihi firma potestas,
I, Furias Veneremque move: dabit impia pœnas
Virgo, nec Æetæ gemitus patiemur inultos.
Dixit, & arcano redolentem nectare rorem,
Quem penes alta quies, liquidique potentia somni,

Detulit, inque vagi libavit tempora nati.
Ille graves oculos & Hylan resonantia semper
Ora ferens, ut nulla Deum superare potestas,
Procumbit. tandem fessis pax reddita silvis:
Fluminaque, & vacuis auditæ montibus auræ.
Ecce, puer summa se tollere visus ab unda
Frondibus in croceis, & iniquæ munere Nymphæ;
Stansque super carum tales caput edere voces:
Quid, pater, in vanos absumis tempora questus?
Hoc nemus, hæc fatis mihi jam domus: improba quo me
Nympha rapit, sævæ monitu Junonis: inanes
Nunc Jovis accessus, & jam mihi limina cœli
Conciliat: jungitque preces & fontis honores.
O dolor! o dulces, quas gessimus ante, pharetræ!
Jam socii lætis rapuerunt vincula ventis,
Hortator postquam furiis & voce nefanda
Impulit Œnides. verum cum gente domoque
Ista luet; sævæque aderunt tua numina matri.
Surge, age, & in duris haud unquam deflce; cœlo
Mox aderis; teque astra ferent: tu semper amoris
Sis memor, & cari comitis ne abscedat imago.
Talibus orantem dictis, visuque fruentem,
Ille ultro petit, & vacuis amplexibus instat;
Languentisque movet frustra conamina dextræ.
Corpus hebet somno, refugaque eluditur umbra;
Tum lacrimis, tum voce sequi; tum rumpere questus;
Cum sopor & vano spes mœsta resolvitur actu.
Fluctus ab undisoni ceu forte crepidine saxi
Cum rapit Halcyones miseræ fœtûmque laremque,
It super ægra parens, queriturque tumentibus undis,

Certa ſequi, quocunque ferant; audetque, pavetque;
Iſta fatiſcit aquis donec domus, hauſtaque fluctu eſt:
Illa dolens vocem dedit, & ſe ſuſtulit alis.
Haud aliter ſomni mœſtus labor. exſilit amens,
Effuſiſque genas lacrimis rigat: Ibimus, inquit;
Solos & hos montes deſertaque luſtra tenebis,
Care puer? nec res ultra mirabere noſtras?
Hæc fatus relegitque vias, & vallibus exit,
Incertus quid Juno ferat, quas apparet iras.
Nec minus & ſocios cernit procul æquore ferri
Præcipites; tacitumque pudet potuiſſe relinqui.
Jamque iter ad Teucros, atque hoſpita mœnia Trojæ
Flexerat; Iliaci repetens promiſſa tyranni:
Cum mœſto Latona ſimul Dianaque vultu
Ante Jovem ſtetit; & ſupplex ſic fatur Apollo:
In quem alium Alciden, in quæ jam tempora differs
Caucaſium, rex magne, ſenem? nullumne malorum
Finem adeo pœnæque dabis? te cuncta precantur
Gens hominum; atque ipſi jam te, pater optime, montes,
Feſſaque cum ſilvis orant juga. ſat tibi furtum
Ignis, & ætheriæ defenſa ſilentia menſæ.
* Exit ubi e ſcopulis, media inter pabula diri
Vulturis; ipſum etiam gemitu mœſtaque fatigat
Voce Jovem, ſævis relevans ambuſta pruinis
Lumina: congeminant amnes rupeſque fragorem
Caucaſiæ: ſtupet ipſe Dei clamoribus ales.
Tunc etiam ſuperas Acheronte auditur ad arces
Iapetus gravis: orantem procul arcet Erinnys,
Reſpiciens celſi legem Jovis: ille, Dearum
Fletibus & magno Phœbi commotus honore,

Velocem roseis demittit nubibus Irim:
I, Phrygas Alcides, & Trojæ differat arma!
Hunc, ait, eripiat diræ Titana volucri.
Diva volat, defertque viro celeranda parentis
Imperia, atque alacrem lætis hortatibus implet.
Jam Minyæ mediis claræ per sidera noctis
Fluctibus intulerant placido cava lintea cursu;
Multaque deserto memores super Hercule volvunt.
Thracius at summa sociis e puppe sacerdos,
Fata Deûm, & miseræ solans incommoda vitæ,
Securum numeris agit & medicabile carmen:
Quo simul assumta pulsus fide luctus, & iræ,
Et labor, & dulces cedunt e pectore nati.
Interea, magni jam jam subeuntibus astris
Oceani genitale caput, Titania frenis
Antra sonant: Sol auricomus, cingentibus Horis,
Multifidum jubar & bisseno sidere textam
Loricam induitur: ligat hanc, qui nubila contra
Balteus undantem variat mortalibus arcum.
Inde super terras & Eoi cornua montis
Emicuit, traxitque diem candentibus undis:
Et Minyas viso liquerunt flamina Phœbo.
Proxima Bebrycii panduntur litora regni,
Pingue solum, & duris regio non invida tauris.
Rex Amycus. regis fatis & numine freti
Non muris cinxere domos; non fœdera legum
Ulla colunt, placidas aut jura tenentia mentes.
Quales Ætnæis rabidi Cyclopes in antris
Nocte sub hiberna servant freta; sicubi sævis
Advectet ratis acta Notis tibi pabula dira,

Et miſeras, Polypheme, dapes: ſic undique in omnes
Proſpiciunt, curſantque vias, qui corpora regi
Capta trahant. ea Neptuno trux ipſe parenti
Sacrifici pro rupe jugi, media æquora ſupra,
Torquet agens. ſin forma viris præſtantior adſit;
Tum legere arma jubet, ſumtiſque occurrere contra
Cæſtibus. hæc miſeri ſors eſt æquiſſima leti.
Huc ubi deveƈtam Neptunus gurgite puppim
Senſit; & extremum nati proſpexit in oras,
Et quondam lætos domini certamine campos;
Ingemit, ac tales evolvit peƈtore queſtus:
Infelix, imas quondam mihi rapta ſub undas,
Nec potius magno, Melie, tum mixta Tonanti:
Uſque adeone meam quacunque ab origine prolem
Triſtia fata manent? ſic te olim pergere ſenſi,
Juppiter, injuſtæ quando mihi virginis armis
Concidit infelix, & nunc chaos implet, Orion.
Nec tibi tunc virtus, aut det fiducia noſtri,
Nate, animos: opibuſque ultra ne crede paternis.
Jam jam aliæ vires majoraque ſanguine noſtro
Vincunt fata Jovis; potior cui cura ſuorum eſt.
Atque adeo, neque ego hanc motis avertere ventis
Tentavi, tenuive ratem: nec jam mora morti
Hinc erit ulla tuæ: reges preme, dure, ſecundos.
Abſtulit inde oculos, natumque & triſtia linquens
Prœlia, ſanguineo terras pater alluit æſtu.
Principio fluvios, gentemque, & litora duƈtor
Explorare jubet: paulumque egreſſus Echion,
Invenit obſcura gemitus in valle trahentem
Clam juvenem, & cæſi mœrentem nomen amici.

Ille, virum ut contra venientem, umbrataque vidit
Tempora Parrhaſio patris de more galero,
Paciferæque manu nequidquam inſignia virgæ,
Heu fuge, ait, certo quicunque es, perdite, paſſu,
Dum datur. obſtupuit viſu Nonacria proles,
Quid ferat admirans. poſtquam remeare monentem
Ocius, & dictis perſtantem cernit in iſdem;
Abripit, & ſociis, quæ ſint ea, promere cogit.
Ille manum tendens, Non hæc, ait, hoſpita vobis
Terra, viri; non hic ullos reverentia ritus
Pectora: mors habitat, ſævæque hoc litore pugnæ.
Jam veniet diros Amycus qui tollere cæſtus
Imperet, & vaſto qui vertice nubila pulſet.
Talis in advectos Neptuni credita proles
Æternum furit: atque æquæ virtutis egentes,
Ceu Superûm ſegnes ad iniqua altaria tauros,
Conſtituit, tandem ut miſero lavet arma cerebro.
Conſulite, atque fugæ medium ne temnite tempus.
Namque iſti fruſtra quiſnam concurrere monſtro
Audeat? & quænam talem vidiſſe voluptas?
Ductor ad hæc: Bebryxne venis, diverſaque regi
Corda gerens? (melior vulgi nam ſæpe voluntas)
Hoſtis an externis fato delatus ab oris?
Et tua cur Amycus cæſtu nondum obruit ora?
Nomen, ait, prædulce mihi, nomenque ſecutus
Otreos unanimi: decus ille, & læta ſuorum
Gloria, Nec veſtros comes aſpernandus in actus,
Heſionam & Phrygiæ peteret cum gaudia nuptæ,
Hic Amycum contra juſſus ſtetit: atque ego palmas
Implicui: ſed prima procul vix dum ora levantis

Fulminea frontem dextra disjectaque fudit
Lumina, me nunquam leto dignatus & armis.
Sed lacrimis potius luctuque absumor inerti.
Spes tamen, his fando si nuntius exstitit oris;
Et Mariandynûm patrias penetravit ad urbes,
Unde genus fraterque viro: sed & ille quierit
Oro; nec a vanis cladem Lycus augeat armis.
Hæc ubi non ulla juvenes formidine moti
Accipiunt: dolor & duras insurgere mentes,
Terga sequi, properosque jubet conjungere gressus.
Litore in extremo spelunca apparuit ingens,
Arboribus super & dorso contecta minanti;
Non quæ dona Deûm, non quæ trahat ætheris ignem;
Infelix domus, & sonitu tremebunda profundi;
Et varii pro rupe metus: hinc trunca rotatis
Brachia rapta viris, strictoque immortua cæstu,
Ossaque tætra situ, & capitum mœstissimus ordo.
Respicias, quibus adverso sub vulnere nulla
Jam facies, nec nomen erat: media ipsius arma
Sacra metu, magnique aris imposta parentis.
Hospitis hic primum monitus rediere Timantis;
Et pavor, & monstri subiit absentis imago:
Atque oculos cuncti inter se tenuere silentes.
Donec sidereo Pollux interritus ore,
Te tamen hac, quicunque es, ait, formidine saxo
Jam tua silva ferat; modo sint tibi sanguis & artus.
Omnibus idem animus forti decernere pugna;
Exoptantque virum, contraque occurrere poscunt.
Qualiter ignotis spumantem funditus amnem
Taurus aquis qui primus init, spernitque tumentem,

Pandit iter: mox omne pecus formidine pulsa
Pone subit: jamque & mediis praecedit ab undis.
At procul e silvis sese gregibusque ferebat
Sævus in antra gigas: quem nec sua turba tuendo
It tanti secura metus. mortalia nusquam
Signa manent: instar scopuli, qui montibus altis
Summus abit, longeque jugo stat solus ab omni.
Devolat inde furens; nec, quo via, curve profecti,
Nec genus ante rogat; sed tali protonat ira:
Incipite, o juvenes. etenim fiducia, credo,
Huc tulit; auditas & sponte lacessitis oras.
Sin errore viæ, nec dum mens gnara locorum;
Hic mihi lex, cæstus adversaque tollere contra
Brachia. sic ingens Asiæ plaga, quique per Arcton
Dexter & in lævum Pontus jacet, hæc mea visat
Hospitia: hoc cuncti remeent certamine reges.
Neptuni domus, atque egomet Neptunia proles.
Jam pridem cæstus resides, & frigida raris
Dentibus aret humus. qui mecum fœdera junget
Prima manu? cui dona fero? mox omnibus idem
Ibit honos. fuga sub terras, fuga nulla per auras.
Nec lacrimæ, nec forte preces, superive vocati
Pectora nostra movent: aliis rex Juppiter oris.
Faxo Bebrycium nequeat transcendere puppis
Ulla fretum, & ponto volitet Symplegas inani.
Talia dicta dabat: cum protinus asper Iason,
Et simul Æacidæ, simul & Calydonis alumni,
Nelidesque, Idasque prior, quæ maxima surgunt
Nomina: sed nudo steterat jam pectore Pollux.
Cum pavor, & gelidus defixit Castora sanguis.

Nam nec ad Elei pugnam videt ora parentis;
Nec ſonat Œbalius caveæ favor, aut juga nota
Taygeti; lavitur patrios ubi victor ad amnes:
Nec pretium ſonipes, aut ſacræ taurus arenæ;
Præmia ſed manes, recluſaque janua leti.
Illum Amycus, nec fronte trucem, nec mole tremendum,
Vixdum etiam primæ ſpargentem ſigna juventæ,
Ore renidenti luſtrans obit; & fremit auſum:
Sanguineoſque rotat furiis ardentibus orbes.
Non aliter jam regna poli, jam capta Tiphœus
Aſtra ferens, Bacchum ante acies, primamque Deorum
Pallada, & oppoſitos doluit ſibi virginis angues.
Sic adeo inſequitur, rabidoque ita murmure terret:
Quiſquis es, infelix celera puer: haud tibi pulchræ
Manſerit hoc ultra frontis decus; orave matri
Nota feres. tune e ſociis electus iniquis?
Tune Amyci moriere manu? nec plura moratus,
Ingentes humeros ſpatioſaque pectoris oſſa
Protulit, horrendoſque toris informibus artus.
Deficiunt viſu Minyæ: miratur & ipſe
Tyndarides: redit Alcidæ jam fera cupido:
Et vacuos mœſto luſtrarunt lumine montes.
At ſatus æquoreo fatur tunc talia rege:
Aſpice & hæc crudis durata volumina tauris,
Nec pete ſortis opem; ſed, quos potes, indue cæſtus.
Dixit, & urgentis poſt ſera piacula fati
Neſcius, extremum hoc, armis innectere palmas
Dat famulis: dat & inde Lacon. odia aſpera ſurgunt
Ignotis prius; atque incenſa mente feruntur
In medium ſanguis Jovis & Neptunia proles.

Hinc illinc dubiis intenta ſilentia votis.
Et pater orantes cæſorum Tartarus umbras
Nube cava tandem ad meritæ ſpectacula pugnæ
Emittit: ſummi nigreſcunt culmina montis.
Continuo Bebryx, Maleæ velut arce fragoſa
Turbo rapax, vix ora virum, vix tollere paſſus
Brachia, torrenti præceps agit undique nimbo,
Curſibus involvens: totaque immanis arena
Inſequitur. vigil ille metu, cum pectore & armis
Huc alternus & huc, ſemper cervice reducta,
Semper & in digitis, & ſummi pulvere campi,
Projectuſque redit, ſpumanti qualis in alto
Pliade capta ratis, trepidi quam ſola magiſtri
Cura tenet, rapidum ventis certantibus æquor
Intemerata ſecat. Pollux ſic providus ictus
Servat, & Œbalia dubium caput eripit arte.
Ut deinde urgentes effudit nubibus iras
Ardoremque viri, paulatim inſurgere feſſo
Integer, & ſummos manibus deducere cæſtus.
Ille dies ægros Amyci ſudoribus artus
Primus, & arenti cunctantem vidit hiatu.
Nec ſua defeſſum noſcunt loca, nec ſua regem
Agmina: reſpirant ambo, paulumque reponunt
Brachia, ceu Lapithas aut Pæonas æquore in ipſo
Dum refovet, fixaque ſilet Gradivus in haſta.
Vix ſteterant, & jam ecce ruunt: inflictaque late
Terga ſonant: nova vis iterum, nova corpora ſurgunt.
Hunc pudor, hunc noto jam ſpes audentior hoſte
Inſtimulat. fumant crebro præcordia pulſu.
Avia reſponſant gemitu juga. pervigil ut cum

Artificum notat ipse manus, & fulmina Cyclops
Prosubigit; pulsis strepitant incudibus urbes.
Emicat hic, dextramque parat, dextramque minatur
Tyndarides. redit huc oculis & pondere Bebryx
Sic ratus: ille autem celeri rapit ora sinistra.
Conclamant socii, & subitas dant gaudia voces.
Illum insperata turbatum fraude, furentemque
Œbalides prima refugit, dum detonet, ira,
Territus ipse etiam, atque ingentis conscius ausi.
Sævit inops Amycus, nullo discrimine sese
Præcipitans; avidusque viri (respectat ovantes
Quippe procul Minyas) cæstu velatus utroque
Irruit. hos inter Pollux subit, & trucis ultro
Advolat ora viri: nec spes effœta; sed ambæ
In pectus cecidere manus. hoc sævior ille,
Ecce iterum vacuas agit inconsulta per auras
Brachia. sentit enim Pollux rationis egentem:
Dat genibus junctis latus, effusumque secutus
Haud revocare gradus patitur: turbatque, premitque
Ancipitem; crebros & liber congerit ictus
Desuper averso: sonat omni vulnere vertex
Inclinis, ceditque malis. jam tempora manant,
Sanguineæque latent aures: vitalia donec
Vincula, qua primo cervix committitur artu,
Solvit dextra gravis. labentem propulit heros,
Ac super insistens, Pollux ego missus Amyclis,
Et Jove natus, ait; nomen mirantibus umbris
Hoc referes; sic & memori noscere sepulcro.
Bebrycas extemplo spargit fuga: nullus ademti
Regis amor: montem celeres silvamque capessunt.

Hæc ſors, hæc Amycum tandem manus arguit auſi,
Effera ſervantem Ponti loca; vimque juventæ
Continuam, & magni ſperantem tempora patris.
Tenditur ille ingens hominum pavor, arvaque late
Occupat. annoſi veluti ſi decidat olim
Pars Erycis, vel totus Athos. qua mole jacentis
Ipſe etiam expleri victor nequit; oraque longo
Comminus obtutu mirans tenet. at manus omnis
Heroum denſis certatim amplexibus urgent:
Armaque ferre juvat, feſſaſque attollere palmas.
Salve vera Jovis, vera o Jovis, undique, proles,
Ingeminant: o magnanimis memoranda palæſtris
Taygeta, & primi felix labor ille magiſtri!
Dumque ea dicta ferunt; tenues tamen ire cruores
Siderea de fronte vident. nec ſanguine Pollux
Territus, averſo ſiccabat vulnera cæſtu.
Illius excelſum ramis caput, armaque Caſtor
Implicat, & viridi connectit tempora lauro:
Reſpiciënſque ratem, Patriis, ait, has precor oris,
Diva, refer frondes, cumque hac freta curre corona.
Dixerat. hinc valida cædunt armenta bipenni;
Perfuſique ſacro placati gurgitis amne
Graminea ſternuntur humo: tunc liba dapeſque
Frondibus accumulant: exſortia terga Laconi
Præcipiunt pecudum. toto mox tempore menſæ
Lætus ovat nunc laude virûm, nunc vatis honoro
Carmine, victori geminans cratera parenti.
Jamque dies auræque vocant: rurſuſque capeſſunt
Æquora, qua rigidos eructat Boſporos amnes.
Illos, Nile, tuis nondum Dea gentibus Io

Tranſierat fluctus; unde hæc data nomina ponto.
Tum pius Œagri claro de ſanguine vates,
Admonita genetrice, refert caſuſque locorum,
Inachidoſque vias, pelaguſque emenſa juvencæ
Exſilia; intentiſque canit: Videre priores
Sæpe Jovem, terras Argivaque regna Pelaſgûm
Virginis Iaſiæ blandos deſcendere ad ignes.
Sentit Iuno dolos, curaque accenſa jugali
Æthere deſiluit: dominam Lyrceïa tellus,
Antraque deprenſæ tremuerunt conſcia culpæ.
Cum trepida Inachiæ pellex ſubit ora juvencæ,
Sponte Dei: plauſu fovet hanc, & pectora mulcet
Juno, renidenti cohibens ſuſpiria vultu.
Mox ita adorta Jovem: Da, quam modo ditibus Argis
Campus alit, primæ referentem cornua Phœbes,
Indomitamque bovem, da caræ munera nuptæ.
Ipſa ego dilectæ pecudi jam paſcua digna,
Præcipuoſque legam fontes. qua fraude negaret,
Aut quos inventos timuiſſet Juppiter aſtus?
Muneris illa potens, cuſtodem protinus Argum
Adjungit: cuſtos Argus placet: inſcia ſomni
Lumina non aliter lucent cui vertice, quam ſi
Lyda nurus ſparſo telas maculaverit oſtro.
Argus & in ſcopulos, & monſtris horrida luſtra,
Ignotas jubet ire vias; heu multa morantem,
Conantemque preces incluſaque pectore verba.
Ultima tum patriæ cedens dedit oſcula ripæ:
Flevit Amymone, flerunt Meſſeides undæ,
Flevit & effuſis revocans Hyperia lacertis.
Illa, ubi vel feſſi tremerent erroribus artus,

Vel rueret ſummo jam frigidus æthere veſper,
Heu quoties ſaxo poſuit latus! aut ubi longa
Ægra ſiti; quos ore lacus, quæ pabula carpſit!
Verbere candentes quoties exhorruit armos!
Quin & ab excelſo meditantem vertice ſaltus,
Audentemque mori, valles citus egit in imas
Argus; & arbitrio durus ſervavit herili.
Cùm ſubito Arcadio ſonuit cava fiſtula ritu;
Imperiumque patris celerans Cyllenius ales
Advenit, & leni modulatur carmen avena.
Quoque, ait, hinc diverſus abis? heu reſpice cantus.
Haud procul inſectans Argum, languentia ſomno
Lumina cuncta notat, dulceſque ſequentia ſomnos:
Et celerem mediis in cantibus exigit harpen.
Jamque refecta Jovi, paulatim in imagine priſca
Ibat agris Io victrix Junonis; & ecce
Cum facibus ſpiriſque & Tartareo ululatu
Tiſiphonen videt: ac primo veſtigia viſu
Figit; & in miseræ rurſus bovis ora recurrit;
Nec qua valle memor, nec quo ſe vertice ſiſtat.
Inachias errore etiam defertur ad undas,
Qualis, & a prima quantum mutata juvenca!
Nec pater, aut trepidæ tentant accedere Nymphæ.
Ergo iterum ſilvas, iterum petit invia retro,
Ceu Styga, dilectum fugiens caput: inde per urbes
Raptatur Grajas, atque ardua flumina ripis:
Oblato donec paulum cunctata profundo
Incidit: abſiſtunt fluctus, & gnara futuri
Dant pavidæ alta viam: celſis procul ipſa refulget
Cornibus, ac ſumma palearia ſuſtinet unda.

Ast Erebi virgo ditem volat æthere Memphim
Præcipere, & Pharia venientem pellere terra.
Contra Nilus adest; & toto gurgite torrens
Tisiphonen agit, atque imis illidit arenis,
Ditis opem ac sævi clamantem numina regni.
Apparent sparsæque faces, disjectaque longe
Verbera, & abruptis excussi crinibus hydri.
Nec Jovis interea cessat manus. intonat alto
Insurgens cœlo genitor, curamque fatetur:
Atque ipsa imperium Juno pavet. hæc procul Io
Spectat ab arce poli, jam Divis addita, jamque
Aspide cincta comas, & ovanti persona sistro.
Bosporon hinc veteres errantis nomine Divæ
Vulgavere. juvet nostros nunc ipsa labores,
Immissisque ratem sua per freta provehat Euris.
Dixerat: & placidi tendebant carbasa venti.
Postera non cassæ Minyis Aurora retexit
Noctis iter: nova cuncta vident; Thynnæaque juxta
Litora, fatidici pœnis horrentia Phinei.
Dira Deûm summoque lues urgebat in ævo.
Quippe neque extorrem tantum, nec lucis egentem;
Insuper Harpyiæ Typhonides, ira Tonantis,
Depopulant, ipsoque dapes prædantur ab ore.
Talia prodigia, & tales pro crimine pœnas
Perpetitur. spes una seni, quod pellere sævam
Quondam fata luem dederunt Aquilone creatis.
Ergo ubi jam Minyas certamque accedere Phineus
Sentit opem, primas baculo defertur ad undas:
Vestigatque ratem, atque oculos attollit inanes.
Tunc tenuem spirans animam, Salve, o mihi longum

Exſpectata manus, noſtriſque, ait, agnita votis.
Novimus, & Divis geniti quibus, & via juſſos
Qua ferat: ac veſtri (rebar ſic) tempora curſus
Proxima quæque legens; quantum Vulcania Lemnos
Traxerit; infelix tulerit quæ Cyzicus arma.
Senſi & Bebrycio ſupremam in litore pugnam
Jam propior, jamque hoc animam ſolamine mulcens.
Non ego nunc, magno quod cretus Agenore Phineus,
Aut memorem, mea quod vates inſedit Apollo
Pectora; præſentis potius miſereſcite fati.
Nec mihi diverſis erratum caſibus orbem,
Amiſſas aut flere domos, aut dulcia tempus
Lumina: conſuetis ſerum eſt ex ordine fatis
Ingemere. Harpyiæ ſemper mea pabula ſervant,
Fallere quas nuſquam miſero locus: ilicet omnes
Deveniunt, niger intorto ceu turbine nimbus,
(Jamque alis procul, & ſonitu mihi nota Celæno)
Diripiunt verruntque dapes, fœdataque turbant
Pocula. ſævit odor; ſurgitque miſerrima pugna:
Parque mihi monſtriſque fames. ſprevere quod omnes
Polluerunt que manus, quodque unguibus excidit atris,
Has mihi fert in luce moras. nec rumpere fata
Morte licet: trahitur victu crudelis egeſtas.
Sed vos o ſervate precor; (prædicta Deorum
Si non falſa mihi) vos finem imponite pœnis.
Nempe adſunt, qui monſtra fugent, Aquilonia proles,
Non externa mihi: nam rex ego divitis Hebri;
Junctaque veſtra meo quondam Cleopatra cubili.
Nomen ad Actææ Calais Zeteſque ſororis
Proſiliunt. Zeteſque prior, Quem cernimus? inquit.

Tune ille Odryſiæ Phineus rex inclitus oræ?
Tu Phœbi comes, & noſtro dilecte parenti?
O ubi nunc regni, generiſque ubi gloria? quam te
Exedit labor, & miſeris feſtina ſenectus!
Quin age, mitte preces; namque eſt tibi noſtra voluntas;
Si non ira Deûm; vel ſi placabilis urget.
Suſtulit hic geminas Phineus ad ſidera palmas:
Teque, ait, injuſti, quæ nunc premis, ira Tonantis
Ante precor: noſtræ tandem jam parce ſenectæ:
Sit modus: & fore credo equidem: nam veſtra voluntas
Quo, juvenes, ſine pace Deûm? nec credite culpam
Sævitiæ, ſcelerumve mihi nunc crimina pendi;
Fata loquax mentemque Jovis, quæque abdita ſolus
Conſilia, & terris ſubito ventura parabat,
Prodideram, miſerans hominum genus: hinc mihi tanta
Peſtis, & offuſæ media inter dicta tenebræ.
Jam tandem ceſſere iræ: nec caſus, ab alto
Ipſe volens noſtris ſed vos Deus appulit oris.
Sic ait, &, fatis ita jam cedentibus, omnes
Impulit, & duræ commovit imagine pœnæ.
Inſtituere toros, mediiſque tapetibus ipſum
Accipiunt, circumque jacent: ſimul æquora ſervant;
Aſtra ſimul: veſcique jubent, ac mittere curas.
Cum ſubitus miſero tremor, & pallentia primæ
Ora ſenis fugere manus. nec prodita peſtis
Ante, ſed in mediis dapibus videre volucres.
Fragrat acerbus odor; patriique exſpirat Averni
Halitus: unum omnes inceſſere planctibus, unum
Infeſtare manus: inhiat Cocytia nubes
Luxurians, ipſoque ferens faſtidia viſu.

Tum ſola colluvie, atque illiſis ſtramina menſis
Fœda rigant: ſtridunt alæ; prædaque retenta
Sævit utrinque fames: nec ſolum horrenda Celæno
Phinea, ſed miſeras etiam prohibere ſorores.
Emicat hic ſubito, ſeſeque Aquilonia proles
Cum clamore levat: genitor ſimul impulit alas.
Hoſte novo turbata lues; lapſæque rapinæ
Faucibus: & primum pavidæ Phineïa tecta
Pervolitant, mox alta petunt: ſtant litore fixi
Hæmonidæ, atque oculis palantia monſtra ſequuntur.
Sic ubi prorupti tonuit cum forte Veſevi
Heſperiæ letalis apex; vix dum ignea montem
Torſit hiems: jamque Eoas cinis induit urbes.
Turbine ſic rapido populos atque æquora longe
Tranſabeunt: nullaque datur conſidere terra.
Jamque & ad Ionii metas, atque intima tendunt
Saxa; vocat magni Strophadas nunc incola ponti.
Hic feſſæ, letique metu proprioris anhelæ
Dum trepidant, humilique graves timidoque volatu
Implorant clamore patrem Typhona nefando:
Extulit aſſurgens noctem pater; imaque ſummis
Miſcuit, & mediis vox exaudita tenebris:
Jam ſatis huc pepuliſſe Deas. cur tenditis ultra
In famulas ſævire Jovis? quas, fulmina quanquam
Ægidaque ille gerens, magnas ſibi legit in iras.
Nunc quoque Agenoreis idem decedere tectis
Imperat: agnoſcunt monitus, juſſæque recedunt.
Mox tamen & vobis ſimilis fuga, cum premet arcus
Letifer. Harpyiæ nunquam nova pabula quærent,
Donec erunt Divûm meritæ mortalibus iræ.

Hæſit uterque polo, dubiiſque elanguit alis:
Mox abit, & ſociæ victor petit agmina puppis.
Interea Minyæ pulſa lue prima Tonanti
Sacra novant: tum vina toris, epulaſque reponunt.
Ipſe inter medios, ceu dulcis imagine ſomni
Lætus, ad oblitæ Cereris ſuſpirat honores:
Agnoſcit Bacchi latices, agnoſcit & undam:
Et nova non pavidæ miratur gaudia menſæ.
Hunc ubi reclinem ſtratis, & pacę fruentem
Aſpicit, ac longæ ducentem oblivia pœnæ;
Talibus appellat, ſupplexque ita fatur Iaſon:
Vota, ſenex, perfecta tibi. nunc me quoque curis
Eripe, & ad noſtros animum converte labores.
Omnis adhuc ſors læta quidem: nec numine vano
(Si qua fides curæ ſuperûm) tantum æquor adorti
Tendimus: ipſa mihi puppim Jovis optima proles
Inſtituit; ſocioſque dedit Saturnia reges.
Fidere mens ſed cæca nequit. quantumque propinquat
Phaſis, & ille operum ſummus labor; hoc magis angunt
Proxima: nec vates ſat jam mihi Mopſus & Idmon.
Ille ducem nec ferre preces, nec dicere paſſus
Amplius, hic demum vittas laurumque capeſſit,
Numina nota ciens. ſtupet Æſonis inclita proles
Phinea, ceu nunquam pœnis, nullaque gravatum
Peſte Jovis. tam largus honos, tam mira ſenectæ
Majeſtas infuſa: vigor novus auxerat artus.
Tum canit: O terras fama venture per omnes;
Quem ſociis ducibuſque Deis, atque arte benigna
Pallados, ipſe ultro Pelias ad ſidera tollit
Demens, dum profugi non ſperat vellera Phrixi:

Fata locoſque tibi (poſſum quas reddere grates)
Expediam, rerumque vias finemque docebo.
Ipſe etiam, qui me prohibet ſua pandere terris
Secula, te propter fandi mihi Juppiter auctor.
Hinc iter ad Ponti caput, erranteſque per altum
Cyaneas: furor his medio concurrere ponto;
Necdum ullas videre rates: ſua comminus actæ
Saxa premunt, cauteſque ſuas; cum vincula mundi
Ima labant; tremere ecce ſolum, tremere ipſe repente
Tecta vides; illæ redeunt, illæ æquore certant.
Dî tibi progreſſo propius, Dî forſitan ipſi
Auxilium mentemque dabunt. aſt ipſe juvare
Auſa quibus monitis poſſim tua? quippe per altum
Tenditis, unde procul venti, procul unde volucres;
Et pater ipſe maris pavidas detorquet habenas.
Si qua brevis ſcopulis fuerit mora, ſi ſemel orſis
Ulla quies; fuga tunc medio properanda recurſu.
Vix repetunt primæ celeres confinia terræ,
Jamque alio clamore ruunt; omniſque tenetur
Pontus, & infeſtis anceps cum montibus errat.
Verum animo redit illa meo ſors cognita Divûm:
(Fabor enim, nec ſpe dubios ſolabor inani)
Cum mihi Tartareas ſævo clangore volucres
Protulit ira Jovis; vox hæc ſimul accidit aures:
Ne vanas impende preces, finemque malorum
Expete, Agenoride: pontum penetraverit ulla
Cum ratis, & rapidi ſteterint in gurgite montes;
Tunc ſperare modum pœnæ veniamque licebit.
Sic Deus. aut vobis ergo fera ſaxa pateſcunt,
Aut mea jam ſævæ redeunt ad pabula Diræ.

Verum inter medias dabitur ſic currere cautes,
Certe digna manus, vacuumque exibis in æquor;
Proxima regna Lyci: remeat qui victor ab oris
Bebryciis: toto non ullus litore Ponti
Mitior. hic lecto comitum de robore ſi quem
Perculerit vicina lues, ne deſice, caſus
Prædicti memor, atque animos accinge futuris.
Illic peſtiferas ſubter juga concava torquet
Alter aquas Acheron; vaſtoque exundat hiatu
Fumeus; & ſæva ſequitur caligine campus:
Linque gravem fluvium, & miſeris ſua fata colonis.
Sic quoque non uno dabitur tranſcurrere luctu.
Quid tibi nubifera ſurgentem rupe Carambin,
Quid memorem, quas Iris aquas, quas torqueat Ancon?
Proxima Thermodon hic jam ſecat arva: memento.
Inclita Amazonidum, magnoque exorta Gradivo
Gens ubi: femineas nec tu nunc crede catervas.
Sed qualis, ſed quanta viris inſultat Enyo,
Divaque Gorgonei geſtatrix innuba monſtri.
Ne tibi tunc horrenda rapax ad litora puppim
Ventus agat; ludo volitans cum turma ſuperbo
Pulvereis exſultat equis; ululataque tellus
Intremit, & pugnas mota pater incitat haſta.
Non ita ſit metuenda tibi, ſæviſſima quanquam
Gens Chalybum; duris patiens cui cultus in arvis,
Et tonat afflicta ſemper domus ignea maſſa.
Inde omnem innumeri reges per litoris oram,
Hoſpitii queîs nulla fides: ſed limite recto
Puppis, & æquali tranſcurrat carbaſus aura:
Sic demum rapidi venies ad Phaſidis amnem.

Castra ibi jam Scythiæ, fraternaque surgit Erynnis:
Ipse truces illic Colchos hostemque juvabis
Auxiliis. nec plura equidem discrimina cerno.
Fors etiam optatam dabitur contingere pellem.
Sed te non animis, nec solis viribus æquum
Credere; sæpe acri potior prudentia dextra.
Quam tulerit Deus, arripe opem. jamque ultima nobis
Promere fata nefas: sileo, & precor. atque ita facto
Fine dedit tacitis iterum responsa tenebris.
Tum subita resides socios formidine Iason
Præcipitat; rumpitque moras, tempusque timendi.
Ipse viros gradiens ad primi litoris undam
Prosequitur Phineus: Quænam tibi præmia, dixit,
Quas, decus o Boreæ, possim persolvere grates?
Me Pangæa super rursus juga, meque paterna
Stare Tyro, dulcesque iterum mihi surgere soles
Nunc reor: exactæ nam vere abiere volucres:
Nec metuam, tutæque dapes. date tangere vultus:
Dem, sinite, amplexus: propiusque accedite dextræ.
Dixerat. abscedunt terris, & litora condunt.
Omnibus extemplo sæva sub imagine rupes
Cyaneæ, propiorque labor; quando adfore, quaque
Parte putent: stant ora metu, nec fessa recedunt
Lumina diversas circum servantibus undas.
Cum procul audiri sonitus insanaque saxa.
Saxa neque illa viris, sed præcipitata profundo
Siderei pars visa poli. dumque ocius instant
Ferre fugam, maria ante ratem, maria ipsa repente
Diffugere, adversosque vident discedere montes.
Omnibus & gelida rapti formidine remi.

Ipſe per arma volans, & per juga ſumma carinæ
Hortatur, ſupplexque manus intendit Iaſon,
Nomine quemque premens: Ubi nunc promiſſa ſuperba;
Ingenteſque minæ, mecum quibus iſta ſecuti?
Idem animos Amyci viſo timor omnibus antro
Perculerat: ſletimus tamen, & Deus adfuit auſis.
Quin iterum idem aderit, credo, Deus. hæc ubi fatus;
Corripit abjecti remumque locumque Phaleri,
Et trahit: inſequitur flammata pudore juventus.
Unda laborantes præceps rotat, ac fuga ponti
Obvia: miſcentur rupes: jamque æquore toto
Cyaneæ juga præcipites illiſa remittunt.
Bis fragor infeſtas cautes, adverſaque ſaxis
Saxa dedit: flamma expreſſo bis fulſit in imbri.
Sic ubi multifidus ruptis e nubibus horror
Effugit, & tenebras nimboſque intermicat ignis,
Terrificique ruunt tonitrus, eliſaque noctem
Lux dirimit; pavor ora virûm, pavor occupat aures.
Haud ſecus implevit pontum fragor: effluit imber
Spumeus, & magno puppim procul æquore veſtit.
Advertere Dei, defixaque numina ponto,
Quid ſcopulis præcluſa ratis, quid dura juventus
Expediat: pendet magnis favor ortus ab auſis.
Prima coruſcanti ſignum dedit Ægide virgo,
Fulmineam jaculata facem. vixdum ardua cautes
Ceſſerat; illa volans tenui per côncita ſaxa
Luce fugit: rediere viris animique manuſque,
Ut videre viam: Sequor o, quicunque Deorum,
Æſonides, vel fallor, ait: præcepſque fragores
Per medios ruit, & fumo ſe condidit atro.

Cœperat hinc cedens abductis montibus unda
Ferre ratem, pelagoque dies occurrere aperto;
Sed neque permiſſis jam fundere rector habenis
Vela, nec eniti remis pote; cum ſuper adſunt
Cyaneæ: premit umbra ratem, ſcopulique feruntur
Comminus. hic Juno præcepſque ex æthere Pallas
Inſiliunt pariter ſcopulos: hunc nata coercet,
Hunc conjux Jovis. ut valido qui robore tauros
Sub juga, & invito detorquet in ilia cornu.
Inde, velut mixtis Vulcanius ardor arenis
Verſet aquas, ſic ima fremunt, fluctuque coacto
Angitur, & clauſum ſcopulos ſuper effluit æquor.
Contra omnes validis tenui diſcrimine remis
Pergere iter, medioſque ratem transferre per ictus:
Saxa ſed extremis tamen increpuere corymbis:
Parſque (nefas) deprenſa jugis. nam cetera cœlo
Debita. conclamant Minyæ: latera utraque quippe
Diſſiluiſſe putant. fugit ipſe noviſſimus ictus
Tiphys, & e mediis ſequitur freta rapta ruinis:
Nec prius obſeſſum ſcopulis reſpexit ad æquor,
Aut ſociis tentata quies, nigrantia quam jam
Litora, longinquique exirent flumina Rhebæ.
Tunc feſſas poſuere manus, tunc arida anheli
Pectora. diſcuſſa quales formidine Averni
Alcides Theſeuſque comes pallentia jungunt
Oſcula, vix primis amplexi luminis oris.
Nec vero ipſe metus curaſque reſolvere ductor:
Sed maria adſpectans, Heu quis datus iſte Deorum
Sorte labor nobis? ſerum ut veniamus ad amnem
Phaſidis, & mites, inquit, dent vellera Colchi,

Unde per hos iterum montes fuga? talia fundit,
Imperio fixos Jovis æternumque revinctos
Nescius. id fati certa nam lege manebat,
Si qua per hos undis unquam ratis isset apertis.
Tum freta, quæ longis fuerant impervia seclis,
Ad subitam stupuere ratem: Pontique jacentis
Omne solum, regesque patent gentesque repostæ.
Non alibi effusis cesserunt longius undis
Litora; nec tantas quamvis Tyrrhenus & Ægan
Volvat aquas; geminis & desint Syrtibus undæ.
Nam super huc vastos tellus quoque congerit amnes.
Non septem gemini memorem quas exitus Histri,
Quas Tanais, flavusque Lyces; Hypanisque, Melasque
Addat opes; quantosque sinus Mæotia laxent
Æquora. flumineo sic agmine frangit amari
Vim salis, hinc Boreæ cedens glaciantibus auris
Pontus, & exorta facilis concrescere bruma.
Utque vel immotos Ursæ rigor invenit amnes,
Vel freta versa vadis: hiemem sic unda per omnem
Aut campo jacet, aut tumido rigat ardua fluctu;
Atque hac Europam curvis anfractibus angit,
Hac Asiam, Scythicum specie sinuatus in arcum.
Illic umbrosæ semper stant æquore nubes,
Et non certa dies: primo nec sole profundum
Solvitur, aut vernis cum lux æquata tenebris:
Sed redit extremo tandem in sua litora Tauro.
Jam Mariandynis advertit puppis arenis;
Atque celer terras regemque exquirit Echion,
Dicta ferens: lectos fama est si nominis unquam
Hæmonii subiisse viros, det litora fessis.

Approperat Lycus auditis lætatus Achivis;
Ac ſimul Æſoniden, omnemque in regia turbam
Tecta trahit, modo Bebryciis præfixa tropæis;
Mitis & in mediis effatur talia Grajis:
Haud temere eſt. fato Divûm reor ad mea vectos
Litora vos: odium quibus atque eadem ira furentis
Bebryciæ, ſævaque pares de gente triumphi.
Certa fides animis, idem quibus incidit hoſtis.
Nos quoque, nos Amycum, tanto procul orbe remoti,
Senſimus; & ſævis frater mihi fuſus arenis.
Ultor ego, atque illuc cunctis accenſus in armis
Tunc aderam, cum vos mediis contenta ferebant
Vela fretis. illum in ſanie, taboque recenti
Vidimus, æquoreo ſimilem per litora monſtro.
Nec vero prærepta mihi ſuprema tyranni
Fata queror: bellove magis lætarer & armis
Procubuiſſe meis, quam lege quod occidit ultus
Ipſe ſua, meritoque madent quod ſanguine cæſtus.
Excipit Æſonides: Tuus ergo in montibus ignis
Ille? tuas acies medio de gurgite vidi?
Fatur. & oſtentans prolem Jovis, Hic tibi Pollux
En, ait, inviſo ſolvit cui pectore pœnas.
Ille virum circa mirantia lumina volvit.
Feſta dehinc mediis ineunt convivia tectis,
Communeſque vocant ſuperos, quorum eruta nutu
Bebrycia: & votis pariter prædaque fruuntur.

C. VALERII FLACCI
SETINI BALBI
ARGONAUTICON
LIBER QUINTUS.

LIBRI QUINTI

ARGUMENTUM

ÆGIDIO MASERIO

AUCTORE.

IDMONA sæva lues tollit, Tiphynque carinæ
Ductorem Hæmoniæ. doctum cui garrula puppis
Sufficit Erginum. cœpti fortuna laboris
Tres addit socios. furtum, linguamque Promethei
Expiat Alcides. Colchis appellitur oris
Argo. Soligenam nocturna insomnia terrent.
Tergora tum clarus suadet reddi aurea Perses.
Effugit. Æsonidæ offertur Medea. petuntur
Vellera. fraus agitat regem. convivia tectis
Apparat Æetes. sævis Gradive Minervam
Increpitans fortem: tantas sed Juppiter iras
Componit. Phlegræa canunt certamina Musæ.

C. VALERII FLACCI SETINI BALBI ARGONAUTICON

LIBER V.

ALTERA lux haud læta viris emerſit Olympo.
Argolicus morbis fatiſque rapacibus Idmon
Labitur; extremi ſibi tum non inſcius ævi.
At memor Æſonides nimium jam vera locuti
Phineos, hinc alios rapto pavet Idmone luctus.
Tum comiti pia juſta tulit: cælataque multa
Arte Dolionii donat velamina regis:
Hoſpes humum ſedemque Lycus. flens arma revellit
Idmonis e celſa Mopſus rate: robora cædunt
Pars ſilvis, portantque aræ: pars auguris alba
Fronde caput vittiſque ligant; poſitumque feretro
Congemuere: dies ſimul & ſuus admonet omnes.
Ecce, inter lacrimas, interque extrema virorum
Munera, quem curſus penes imperiumque carinæ,
Tiphyn agit violenta lues; cunctique pavore
Attoniti fundunt mœſtas ad ſidera voces:

Arcipotens adverte, precor, nunc denique, Apollo;
Hoc, pater, hoc nobis refove caput: ulla laboris
Si nostri te cura movet, qui cardine summo
Vertitur, atque omnis manibus nunc pendet ab unis.
Dicta dabant ventis, nec debita fata movebant.
Qualem præcipiti gravidum jam sorte parentem
Natorum flet parva manus; trepidique precantur,
Duret ut invalidis, & adhuc genitoris egenis:
Haud aliter socii supremo in tempore Tiphyn
Ante alios superesse volunt. mors frigida contra
Urget: & ille recens oculis intervolat Idmon.
Exanimum frustra Minyæ clamore morantur,
Avellique negant: vix membra rigentia tandem
Imposuere rogo; lacrimasque & munera flammis
Vana ferunt: crescit donis feralis acervus.
Ut vero amplexus fessi rupere supremos,
Et rapidæ sonuere faces; tunc ipsa cremari
Visa ratis, medioque viros deponere ponto.
Non tulit Æsonides, geminis flagrantia cernens
Corpora cara rogis; sed pectore ductor ab imo
Talia voce gemit: Quid tantum infensa repente
Numina? quas nostri pœnas meruere labores?
Bina (nefas) tuto pariter mihi funera surgunt
Litore. magna adeo comitum numerosaque pubes?
Aut socios rapit atra dies, aut ipse relinquo
Sontibus impulsus Furiis. ubi Tiphys? ubi Idmon
Fata canens? ubi monstriferæ par ille novercæ?
Te sine, Thespiade, nos ulla movebimus ultra
Æquora? nec summa speculantem puppe videbo
Pleïadumque globos & agentes noctibus Arctos?

Cui Minyas, caramque ratem, cui ſidera tradis?
Carpere ſecuras quis jam jubet Æſona noctes?
Hoc labor, hoc dulci totiens fraudata ſopore
Lumina, & admotis nimium mens anxia Colchis
Profuit? heu quantum Phaſis, quantum Æa receſſit!
Nunc quoque, ſi tenui ſuperant in imagine curæ,
Adſis umbra, precor, venturi præſcia cœli,
Rectoremque tuæ moneas ratis. hæc ubi fatus,
Sola virûm flammis vidit labentibus oſſa.
Quod tamen externis unum ſolamen in oris
Reſtat, ait, caras humus hæc non dividet umbras;
Oſſaque nec tumulo, nec ſepare conteget urna;
Sed ſimul: ut junctis veniſtis in æquora fatis.
Haud mora: relliquias ſocii defletaque miſcent
Nomina. tum vivo frondens e ceſpite tellus
Aggeritur: cineremque Lyco commendat Iaſon.
Mœſti omnes dubiique, ratem fidiſſima cujus
Dextra regat: ſimul Ancæus, ſollerſque petebant
Nauplius. Erginum fato vocat ipſa monenti
Quercus: & ad tonſas victi redire magiſtri.
Ac velut iſte, gregis ceſſit cui regia, taurus
Fertur ovans: hunc omnis honos, hunc omnis in unum
Tranſit amor. primo lætos ſic tempore rector
Ingreditur curſus: etenim dat candida certam
Nox Helicen. jam prora fretum commoverat, & jam
Puppe ſedens placidas dimiſerat ancora terras.
Inde, premente Noto, triſtes Acheruſidos oras
Præterit, & feſta vulgatum nocte Lyæi
Callichoron: nec vana fides. his Bacchus in undis
Abluit Eoo rorantes ſanguine thyrſos.

Illum, post acies rubrique novissima claustra
Æquoris, hic resides thiasos, hic æra moventem;
Udaque pampinea nectentem cornua vitta,
Nunc etiam meministis, aquæ: Bæotia qualem
Thyas, & infelix cuperet vidisse Cithæron.
Fama per extremos quin jam volat improba manes
Interea, & magnis natorum laudibus implet
[Venturam cœlo fatis melioribus Argo:]
Addita jamque fretis repetens freta, jamque ferentes
Cyaneas. ardent avidos attollere vultus,
Quos pietas, vel tangit adhuc quos æmula virtus.
Fata immota manent: unum, qui litore in illo
Conditus, ad caræ mittunt spectacula turbæ.
It Sthenelus: qualem Mavortia vidit Amazon,
Cumque suis comitem Alcides ut condidit armis;
Talis ab æquorei consurgens aggere busti
Emicuit: fulsere undæ; Sol magnus ut orbem
Tolleret, aut nubem quateret polus. atque ea vix dum
Visa viris atra nox protinus abstulit umbra:
Ille dolens altum repetit chaos. omnia Mopsus
Dum stupet, in prima tumulum procul adspicit acta:
Obnubensque caput, cineri dat vina vocato.
Carmina quin etiam visos placantia manes
Odrysius dum rite movet, mixtoque sonantem
Percutit ora lyram, nomenque reliquit arenis,
Altius in ventos recipit ratis; ac fugit omne
Crobiali latus, & fatis tibi, Tiphy, negatum
Parthenium: ante alios Triviæ qui creditur amnes
Fidus, & Inopi materna gratior unda.
Mox etiam Cromnæ juga pallentemque Cytoron,

Teque cita penitus condunt, Erythia, carina.
Jamque reducebat noctem polus: alta Carambis
Raditur, & magnæ pelago tremit umbra Sinopes.
Aſſyrios complexa ſinus ſtat opima Sinope,
Nympha prius, blandoſque Jovis quæ luſerat ignes,
Cœlicolis immota procis: deceptus amatæ
Fraude Deæ nec ſolus Halys, nec ſolus Apollo.
Addidit hic caſu comites Fortuna benigno,
Autolycum Phlogiumque & Deïleonta, ſecutos
Herculis arma viros: vagus hos ibi fixerat error:
Ut Grajam videre manum, puppimque Pelaſgam,
Prima ruunt celeres ad litora, ſeque precantur
Accipiant ſocios. nova dux accedere gaudet
Nomina, deſertos & jam ſibi currere remos.
Tranſit Halys, longiſque fluens anfractibus Iris,
Sævaque Thermodon medio ſale murmura volvens,
Gradivo ſacer, & ſpoliis ditiſſimus amnis:
Donat equos, donat votas cui virgo ſecures,
Cum redit ingenti per Caſpia clauſtra triumpho;
Maſſageten Medumque trahens. eſt vera propago
Sanguinis, eſt ollis genitor Deus. hinc magis alta
Hæmonidæ petere, & monitus non temnere Phinei.
Ipſe autem comitum converſus ad ora novorum,
Vos mihi nunc pugnas, ait, & victricia, ductor,
Herculis arma mei, veſtraſque in litore Martis
Interea memorate manus. ſic fatus, & ægro
Corde ſilens, audit currus, bellique labores
Virginei: exciderit frenis quæ prima remiſſis:
Semianimem patrius quam vexerit amnis in æquor;
Quæ pelta latus, atque humeros nudata pharetris

Fugerit, Herculeæ mox vulnere prensa sagittæ;
Utque securigeras stimulaverit Ira catervas,
Fleturusque pater; quantus duce terror in ipsa,
Qui furor in signis: quo balteus arserit auro.
Nocte sub extrema clausis telluris ab antris
Pervigil auditur Chalybum labor; arma fatigant
Ruricolæ, Gradive, tui: sonat illa creatrix
Prima manus belli terras crudelis in omnes.
Nam prius ignoti quam dura cubilia ferri
Eruerent, ensesque darent, odia ægra sine armis
Errabant, iræque inopes, & segnis Erinnys.
Inde Genetæi rupem Jovis, hinc Tibarenum
Dant virides post terga lacus: ubi deside mitra
Fœta ligat, partuque virum fovet ipsa soluto.
Vos quoque non notæ mirati vela carinæ
Mossyni: vos & stabulis Macrones ab altis,
Byzeresque vagi, Philyræque a nomine dicta
Litora, quæ cornu pepulit Saturnus equino.
Ultimus inde sinus, sævumque cubile Promethei
Cernitur, in gelidas consurgens Caucasus Arctos.
Ille etiam Alciden Titania fata morantem
Attulerat tum forte dies: jamque aspera nisu
Undique convellens, veteris cum strage pruinæ,
Vincula prensa manu saxis adduxerat imis
Arduus, & lævo gravior pede: consonat ingens
Caucasus: & summo pariter cum monte secutæ
Incubuere trabes, abductaque flumina ponto:
Fit fragor: ætherias ceu Juppiter arduus arces
Impulerit, imas manus aut Neptunia terras.
Horruit immensum Ponti latus: horruit omnis

Armeniæ prætentus Hiber : penituſque recuſſo
Æquore Cyaneas Minyæ timuere relictas.
Tum gemitu propiore Chalybs, denſuſque revulſis
Rupibus audiri montis labor, & grave Titan
Vociferans, fixos ſcopulis dum vellitur artus.
Contra autem ignari (quis enim nunc credat in illis
Montibus Alciden? dimiſſave vota retentet?)
Pergere iter ſocii : tantum mirantur ab alto
Litora diſcuſſa ſterni nive, ruptaque ſaxa,
Et ſimul ingentem moribundæ deſuper umbram
Alitis, atque atris rorantes imbribus auras.
Sol propius flammabat aquas; extremaque feſſis
Cœperat optatos jam lux oſtendere Colchos :
Magnus ubi adverſum ſpumanti Phaſis in æquor
Ore ruit. cuncti pariter loca debita noſcunt,
Signaque commemorant, emenſaſque ordine gentes;
Dantque ratem fluvio. ſimul æthere plena coruſco
Pallas, & alipedum Juno juga ſiſtit equorum.
Ac dum prima gravi ductor ſubit oſtia pulſu;
Populeos flexus, tumulumque virentia ſupra
Flumina cognati medio videt aggere Phrixi :
Quem comes infelix Pario de marmore juxta
Stat ſoror, hinc ſævæ formidine mœſta novercæ;
Inde maris, pecudique timens imponere palmas.
Siſtere tum ſocios jubet, atque hinc prima ligari
Vincula, ceu Pagaſas, patriumque intraverit amnem.
Ipſe, gravi patera ſacri libamina Bacchi
Rite ferens, umbram vocat, & ſic fatur ad aras :
Per genus, atque pares tecum mihi, Phrixe, labores
Tu precor orſa regas, meque his tuteris in oris;

* Tot freta, tot dure properantia sidera passis,
Phrixe, fave; & patrias placidus reminiscere terras.
Tu quoque nunc, tumulo nequidquam condita inani;
Annue, Diva maris; numeroque accede tuorum.
Quando egomet rursus per te vehar? aurea quando
Seston, & infaustos agnoscent vellera fluctus?
Vos etiam silvæ, vos Colchidos hospitis oræ,
Pandite, dives ubi pellis micet arbore sacra.
Tunc tibi, fœcundi proles Jovis, orte nivali
Arcados axe Deæ (fluvio modo, Phasi, quieto
Palladiam patiare ratem) nec dona, nec aræ
Defuerint tellure mea: veneranda fluentis
Effigies te, Phasi, manet; quam magnus Enipeus;
Et pater aurato quantus jacet Inachus antro.
Dixerat: atque illi dextra sine versa magistri
Protinus in proram rediit ratis, omine certo
Fluminis os pontumque tuens. promittis ut, ecce;
Utque vocas, revehemur, ait. sic deinde precatus,
Arma jubet celsa socios depromere puppi:
Dona dehinc Bacchi, casus qui firmet in omnes.
Rapta Ceres: viridesque premunt longo ordine ripas.
Incipe nunc alios cantus, Dea, visaque vobis
Thessalici da bella ducis. non mens mihi, non hæc
Ora satis: ventum ad furias, infandaque natæ
Fœdera, & horrenda trepidam sub virgine puppim:
Impia monstriferis surgunt jam prœlia campis.
Ante dolos, ante infidi tamen exsequar astus.
Soligenæ, falsi meriti, meritique relinqui.
Inde canens: Scythica senior jam Solis ab urbe
Fata laborati Phrixus compleverat ævi;

Illius extremo sub funere mira repente
Flamma poli, magnoque aries apparuit astro;
Æquora cuncta movens. at vellera, Martis in umbra,
Ipse sui Phrixus monumentum insigne pericli
Liquerat, ardenti quercum complexa metallo.
Quondam etiam tacitæ visus per tempora noctis
Effigie vasta; socerumque exterruit ingens
Prodita vox: O qui patria tellure fugatum
Quærentemque domos, his me considere passus
Sedibus, oblata generum mox prole petisti:
Tunc tibi regnorum labes luctusque supersunt,
Rapta soporato fuerint cum vellera luco.
Præterea infernæ quæ nunc sacrata Dianæ
Fert castos Medea choros, quemcunque procorum
Pacta petat, maneat regnis ne virgo paternis.
Dixit, & admota pariter fatalia visus
Tradere terga manu: tum falso fusus ab auro
Currere per summi fulgor laquearia tecti.
Membra toris rapit ille tremens, patriumque precatur
Numen, & Eoo surgentes litore currus.
Hæc tibi, fatorum genitor tutela meorum
Omnituens: tua nunc terris, tua lumina toto
Sparge mari: seu nostra dolos molitur opertos,
Sive externa manus, primus mihi nuntius esto.
Tu quoque, sacrata rutilant cui vellera quercu,
Excubias, Gradive, tene: præsentia luco
Arma tubæque sonent; vox & tua noctibus exstet.
Vix ea; Caucaseis cum lapsus montibus anguis,
Haud sine mente Dei, spiris nemus omne refusis
Implicuit, Grajumque procul respexit ad orbem.

Ergo omnes prohibere minas, prædictaque Phrixi
Invigilat: plena necdum Medea juventa
Annuitur thalamis Albani virgo tyranni.
Interea auguriis monſtriſque minacibus urbem
Territat ante monens ſemper Deus, & data ſeri
Signa mali: reddi jubet exitiale ſacerdos
Vellus, & Hæmoniis infauſtum mittere terris.
Contra Sole ſatus, Phrixi præcepta volutans
Ægro corde negat: nec vulgi cura tyranno,
Dum ſua ſit modo tuta ſalus. tunc ordine regi
Proximus, & frater materno ſanguine Perſes,
Increpitare virum: ſequitur duce turba reperto.
Ille furens ira ſolio ſe proripit alto,
Præcipitatque patres: ipſum quoque talibus auſis
Spem ſibi jam rerum vulgi levitate ferentem
Enſe petit. rapit inde fugam, crudelia Perſes
Signa gerens, omnemque quatit rumoribus Arcton.
Jamque aderat magnis regum cum millibus urbi,
Primaque in adverſos fruſtratus prœlia muros
Conſtiterat. datus & ſociis utrinque cremandis
Ille dies, alterque dies; cum, Marte remiſſo,
Debitus Ææis dux Theſſalus appulit oris.
Nox hominum genus & duros miſerata labores
Retulerat feſſis optata ſilentia terris:
At Juno, & ſummi virgo Jovis, intima ſecum
Conſilia & varias ſociabant pectore curas.
Virgo prior: Magna pariter quos mole petamus,
Cernis, ait, Colchos habeant quæ prœlia, quique
Nunc ſtatus. hinc Perſes, illinc non viribus æquis
Apparat Æetes aciem. quibus addimur armis?

Cui Juno: Dimitte metus, ne prœlia forte
Hinc tibi grata negem: manet ingens ægida sudor,
Et nostros jam sudor equos: stat pectore fixum,
Æetæ sociare manus: scio perfida regis
Corda quidem; nullos Minyis exsolvet honores.
Verum alios tunc ipsa dolos, alia orsa movebo.
Sint, precor, hæc: tua namque mihi comitanda potestas,
Pallas ait: liceat Grajis ut reddere terris
Æsonium caput; & puppim, quam struximus ipsæ,
Jactatam tandem nostro componere cœlo.
Talia tunc hominum superi pro laude movebant.
Tristior at nunquam, tantove paventibus ulla
Nox Minyis egesta metu; nil quippe reperto
Phaside, nil domitis actum Symplegados undis,
Cunctaque adhuc, magni veniant dum regis ad urbem,
Ambigua, & dubia rerum pendentia summa.
Præcipue Æsoniden varios incerta per æstus
Mens rapit undantem curis, ac multa novantem.
Qualiter ex alta cum Juppiter arce coruscat,
Pliadas ille movens, mixtumque sonoribus imbrem,
Horriferamve nivem, canis ubi tollitur omnis
Campus aquis, aut sanguinei magna ostia belli,
Aut altos duris fatorum gentibus ortus.
Sic tum diversis hinc atque hinc molibus anceps
Pectora dux crebro gemitu quatit: optat & almum
Jam jubar, & certi tandem discriminis horas.
Tunc defixa solo, cœtuque intenta silenti
Versus ad ora virûm, Quod primum ingentibus ausis
Optavistis, ait, veterumque quod horruit ætas,
Adsumus en, tantumque fretis enavimus orbem.

Nec pelagi nos mille viæ, nec fama fefellit,
Soligenam Æeten media regnare sub Arcto.
Ergo ubi lux altum sparget mare, tecta petenda
Urbis, & ignoti mens experienda tyranni:
Annuet ipse, reor; neque inexorabile certe,
Quod petimus: sin vero preces & dicta superbus
Respuerit, jam nunc animos firmate repulsæ;
Quaque via patriis referamus vellera terris,
Stet procul, & rebus semper pudor absit in arctis.
Dixerat: &, Scythicam qui se comitentur ad urbem,
Sorte petit: numeroque novem ducuntur ab omni.
Inde viam, qua Circæi plaga proxima campi,
Corripiunt, regemque petunt, jam luce reducta.
Forte Deûm variis per noctem exterrita monstris,
Senserat ut pulsas tandem Medea tenebras,
Rapta toris primi jubar ad placabile Phœbi
Ibat, & horrendas lustrantia flumina noctes.
Namque, soporatos tacitis in sedibus artus
Dum premit alta quies, nullæque in virgine curæ,
Visa pavens cassis Hecates excedere lucis:
Dumque pii petit ora patris, stetit arduus inter
Pontus, & ingenti circum stupefacta profundo:
Fratre tamen conante sequi: mox stare paventes
Viderat intenta pueros nece, seque trementum
Spargere cæde manus, & lumina rumpere fletu.
His turbata minis fluvios ripamque petebat
Phasidis, æquali Scythidum comitante caterva:
Florea per verni qualis juga duxit Hymetti,
Aut Sicula sub rupe choros, hinc gressibus hærens
Pallados, hinc caræ Proserpina juncta Dianæ:

Altior, ac nulla comitum certante, priuſquam
Palluit, & viſo pulſus decor omnis Averno.
Talis & in vittis geminæ cum lumine tædæ
Colchis erat, nondum miſeros exoſa parentes.
Ut procul extremi gelidis a fluminis undis
Prima viros tacito vidit procedere paſſu,
Subſtitit, & mœſto nutricem affata timore eſt:
Quæ manus hæc, certo ceu me petat agmine, mater;
Advenit, haud armis, haud unquam cognita cultu?
Quære fugam, precor, & tutos circumſpice ſaltus.
Audit virginei cuſtos grandæva pudoris
Henioche, cultus primi cui creditus ævi:
Tum trepidam dictis firmans hortatur alumnam.
Non tibi ab hoſte minæ, nec vis, ait, ulla propinquat;
Nec metus; externo jam flammea murice cerno
Tegmina; jam vittas frondemque imbellis olivæ.
Grajus adeſt: Grajo ſic cuncta ſimillima Phrixo.
Sic ait. at Juno, pulchrum longiſſima quando
Robur cura ducis, magnique edere labores,
Mole nova & roſeæ perfudit luce juventæ.
Jam Talaum, jamque Ampyciden, aſtroque comantes
Tyndaridas ipſe egregio ſupereminet ore.
Non ſecus, autumno quam cum magis aſperat ignes
Sirius, & ſævo cum nox accenditur auro,
Luciferas crinita faces, hebet Arcas, & ingens
Juppiter: aſt illum tanto non gliſcere cœlo
Vellet ager, vellent calidis jam fontibus amnes:
Regina, attonito quanquam pavor ore ſilentem
Exanimet, mirata tamen, paulumque reductis
Paſſibus, inſolito ſtupuit duce. nec minus inter

Ille tot ignoti socias gregis hæret in una
Defixus, sentitque ducem dominamque catervæ.
Si Dea, si magni decus huc ades, inquit, Olympi;
Has ego credo faces, hæc virginis ora Dianæ,
Teque renodatam pharetris, ac pace fruentem,
Ad sua Caucaseæ producunt flumina Nymphæ.
Si domus in terris, atque hinc tibi gentis origo;
Felix prole parens, olimque beatior ille,
Qui tulerit, longis & te sibi junxerit annis.
Sed fer opem, regina, viris. nos hospita pubes
Advehimur, Grajûm proceres, tua tecta petentes.
Duc, precor, ad vestri, quicunque est, ora tyranni:
Ac tu prima doce fandi tempusque modumque.
Nam mihi sollicito Deus ignaroque locorum
Te dedit: in te animos, sed & omnia nostra repono.
Dixit, & opperiens trepidam stetit. illa, parumper
Virgineo cunctata metu, sic orsa vicissim:
Quem petis Æeten, genitor meus: ipsaque juxta
Mœnia; si bivios possis discernere calles.
Hac adeo duce ferte gradus: ingentia namque
Castra alios aditus, atque impius obsidet hostis.
Dixerat hæc, patriumque viam detorquet ad amnem;
Sacraque terrificæ supplex movet irrita Nocti.
Ille autem inceptum famula duce protinus urget
Aere septus iter: patitur nec regia cerni
Juno virum, prior Æetæ ne nuntius adsit.
Jamque inerat populo mediæque incognitus urbi,
Cum comes orsa loqui: Phœbi genitoris ad aras
Ventum, ait. huc adytis jam se de more paternis
Rex feret: hic proceres audit, populosque precantes

Alloquii facilis (præsens pater admonet) æqui.
Dixerat. ast illi propere monstrata capessunt
Limina: non aliter, quam si radiantis adirent
Ora Dei, verasque æterni luminis arces.
Tale jubar per tecta micat. stat ferreus Atlas
Oceano, genibusque tumens infringitur unda:
At medii per terga senis rapit ipse nitentes
Altus equos, curvoque diem subtexit Olympo:
Pone rota breviore, soror, densæque sequuntur
Pliades, & madidis rorant e crinibus ignes.
Nec minus hic varia dux lætus imagine templi
Ad geminas fert ora fores, cunabula gentis
Colchidos hic ortusque tuens: ut prima Sesostris
Intulerit rex bella Getis; ut clade suorum
Territus, hos Thebas patriumque reducat ad amnem;
Phasidis hos imponat agris, Colchosque vocari
Imperet: Arsinoen illi tepidæque requirunt
Otia læta Phari, pinguemque sine imbribus annum:
Et jam Sarmaticis permutant carbasa bracis.
Barbarus in patriis sectatur montibus Æan
Phasis, amore furens: pavidas jacit illa pharetras
Virgineo turbata metu; discursibus & jam
Deficit: ac volucri victam Deus alligat unda.
Flebant populeæ juvenem Phaethonta sorores;
Ater & Eridani trepidum globus ibat in amnem:
At juga vix Tethys sparsumque recolligit axem,
Et formidantem patrios Pyroenta dolores.
Aurea quin etiam præsaga Mulciber arte
Vellera, venturosque olim cælarat Achivos:
Texitur Argoa pinus Pagasea securi:

Jamque eadem remos, eadem Dea flectit habenas:
Ipſe ſubit, nudaque vocat dux agmina dextra.
Exoritur Notus, & toto ratis una profundo
Cernitur. Odryſio gaudebant carmine Phocæ.
Apparent trepidi per Phaſidis oſtia Colchi,
Clamantemque procul linquens regina parentem.
Urbs erat hic contra, gemino circumflua ponto,
Ludus ubi & cantus, tædæque in nocte jugales,
Regalique toro lætus gener: ille priorem
Deſerit: ultrices ſpectant a culmine Diræ.
Deficit in thalamis, turbataque pellice conjux
Pallam & gemmiferæ donum exitiale coronæ
Apparat, ante omnes ſecum dequeſta labores;
Munere quo patrias pellex ornetur ad aras
Infelix: & jam rutilis correpta venenis
Implicat igne domos. hæc tum miracula Colchis
Struxerat ignipotens, nondum noſcentibus, ille
Quis labor, aligeris aut quæ ſecet anguibus auras,
Cæde madens: odere tamen, viſuſque reflectunt.
Quin idem Minyas operum defixerat error,
Cum ſe Sole ſatus patriis penetralibus infert.
Filius hunc juxta primis Abſyrtus in annis,
Dignus avo, quemque inſontem meliora manerent.
Tum gener Albanis Styrus qui advenerat oris,
Diſtulerant ſed bella toros: tum Phrontis & Argus
Æolidæ, fraterque Melas, quos advena Phrixus
Progenuit; pariterque levi Cytiſorus in haſta.
Poſt alii, quos præcipuo Titania tellus
Legit honore patres, motique ad prœlia reges.
Admonet hic ſocios, nebulamque erumpit Iaſon,

Sideris ora ferens: nova lux obfuſa Citæis.
Conveniunt, rogitantque viros, rogitantque, quid auſi,
Quidve ferant. poſtquam primis inhiantia dictis
Agmina, ſuppreſſumque videt jam murmur Iaſon;
Talia miranti propius tulit orſa tyranno:
Rex Hyperionide, quem per freta tanta petundum
Cœlicolæ, & prima dignum ſtatuere carina:
Si quando hic aliquam noſtro fatus orbe ſolebat
Theſſaliam, ſi quos Phrixus memorare Pelaſgos;
Hi tibi, tot caſus, horrenda tot avia menſi,
Cernimur. ipſe egomet proprio de ſanguine Phrixi:
Namque idem Cretheus ambobus & Æolus auctor,
Cum Jove, Neptunoque, & cum Salmonide Nympha.
Meque nec huc enſes, aræque egere paternæ:
Nec tua, Theſſalicis quanquam inclita nomina terris,
Sponte ſequor. cui non juſſo tot adire voluptas
Monſtra maris? cui Cyaneos intrare fragores?
Sceptra tui toto Pelias ſub nomine Phœbi
Maxima ſorte tenens, totque illa creantia Divos
Oppida, tot vigili pulcherrima flumina cornu;
Ille meum imperiis urget caput: ille labores
Dat varios. ſuus ut magnum rex ſpargit ab Argis
Alciden, Sthenelo ipſe ſatus. tamen aſpera regum
Perpetimur juga; nec melior parere recuſo.
Hic ſibi me auratæ pecudis quiſcunque periclis
Exuvias perferre jubet. tibi gratia noſtri
Sit, precor, hæc, meritique locus, quod juſſa recepi:
Teque alium, quam quem Pelias ſperatque cupitque,
Promiſi, & meliora tuæ mihi fœdera dextræ.
Si petere hoc ſævi ſtatuiſſem ſanguine belli,

Offa dabat Pindufque rates: quotque ante fecuti
Inde nec audacem Bacchum, nec Perfea, reges.
Sed me nuda fides, fanctique potentia jufti
Huc tulit, & medii fociatrix gratia Phrixi,
Jamque tibi noftra geniti de ftirpe nepotes.
Nec tamen aut Phrygios reges, aut arva furentis
Bebryciæ fpernendus adi. feu fraude petivit,
Seu quis honore meos, fua reddita dona; Deûmque
Nos genus, atque patrem magnæ fenfere Minervæ.
Vix tandem longis quæfitam Colchida votis
Contigimus; qualemque dabat te fama, videmus.
Tu modo ne claros Minyis invideris actus.
Non aliena peto, terrifve indebita noftris,
Si quis & in precibus vero locus: atque ea Phrixo
Crede dari; Phrixum ad patrios ea ferre penates.
Munera tu contra victum mihi vecta per æquor
Accipe, Tænarii chlamydem de fanguine aheni,
Frenaque, & accinctum gemmis fulgentibus enfem:
Hoc patrium decus; hæc materni texta laboris:
His Lapithes affuerat eques. da jungere dextram,
Da Scythicas fociare domos: fciat effera regis
Ira mei, quem te horrifero fortitus in axe
Caucafus, atque tuis quantum mitefcat habenis.
Talibus orantem vultu gravis ille minaci
Jamdudum fremit; & furiis ignefcit opertis.
Ceu tumet, atque imo fub gurgite concipit auftros
Unda filens; trahit ex alto fic barbarus iras:
Et nunc aufa viri, nunc heu! fua prodita Grajis
Regna fremit: quin & facili fibi mente receptum
Jam Phrixum dolet, & Scythiæ periiffe timores:

Nunc quassat caput, ac juvenis spes ridet inanes;
Quid vesanus agat, quod vellera poscat ab angue.
Urit & antiquæ memorem vox præscia sortis;
Cur simul aut Persen illinc sibi moverit, aut hinc
Thessalicam Fortuna ratem: num debitus ista
Finis agat, sævæque petant jam vellera Parcæ.
Interea quoniam belli pugnæque propinquæ
Cura prior, fingit placidis fera pectora dictis.
Reddit & hæc: Cuperem haud tali vos tempore tectis
Advenisse meis, quo me gravis assidet hostis.
Frater enim (sceptri sic omnibus una cupido)
Excidium parat, & castris me ingentibus urget.
Quare, age, cognatas primum defendite sedes;
Nec decus oblati dimiseris advena belli.
Namque virum trahit ipse chalybs: tum vellera victor,
Tum meritis, nec sola dabo. contra inscius astus,
Ergo nec hic nostris deerat labor arduus actis,
Excipit Æsonides, & ceu nihil æquore passis
Additus iste dies? veniant super hæc quoque fato
Bella meo. non hunc parva mihi cæde dolorem,
Quasque dedit, luet ille moras. tum Castora mittit,
Qui ferat Ææi sociis responsa tyranni.
Acribus ast illos curis mora sæva trahebat.
Ac simul ut medio viderunt Castora campo,
Crebrior incussit mentem pavor: O Jovis alma
Progenies, fare, an patriam spes ulla videndi,
Fare, omnes. ille in mediis sic orsus Achivis:
Nec ferus Æetes, ut fama, nec aurea nobis
Terga negat: bello interea sed pressus iniquo
Auxilium petit: armatos dux protinus omnes

Accelerare jubet; longo nam tuta receſſu
Puppis, & oppoſita fluvius defenditur urbe.
Haud mora; proſiliunt, quos nec Rhipæa juventus,
Quos nec Iber, aut tota ſuis Aurora pharetris
Suſtineat. ſtetit explicito prius agmine pubes:
Expertique ſimul, ſi tela artuſque ſequantur.
Nec quiſquam freta, nec patrias jam reſpicit urbes:
Sed magis ad præſens itur decus. incita criſtas
Aura quatit: variis floret via diſcolor armis.
Qualis ab Oceano nitidum chorus æthera veſtit:
Qualibus aſſurgens nox aurea cingitur aſtris.
Illos Sole ſatus tacita mœſtiſſimus ira
Miratur temere aſſumtos: nec talia mallet
Robora, quam medios hoſtem ſubiiſſe penates.
Interea læto patitur convivia vultu;
Et juxta Æſoniden magno cratere laceſſit,
Nunc ſibi monſtrantem natos Jovis, oraque juxta
Æacidûm, nunc ingentes Calydonis alumnos:
Audit & Alciden infando errore relictum,
Defletoſque duces, terræque mariſque labores.
Ipſe autem tantis concita furoribus arma
Expetit Æſonides, & amicos ordine reges:
* Quis procul ille virum nobis, quem balteus aſper
Subligat, & ſtricto ſtat proximus armiger arcu,
Ceu pugnam paret, & poſitas confundere menſas?
Contra flammigeri proles Perſeïa Solis,
Quem rogitas, Carmejus, ait; mos, comminus arma
Semper habere viro. ſemper meminiſſe pharetræ.
Quid Latagum? quid ſi amnigenam mirere Choaſpem?
Bellatoris equi potantem cerne cruores:

Nec tamen immiſſis hic ſegnior ibit habenis.
Illum, ait Æſonides, pariter refer: horrida ſignis
Cui chlamys, & multa ſpirat coma flexilis aura.
Reſpicit Æetes, atque hunc quoque nomine reddit:
Dives Aron; croceos ſic illius omnis odores
Jactat eques; unctis ſic eſt coma culta maniplis:
Sed nec ſperne virum, & comtis diffide capillis.
Campeſus hic ſpoliis in tigridis; ille profundo
Incumbens Odruſſa mero: viden' alta comantem
Pectora, & ingenti turbantem pocula barba?
Hic & laxarten dictis ſtupet hoſpes acerbis
Immodicum, linguaque gravem; cui nulla minanti
Non Superûm, non præſentis reverentia belli.
Contra autem Æetes, Non fruſtra magna ſuperbo
Dicta volant, ait, & vocem paria arma ſequuntur:
Nec requies, quin Marte diem noctemque fatiget;
Atque ubi Rhipæa ſtupuerunt flumina bruma,
Jam pavidi cum prole Getæ, jam pervigil illum
Medus, & oppoſitis exſpectat Hiberia clauſtris.
Hos autem quæ quemque manus, quæ ſigna ſequantur,
Si memorem; prius humentem lux ſolverit umbram.
Cras acies, atque illa ducum cras regna videbis
Diſſona; ſaxiferæ ſurgat quibus imber arenæ;
Quæ jaculo gens apta levi, quæ picta pharetris
Venerit: ingentes animo jam proſpice campos,
Atque hanc alipedi pulſantem corpora curru
Euryalen, quibus exſultet Mavortia turmis,
Et quantum elata valeat peltata ſecuri,
Cara mihi & veras inter non ultima natas.
Fatur, & occiduo libat cratera parenti.

Quisque suis tum vota Deis & pocula fundit;
Dent aciem, dent belligeros superare labores.
Ecce autem Geticis veniens Gradivus ab antris,
Ingentemque trahens Arctoa per æquora nubem,
Aspicit Ææa Minyas stupefactus in urbe,
Ambitumque senem, promissaque vellera puppi
Thessalicæ: citus ad summi stellantia patris
Tecta ruit, questuque Jovem testatur acerbo:
Quæ studiis, rex magne, quies? jam mutua Divi
Exitia in solos hominum molimur honores:
Teque ea cuncta juvant, rabidam qui Pallada cœlo
Non abigis, neque femineis jus objicis ausis.
Non querar, exstructa quod vexerit ipsa carina
Vellera sacra meis sperantem avertere lucis,
Quodque palam tutata viros: sic cetera pergat,
Si valet, insidiis quæ nunc fallacibus ambit,
Nostra ut Phrixeo spolientur templa metallo.
Non opus auxilio Colchis, nec fœdere vestro:
Et Persen simul, & Minyas deposcimus hostes.
Quin age; quid tantæ coeunt in prœlia gentes?
Quid tuus Æsonides? imus nos, protinus imus,
In nemus auriferum, & sumtis decernimus armis?
Vel tu sola polo tacitis inopina tenebris
Labere; quantus ibi Deus experiere; nec illas
Adstiteris impune trabes. an Martia templa
Intemeranda minus, tacitus mihi lucus, & agger
Quod rudis; & sola colimur si gentibus umbra?
Est amor, & rerum cunctis tutela suarum:
Et tibi, magne pater, terris donaria certant:
Est honor his etiam suus. anne ego clara Mycenes

Culmina, virgineas præder ſi Cecropis arces,
Jam conjux, jam te gemitu lacrimiſque tenebit
Nata querens? metuant ergo, nec talia poſcant.
Non tulit hæc animis, quin longa ſilentia Pallas
Rumperet, irridens ſtrepitumque minaſque Gradivi:
Non tibi Biſtonidæ, quibus hæc fera murmura jactes,
Non Lapithæ, ſed Pallas, ait; neque ego ægide digna,
Nec vocer ulterius proles Jovis, excidat iſte
Ni tibi corde tumor: lituos mox armaque ſaxo
Oderis, & primis adimam tua nomina bellis.
Quin ſimili matrem demens gravitate ſecutus:
Digna quidem monſtrum ſuperis quæ tale creavit.
Quod tamen aggreſſæ ſcelus, aut quo crimine ſontes,
Si juvenem, qui juſſa ſui tam dira tyranni
Impavidus, maria & nondum qui nota ſubibat,
Juvimus, & magnis aliquam ſpem movimus auſis?
An nullas præferre preces, nec fœdera regis
Ulla ſequi? cæca ſed cuncta impellere pugna
Debuimus? ſic Thraces agunt, ſic turbidus iſte,
Si qua petit. cuperem hæc etiam nunc bella remitti,
Nec ſocias armare manus. da vellera, rector,
Et medio nos cerne mari. quod ſin ea Mavors
Abnegat, & ſolus noſtris ſudoribus obſtat;
Ibimus indecores, fruſtraque tot æquora vectæ,
* Faſſaque quæ nequeam? ſic femina. cœperat ardens
Hic iterum alternis Mavors inſurgere dictis.
Excipit hinc contra pater, & ſic voce coercet:
Quid veſane fremis? cum vos jam pœnitet acti,
Peccatumque ſatis; tunc ad mea jura venitis.
Quolibet iſta modo, quacunque impellite pugna,

Quæ cœpistis; habent quoniam sua fata furores.
Te tamen hoc, conjux, & te, mea nata, monebo:
Sit Persen pepulisse satis; nec vana retentet
Spes Minyas, finemve velint imponere bello.
Illum etenim talis rerum manet (accipite) ordo:
Victa retro nunc castra dabit, bellumque remittet,
Territus adventu ducis & virtute Pelasgi:
Mox ubi Thessalicis referent hos flamina terris,
Tunc aderit, victorque domos & sceptra tenebit:
Donec & Æeten inopis post longa senectæ
Exsilia (heu magnis quantum licet in pia fatis!)
Nata juvet; Grajusque nepos in regna reponat.
Hic labor, amborumque hæc sunt discrimina fratrum:
Vadite, & adversis, ut quis volet, irruat armis.
Dixerat. instaurat mensas, pacemque reducit;
Et jam sideream noctem dimittit Olympo.
Tunc assuetus adest Phlegræas reddere pugnas,
Musarum chorus, & citharæ pulsator Apollo:
Fertque gravem Phrygius circum cratera minister.
Surgitur in somnos, seque ad sua limina flectunt.

C. VALERII FLACCI

SETINI BALBI

ARGONAUTICON

LIBER SEXTUS.

LIBRI SEXTI

ARGUMENTUM

ÆGIDIO MASERIO

AUCTORE.

Mars furiis agitur. Minyarum fœdera Perses
Quæritat. auxilium Scythicis perfertur ab oris.
Æsoniden Pallas sequitur: fratremque Medontis
Candenti deturbat equo semotus Amyclis
Castor. Styre, fugis: nec cæsum credis Anausim
Saucius. in Minyas compellit Iazyga Mavors
Gesandrum. Canthus rapitur. pro corpore pugna
Exoritur. curru Euryale indignata receptum
Vindicat: inque tui falces, Ariasmene, currus
Laberis. ignotis Juno implet Colchida curis.
Miratur virgo pugnas. cadit ense Colaxes
Æsonio. damnat Divorum oracula Perses.

C. VALERII FLACCI SETINI BALBI

ARGONAUTICON

LIBER VI.

At vigil isdem ardet Furiis Gradivus, & acri
Corde tumet; nec quas acies, quæ castra sequatur,
Invenit: ire placet tandem, præsensque tueri,
Sternere si Minyas, magnoque rependere luctu
Regis pacta queat; Grajamque absumere pubem.
Impulit hinc currus, monstrum irrevocabile belli
Concutiens, Scythiæque super tentoria sistit.
Protinus e castris fugit sopor: excita tela;
Turbati coiere duces: hos insuper ingens
Fama movet, rate quæ sacra vulgabat Achivos
Advenisse, sui repetentes vellera Phrixi;
Quos malus hospitio junctaque ad fœdera dextra
Luserit Æetes; atque in sua traxerit arma.
Ergo, consiliis dum nox vacat alta movendis,
Legatos placet ire duces: mandataque Perses
Edocet, affari Minyas, fraudemque tyranni

Ut moneant; quinam hinc animos averterit error;
Se primum Hæmoniis hortatum ea vellera terris
Reddere, & exuvias pecudis dimittere sacræ:
Hinc odium, & tanti venisse exordia belli.
Quin potius dextramque suam, suaque arma sequantur;
Aut remeent. neque enim Æetæ promissa fidemque
Esse loco; abstineant aliena a sanguine pugnæ.
Non illos ideo tanti venisse labores
Per maris. ignotis quid opus concurrere, nec quos
Oderis? hæc medio Perses dum tempore mandat,
Aureus effulsit campis rubor; armaque & acres
Sponte sua strepuere tubæ. Mars sævus ab altis,
Hostis io, conclamat, equis, agite, ite, propinquat:
Ac simul hinc Colchos, hinc fundit in æquora Persen:
Tunc & quisque suis committit prœlia telis,
Voxque Dei pariter pugnas audita per omnes.
Hinc, age, Rhipæo quos videris orbe furores,
Musa, mone; quanto Scythiam molimine Perses
Concierit, quis fretus equis per bella virisque.
Verum ego nec numero memorem, nec nomine cunctos,
Mille vel ora movens. neque enim plaga gentibus ulla
Ditior: æterno quanquam Mæotia pubes
Marte cadat; pingui nunquam tamen ubere desit,
Quod geminas Arctos, magnumque quod impleat anguem.
Ergo duces, solasque, Deæ, mihi promite gentes.
Miserat ardentes, mox ipse secutus, Alanos,
Heniochosque truces, jampridem infensus Anausis;
Pacta quod Albano conjux Medea tyranno:
Nescius, heu quanti thalamos ascendere monstri
Arserit, atque urbes maneat qui terror Achæas;

Gratior ipſe Deis, orbaque beatior aula.
Proxima Biſaltæ regio, ductorque Colaxes,
Sanguis & ipſe Deûm; Scythicis quem Juppiter oris
Progenuit, viridem Myracen Tibiſenaque juxta
Oſtia, ſemifero (dignum ſi credere) captus
Corpore: nec Nymphæ geminos exhorruit angues.
Cuncta phalanx inſigne Jovis, cælataque geſtat
Tegmina diſperſos trifidis ardoribus ignes:
Nec primus radios, miles Romane, coruſci
Fulminis, & rutilas ſcutis diffunderis alas.
Inſuper auratos collegerat ipſe dracones,
Matris Horæ ſpecimen: linguiſque adverſus utrinque
Congruit, & tereti ſerpens dat vulnera gemmæ.
Tertius unanimis veniens cum millibus Auchus
Cimmerias oſtentat opes; cui candidus olim
Crinis ineſt, natale decus: dat longior ætas
Jam ſpatium; triplici percurrens tempora nodo:
Demittit ſacro geminas a vertice vittas.
Dathin Achæmeniæ gravior de vulnere pugnæ
Miſit in arma Daraps; acies quem Martia circum
Gangaridûm, potaque Gerys quos efferat unda,
Quique lacum cinxere Bicen. non defuit Anxur,
Non Rhodalo cum fratre Sydon: Aceſinaque lævo
Omine fatidicæ Phrixus movet agmina cervæ.
Ipſa comes, ſætis fulgens & cornibus aureis,
Ante aciem celſi vehitur geſtamine conti
Mœſta, nec in ſævæ lucos reditura Dianæ.
Movit & Hylæa ſupplex cum gente Syenen
Impia germani prætentans vulnera Perſes.
Denſior haud uſquam, nec celſior extulit ullas

Silva trabes; feſſæque prius rediere ſagittæ,
Arboris ad ſummum quam pervenere cacumen.
Quin & ab Hyrcanis Titanius expulit antris
Cyris in arma viros: plauſtriſque ad prœlia cunctas
Coraletæ traxere manus: ibi ſutilis illis
Et domus, & crudo reſidens ſub vellere conjux,
Et puer e primo torquens temone cateias.
Linquitur abruptus pelago Tyra; linquitur & mons
Ambenus, & gelidis pollens Ophiuſa venenis.
Degenereſque ruunt Sindi; glomerantque paterno
Crimine, nunc etiam metuentes verbera turmas.
Hos ſuper æratam Phalces agit æquore nubem
Cum fremitu; denſique levant vexilla Coralli:
Barbaricæ quîs ſigna rotæ, ferrataque dorſo
Forma ſuum, truncæque Jovis ſimulacra columnæ:
Prœlia nec rauco curant incendere cornu;
Indigenas ſed rite duces & priſca ſuorum
Facta canunt, veterumque viris hortamina laudes.
Aſt ubi Sidonicas inter pedes æquat habenas;
Illinc juratos ſecum trahit Æa Baternas:
Quos, duce Teutagono, crudi mora corticis armat,
Æquaque, nec ferro brevior nec rumpia ligno.
Nec procul albentes gemina ferit aclyde parmas,
Hiberni qui terga Noæ, gelidumque ſecuri
Eruit, & tota non audit Alazona ripa:
Quoſque Taras, niveûmque ferax Evarchus olorum.
Te quoque venturis, ingens Ariaſmene, ſeclis
Tradiderim, molem belli, lateque ferentem
Undique falcatos deſerta per æquora currus.
Inſequitur Drancæa phalanx, clauſtriſque profuſi

Caſpiadæ: quîs turba canum non ſegnius acres
Exſilit ad lituos, pugnaſque capeſſit heriles.
Inde etiam par mortis honos; tumuliſque recepti
Inter avos poſituſque virûm: nam pectora ferro,
Terribileſque innexa jubas ruit agmine nigro
Latratuque cohors: quanto ſonat horrida Ditis
Janua, vel ſuperas Hecates comitatus ad auras.
Ducit ab Hyrcanis vates ſacer agmina lucis
Varus: eum Scythiæ jam tertia viderat ætas
Magnanimos Minyas Argoaque vela canentem.
Illius & dites monitis ſpondentibus Indi,
Et centumgeminæ Lagea novalia Thebes,
Totaque Rhipæo Panchaïa rapta triumpho.
Diſcolor haſtatas effudit Hiberia turmas,
Quas Otaces, quas Latris agunt, & raptor amorum
Neurus, & expertes canentis Iazyges ævi.
Namque, ubi jam vireſque aliæ, notoſque refutat
Arcus, & inceptus jam lancea temnit heriles,
Magnanimis mos ductus avis, haud ſegnia mortis
Jura pati; dextra ſed caræ occumbere prolis,
Enſe dato: rumpuntque moras natuſque parenſque,
Ambo animis, ambo miſeri tam fortibus actis.
Hic & odorato ſpirantes crine Micelæ,
Ceſſææque manus; & qui tua jugera nondum
Eruis, ignotis inſons, Arimaſpe, metallis.
Doctus & Auchates patulo vaga vincula gyro
Spargere, & extremas laqueis adducere turmas.
Non ego ſanguineis geſtantem tympana bellis
Thyrſageten, cinctumque vagis poſt terga ſilebo
Pellibus, & nexas viridantem floribus haſtas.

Fama, ducem, Jovis & Cadmi de ſanguine, Bacchum;
Hac quoque turiferos, felicia regna, Sabæos,
Hac Arabas fudiſſe manu: mox rumperet Hebri
Cum vada, Thyrſagetas gelida liquiſſe ſub Arcto.
Illis omnis adhuc veterum tenor, & ſacer æris
Pulſus, & Eoæ memoratrix tibia pugnæ.
Jungit opes Eumeda ſuas: ſua ſigna ſecuti
Exomatæ, Torinique, & flavi crine Satarchæ:
Mellis honos Torinis; ditant ſua mulctra Satarchen;
Exomatas venatus alit. nec clarior ullis
Arctos equis: abeunt Hypanin, fragilemque per undam,
Tigridis aut ſævæ profugi cum prole leænæ:
Mœſtaque ſuſpectæ mater ſtupet aggere ripæ.
Impulit & dubios Phrixei velleris ardor
Centoras, & diros magico terrore Choatras.
Omnibus in ſuperos ſævus honor; omnibus artes
Monſtrificæ: nunc vere novo compeſcere frondes;
Nunc ſubitam trepidis Mæotin ſolvere plauſtris.
Maximus hos inter Stygia venit arte Coaſtes:
Sollicitat nec Martis amor; ſed fama Cytææ
Virginis, & paribus ſpirans Medea venenis.
Gaudet Averna palus, gaudet jam nocte quieta
Portitor, & tuto veniens Latonia cœlo.
Ibant & geminis æquantes cornibus alas
Ballonoti; comitumque celer mutator equorum
Mœſus; & ingentis frenator Sarmata conti:
Nec tot ab extremo fluctus agit æquore, nec ſic
Fratribus adverſa Boreas reſpondet ab unda;
Aut is apud fluvios volucrum ſonus; æthera quantus
Tunc lituûm concentus adit, lymphataque miſcet

Millia: quot foliis, quot floribus incipit annus.
Ipſe rotis gemit intus ager; tremebundaque pulſu
Nutat humus: quatit ut ſævo cum fulmine Phlegram
Juppiter, atque imis Typhona reverberat arvis.
Prima tenent illinc patriis Abſyrtus in armis,
Et gener; ingenteſque inter ſua millia reges.
At circa Æſoniden Danaûm manus, ipſaque Pallas
Ægide terrifica; quam nec Dea laſſat habendo,
Nec pater horrentem colubris vultuque tremendam
Gorgoneo, nec ſemineces oſtendere crines
Tempus adhuc; primaſque ſinit concurrere pugnas.
Impulit hos contra Mavors pater, & mala Jeti
Gaudia, Tiſiphoneque caput per nubila tollens,
Ad ſonitum litui, mediaque altiſſima pugna:
Necdum clara, quibus ſeſe fuga mentibus addat,
Illi ubi conſertis junxere frementia telis
Agmina, virque virum galeis afflavit adactis;
Continuo hinc obitus, perfractaque cædibus arma;
Corporaque, alternus cruor, alternæque ruinæ:
Volvit ager galeas, & thorax egerit imbres
Sanguineos. hinc barbarici glomerantur ovatus,
Hinc gemitus, mixtæque virûm cum pulvere vitæ.
Caſpius Ææum correpto crine Moneſen
Abſtulit; hunc pariter Colchi Grajique ſequuntur
Miſſilibus: rapit ille necem, prædamque relinquit:
Nec ſociis jam cura viri. Dypſanta Careſus,
Strymonaque obſcura ſpargentem vulnera funda
Dejicit: Albani cadit ipſe Cremedonis haſta:
Jamque latet; curruſque ſuper turmæque feruntur.
Proceſſere Melas & Hidaſmenus; incipit haſta

Ante Melas: levis ast abies elusit utrumque;
Ensibus inde ruunt: prior occupat ære citato
Cassidis ima Melas; infracta est vulnere cervix;
Mixta perit virtus: nescit cui debeat Œbreus,
Aut cui fata Tyres. dum sibila respicit Iron
Cuspidis Argivæ, Pyliam latere accipit hastam.
Viderat Hyrcanos paribus discurrere fratres
Castor equis; pater armento quos dives ab omni
Nutrierat, satisque viam monstrarat iniquis:
Tum magis atque magis peditem candore notato
Tyndariden incendit amor: simul obvius hastam
Pectus in adversum Gelæ jacit alipedemque:
Constitit excusso victor duce: risit ab alta
Nube pater, prensisque equitem cognovit habenis.
At pariter luctuque furens visuque Medores
Tyndariden petit, & superos sic voce precatur:
Hunc, age, vel cæso comitem me reddite fratri:
Primus & hic nostra sonipes cadat impius hasta,
Credita qui misero non rettulit arma parenti,
Meque venit contra, captivaque terga ministrat.
Dixerat: Actæi sed eum prior hasta Phaleri
Dejicit: ad socias sonipes citus effugit alas.
Quis tibi fatales unquam metuisset Amyclas
Œbaliamque manum, tot, Rhyndace, montibus inter
Diviso, totidemque fretis? cadit impiger una
Inguine transfosso clari Taulantis alumnus
Semidea genitrice Tages; cui plurima silvis
Pervigilat materna soror, cultusque laborat;
Tenuia non illum candentis carbasa lini,
Non auro depicta chlamys, non flava galeri

Cæsaries, pictoque juvant subtemine bracæ.
Jamque novus mediæ stupefacta per agmina pugnæ
Vadit eques, densa spargens hastilia dextra,
Fulmineumque viris proturbans ingerit ensem
Huc alternus & huc: cum sævior, ecce, juventus
Sarmaticæ coiere manus, fremitusque virorum
Semiferi: riget his molli lorica catena;
Id quoque tegmen equis; at equi porrecta per armos
Et caput ingentem campis hostilibus umbram
Fert abies obnixa genu; vaditque virûm vi,
Vadit equûm, docilis relegi docilisque relinqui,
Atque iterum medios non altior ire per hostes.
Orbibus hos rapidis, mollique per æquora Castor
Anfractu levioris equi deludit anhelos,
Immemoresque mori: sed non îsdem artibus æque
Concurrunt, ultroque ruunt in funera Colchi.
Campesus, impacta latus inter & ilia quercu,
Tollitur, ac mediam moriens descendit in hastam.
Œbasus, infestum submisso poplite Phalcen
Evasisse ratus, lævum per luminis orbem
Transfigitur; teneræ liquuntur vulnere malæ.
Contra autem geminis fidens thoracibus, ictum
Sustulit, & gladio Sibotes ferit ultima teli,
Nequidquam: jam cuspis inest, nec fragmina curat
Ambenus, & trunco medium subit Otrea ligno.
Seminecem Taxes Hypanin vehit, atque remissum
Pone trahit fugiens, & cursibus exuit hastam:
Dumque recollectam rursus locat; irruit ultro,
Turbatumque Lacon, & adhuc invadit inermem.
Impulit adverso præceps equus Onchea conto,

Nequidquam totis revocantem viribus armos.
In latus accedit ſonipes; accedit & ipſe
Frigidus: arma cadunt; rorat procul ultima cuſpis.
Qualem populeæ ſidentem nexibus umbræ,
Si quis avem ſummi deducat ab aere rami,
Ante manu tacita cui plurima crevit arundo;
Illa dolis viſcoque ſuper correpta ſequaci
Implorat ramos, atque irrita concitat alas.
Parte alia infeſtis (nam fors ita junxit) in armis
Styrus adeſt, lætuſque virum cognoſcit Anauſin;
Et prior: En cujus thalamis Æetia virgo
Dicta manet, noſtroſque feret qui victor amores.
Non, ait: invitoque gener mutabere patri.
Tum ſimul adverſas collatis curſibus haſtas
Conjiciunt: fugit adductis Albanus habenis
Saucius, atque datum leto non ſperat Anauſin;
Nec videt. ille autem telo moribundus adacto,
Ad ſoceros, pactæque ſinus en conjugis, inquit,
Styre, fugis; vulnus referens, quod carmine nullo
Suſtineat, nulliſque levet Medea venenis.
Dixerat: extremus cum lumina corripit error;
Voxque repreſſa gelu, percuſſaque vertice tellus.
Hinc animos acies auget; magnoque doloris
Turbine Geſandrum Mavors rapit: ille morantes
Increpat, & ſtricto ſic urget Iazygas enſe:
Nempe omnes cecidere ſenes, nempe omnis ademtus
Ante pater. quæ vos ſubito tam fœda ſenectus
Corripuit, fregitque animos, atque abſtulit iras?
Aut mecum mediam, juvenes, agite, ite per urbem,
Argolicamque manum; aut caris occumbite natis.

Irruit, & patrias cœptis ferus advocat umbras:
Sancte mihi Vorapte pater, tua pectora nato
Suggere nunc, animamque parem; ſi fata peroſo
Tarda tibi turpeſque moras non ſegnius ipſi
Paruimus, parvique viam didicere nepotes.
Hæc ait, auditurque Erebo: tunc corripit enſem
Turbidus, & Furiis ardens quatit arma paternis.
Indigenis ſacratus aquis, magnique ſacerdos
Phaſidis Arctoïs Aquites errabat in armis;
(Populeus cui frondis honor, conſpectaque glauco
Tempora nectuntur ramo) te, Cyrne, parentis
Immemorem duræ cupiens abducere pugnæ;
Jamque omnes impune globos diverſaque luſtrans
Agmina, quem quærit, nuſquam videt, atque iterum inſtat
Vociferans, iterum belli diverſa peragrat:
Lancea cæruleas circum ſtrepit incita vittas.
Opprimit admiſſis ferus hunc Geſander habenis.
Ille manum trepidans atque irrita ſacra tetendit:
Teque per hanc, inquit, genitor, tibi ſi manet, oro
Canitiem, compeſce minas, & ſicubi nato
Parce meo. dixit. contra ſic victor adacto
Enſe refert: Genitor, turpi durare ſenecta
Quem mihi reris adhuc, ipſe hac occumbere dextra
Maluit, atque ultro ſegnes abrumpere metas.
Et tibi ſi pietas nati, ſi dextra fuiſſet,
Haud medii precibus tereres nunc tempora belli;
Præda future canum. juveni ſors pulchrior omni;
Et certare manu decet, & caruiſſe ſepulcro.
Dixerat: ille Deos moriens cœlumque precatur,
Dextera ne miſero talis foret obvia nato.

Te quoque, Canthe, tui non inſcia funeris Argo
Flevit, ab invita rapientem tela carina:
Jam Scythicos miſerande ſinus, jam Phaſidis amnem
Contigeras: nec longa dies, ut capta videres
Vellera, & Euboicis patrios de montibus ignes.
Illum, ubi congreſſu ſubiit Geſander iniquo,
Territat his: Tu, qui faciles hominumque putaſti
Has, Argive, domos, alium hic miſer aſpicis annum;
Altricemque nivem, feſtinaque tædia vitæ.
Non nos aut levibus componere brachia remis
Novimus, aut ventos opus exſpectare ferentes;
Imus equis, qua vel medio riget æquore pontus,
Vel tumida fremit Hiſter aqua: nec mœnia nobis
Veſtra placent: feror Arctois nunc liber in arvis
Cuncta tenens mecum: omnis amor jacturaque plauſtri
Sola; nec hac longum victor potiere rapina.
Aſt epulæ quodcunque pecus, quæcunque ferarum,
Mitte Aſiæ, mitte Argolicis mandata colonis,
Ne trepident. nunquam has hiemes, hæc ſaxa relinquam
Martis agros: ubi jam ſævo duravimus amne
Progeniem, natoſque rudes: ubi copia leti
Tanta viris? ſic in patriis bellare pruinis
Prædarique juvat: talemque hanc accipe dextram.
Dixit, & Edonis nutritum miſſile ventis
Concitat: it medium per pectus & horrida nexu
Letifer æra chalybs. trepidus ſuper advolat Idas,
Ac ſimul Œnides, pariterque Menœtius, & qui
Bebrycio propius remeavit ab hoſpite victor.
At vero ingentem Telamon procul extulit orbem,
Exanimem te, Canthe, tegens: ceu ſeptus in arcto.

Dat catulos poſt terga leo. ſic comminus haſtam
Æacides greſſumque tenet, contraque ruentem
Septeno validam circumfert tegmine molem.
Nec minus hinc urget Scythiæ manus, armaque Canthi,
Quiſque ſibi & Grajo pœnam de corpore poſcens.
Arduus inde labos: medioque in corpore pugna
Conſeritur. magno veluti cum turbine ſeſe
Ipſius Æoliæ frangunt in limine venti,
Quem pelagi rabies, quem nubila, quemque ſequatur
Illa dies: obnixa virûm ſic comminus hæret
Pugna; nec arrepto velli de corpore poſſunt.
Ut bovis exuvias multo qui frangere olivo
Dat famulis: tendunt illi, tractuque viciſſim
Taurea terga domant; pingui fluit unguine tellus.
Talis utrinque labos, raptataque limite in arcto
Membra viri miſeranda meant. hi tendere contra,
Hi contra; alternæque virûm non cedere dextræ.
Hinc medium Telamon Canthum rapit; hinc tenet ardens
Colla viri, & molles galeæ Geſander habenas:
Inſonuit quæ lapſa ſolo, dextramque fefellit.
Ille iterum in clypei ſeptemplicis improbus orbem
Arietat, & Canthum ſequitur, Canthumque repoſcit:
Quem manus a tergo ſociûm rapit, atque receptum
Virginis Euryales curru locat: advolat ipſa,
Ac ſimul Hæmonidæ: Geſandrumque omnis in unum
It manus. ille novas acies & virginis arma
Ut videt, Has etiam contra bellabimus? inquit.
Heu pudor! inde Lycen ferit ad confine papillæ;
Inde Thoen, qua pelta vacat. jamque ibat in Harpen,
Vixdum prima levi ducentem cornua nervo,

Illabentis equi tendentem frena & Henippen:
Cum regina, gravem nodis auroque ſecurim
Congeminans, partem capitis galeæque ferinæ
Diſſipat. hic pariter telorum immanis in unum
It globus: ille diu conjectis ſufficit haſtis:
Quîs gravior, nutuque cadens exterruit Idam.
Tunc ruit, ut montis latus, aut ut machina muri,
Quæ ſcopulis trabibuſque diu confectaque flammis
Procubuit tamen, atque ingentem propulit urbem.
Ecce locum tempuſque ratus, jamque & ſua poſci
Prœlia, falcatos infert Ariaſmenus axes,
Sævaque diffundit ſociûm juga, protinus omnes
Grajugenas, omnes rapturus ab agmine Colchos.
Qualiter, exoſus Pyrrhæ genus, æquora rurſus
Juppiter atque omnes fluviûm ſi fundat habenas,
Ardua Parnaſi lateant juga, ceſſerit Othrys
Piniger, & merſis decreſcant rupibus Alpes.
Diluvio tali, paribuſque Ariaſmenus urget
Excidiis, nullo rapiens diſcrimine currus.
Ægida tum primum virgo ſpiramque Meduſæ
Tercentum ſævis ſqualentem ſuſtulit hydris,
Quam ſoli vidiſtis equi: pavor occupat ingens
Excuſſis in terga viris; diramque retorquet
In ſocios non ſponte luem. tunc enſibus uncis
Implicat, & trepidos lacerat diſcordia currus.
Romanas veluti ſæviſſima cum legiones
Tiſiphone regeſque movet; quorum agmina pilis,
Quorum aquilis utrinque micant, eademque parentis
Rura colunt; idem lectos ex omnibus agris
Miſerat infelix non hæc ad prœlia Tibris.

Sic modo concordes externaque fata petentes
Palladii rapuere metus; sic in sua versi
Funera concurrunt dominis revocantibus axes.
Non tam fœda virûm Laurentibus agmina terris
Ejecere Noti; Libyco nec talis imago
Litore, cum fractas involvunt æquora puppes.
Hinc bijuges, illinc artus tenduntur heriles,
Quos radii, quos frena secant; trahiturque trahitque
Currus cæde madens; atroque in pulvere regum
Viscera nunc aliis, aliis nunc curribus hærent.
Haud usquam Colchorum animi: neque cura cavere
Tela; sed implicitos miseraque in peste revinctos
Confodiunt: ac forma necis non altera surgit,
Quam cervos ubi non Umbro venator edaci,
Non penna petit; hærentes sed cornibus altis
Invenit, & cæca constrictos excipit ira.
Ipse recollectis audax Ariasmenus armis
Desilit: illum acies curvæ secat undique falcis,
Partiturque rotis: atque inde furentia raptus
In juga Circæos tetigit non amplius agros.
Talia certatim Minyæ sparsique Cytæi
Funera miscebant campis, Scythiamque premebant:
Cum Juno Æsonidæ, non hanc ad vellera cernens
Esse viam, nec sic reditus regina parandos,
Extremam molitur opem; funesta priusquam
Consilia, ac feras aperit rex perfidus iras.
Increpat & sævis Vulcanum mœsta querelis,
Cujus flammiferos videt inter regia tauros
Pascua Tartaream proflantes pectore noctem.
Hæc etenim Minyas ne jungere Marte peracto

Monſtra ſatis jubeat Cadmei dentibus hydri,
Ante diem timet, & varias circumſpicit artes:
Sola animo Medea ſubit: mens omnis in una
Virgine; nocturnis qua nulla potentior aris.
Illius ad fremitus ſparſoſque per avia ſuccos
Sidera fixa pavent, & avi ſtupet orbita Solis:
Mutat agros fluviúmque vias; ſuus alligat igni
Cuncta ſopor: recoquit feſſos ætate parentes,
Datque alias ſine lege colus. hanc maxima Circe
Terrificis mirata modis, hanc advena Phrixus;
Quamvis Atracio lunam ſpumare veneno
Sciret, & Hæmoniis agitari cantibus umbras.
Ergo opibus magicis & virginitate tremendam
Juno duci ſociam conjungere quærit Achivo.
Non aliam tauris videt & naſcentibus armis
Quippe parem. medio quam ſi ſtet in agmine flammæ,
Nullum mente nefas, nullos horreſcere viſus.
Quid ſi cæcus amor, ſævuſque acceſſerit ignis?
Hinc Veneris thalamos, ſemperque recentia ſertis
Tecta petit. viſa jamdudum proſilit altis
Diva toris, volucrumque exercitus omnis Amorum.
Ac prior hanc placidis ſupplex Saturnia dictis
Aggreditur, veros metuens aperire timores:
In manibus ſpes noſtra tuis, omniſque poteſtas
Nunc, ait. hoc etiam magis annue vera fatenti.
Durus ut Argolicis Tirynthius exſulat oris;
Mens mihi non eadem Jovis, atque averſa voluntas:
Nullus honor thalamis, flammæve in nocte priores.
Da, precor, artificis blanda adſpiramina formæ,
Ornatuſque tuos, terra cœloque potentes.

Sensit Diva dolos, jam pridem sponte requirens
Colchida & invisi genus omne exscindere Phœbi.
Tum vero optatis potitur; nec passa precari
Ulterius, dedit acre decus fœcundaque monstris
Cingula; non pietas quibus, aut custodia famæ,
Non pudor: at contra levis & festina cupido,
Affatusque mali, dulcisque labantibus error,
Et metus, & demens alieni cura pericli.
Omne, ait, imperium, natorumque arma meorum
Cuncta dedi: quascunque libet nunc concute mentes.
Cingitur arcanis Saturnia læta venenis,
Atque hinc virgineæ venit ad penetralia sedis,
Chalciopen imitata sono formaque sororem.
Fulsit ab invita lumen procul: & pavor artus
Protinus, atque ingens Æetida perculit horror.
Ergo nec ignotis Minyas huc fluctibus, inquit,
Advenisse, soror, nec nostro sola parenti
Scis socias junxisse manus? at cetera muros
Turba tenet, fruiturque virûm cœlestibus armis.
Tu thalamis ignava sedes, tu sola paterna
Fixa domo? tales quando tibi cernere reges?
Illa nihil contra; nec enim Dea passa: manumque
Implicat, & rapidis mirantem passibus aufert.
Ducitur infelix ad mœnia summa futuri
Nescia virgo mali, & falsæ commissa sorori.
Lilia per vernos lucent velut alba colores,
Præcipue quîs vita brevis, totusque parumper
Floret honor, fuscis & jam Notus imminet alis.
Hanc residens altis Hecate Perseïa lucis
Flebat, & has imo referebat pectore voces:

Deseris, heu, nostrum nemus æqualesque catervas;
Ah misera, ut Grajas haud sponte vageris ad urbes!
Non injussa tamen: neque te, mea cura, relinquam.
Magna fugæ monumenta dabis; spernere nec usquam
Mendaci captiva viro: meque ille magistram
Sentiet, & raptu famulæ doluisse pudendo.
Dixerat. ast illæ murorum extrema capessunt,
Defixæque virûm lituûmque fragoribus horrent.
Quales instanti nimborum frigore mœstæ
Succedunt ramis, hærentque pavore volucres.
Jamque Getæ, jamque omnis Hiber, Drancæaque densa
Strage cadit legio, & latis prosternitur arvis:
Semineces duplicesque inter sua tela, suosque
Inter equos sævam misero luctamine versant
Congeriem, & longis campos singultibus implent.
Victores contra patrium Pæana Geloni
Congeminant: eadem redeunt mox gaudia victis,
Qua Deus & melior belli respexit imago.
Quis tales obitus dederit, quis talia facta,
Dic, age, tuque feri reminiscere, Musa, furoris.
Absyrtus clypei radiis curruque coruscus
Solis avi; cujus vibrantem comminus hastam
Cernere, nec galeam gentes potuere minantem;
Sed trepidæ redeunt, & verso vulnera tergo
Accipiunt, magnisque fugam clamoribus augent:
Proterit impulsu gravis agmina, corporaque atris
Sternit equis, gemitusque premit spirantis acervi.
Nec levior comitatur Aron; horrentia cujus
Discolor arma super, squalentesque ære lacertos,
Barbarica chlamys ardet acu, tremefactaque vento

Implet equum. qualis roseis it Lucifer alis,
Quem Venus illustri gaudet producere cœlo.
At non inde procul Rhamelus & acer Otaxes
Dispulerant Colchos, pariterque inglorius Armes;
Fraude nova stabula & furtis assuetus inultis
Depopulare greges: frontem cum cornibus auxit
Hispidus, inque Dei latuit terrore Lycei.
Hac tunc attonitos facie defixerat hostes.
Quem simul ignota formidine bella moventem
Vidit Aron; Pavidos te, inquit, nunc rere magistros,
Et stolidum petiisse pecus. non pascua, nec seps
Hic tibi: nocturnis mitte hæc simulacra rapinis;
Neve Deum mihi finge; Deus quoque consere dextram.
Sic ait: intentaque adjutum missile planta
Dirigit, & lapsis patuerunt vulnera villis.
Nec minus Æolii proles Æetia Phrixi
Fertur & ipsa furens; ac se modo læta Cytæis
Agminibus, modo cognatis ostentat Achivis.
Atque hos, in medio duri discrimine belli,
Laudibus inque ipsis, gaudens ubi vidit Iason;
Macte, ait, o nostrum genus, & jam certa propago
Æoliæ, nec opina, domus: sat magna laborum
Dona fero, satis hoc visu quæcunque rependo.
Dixit, & in Sueten, magnique in fata Ceramni
Emicuit; clypeumque rotans, hunc poplite cæso
Dejicit, illum aperit lato per pectus hiatu.
Argus utrumque ab equis ingenti porrigit arvo
Et Zacorum & Phalcen, peditem pedes haurit Amastrum.
Sanguinis ille globos, effusaque viscera gestat,
Barbarus & cassa frendens sublabitur ira.

Dat Calais Bariſanta neci, ſemperque propinquas
Rhipea venali comitantem ſanguine pugnas.
Centum lecta boum bellator corpora, centum
Pactus equos; his ille animam lucemque rependit
Crudelis: tandem dulces jam caſſus in auras
Reſpicit, ac nulla cœlum reparabile gaza.
Labitur intortos per tempora cærula crines
Tunc quoque materna velatus arundine Peucron.
At genitrix imis pariter Mæotis ab antris
Implevit plangore lacus, natumque vocavit,
Jam non per ripas, jam non per curva volantem
Stagna, nec in medio truncantem marmore cervos.
Eurytus Exomatas agit æquore. Neſtoris haſtæ
Immoritur primævus Helix (nec reddita caro
Nutrimenta patri) brevibus præreptus in annis.
At Latagum Zatenque Daraps; illum exigit haſta,
Hunc fugat; ingentem ſubiti cum ſanguinis undam
Vidit, & extremo lucentia pectora ferro.
Ecce autem muris reſidens Medea paternis,
Singula dum magni luſtrat certamina belli,
Atque hos ipſa procul denſa in caligine reges
Agnoſcit, quæritque alios Junone magiſtra,
Conſpicit Æſonium longe caput: ac ſimul acres
Huc oculos ſenſuſque refert animumque faventem:
Nunc quo ſe raperet, nunc quo diverſus abiret,
Ante videns; quotque unus equos, quot funderet arma,
Orantesque viros quam denſis ſterneret haſtis.
Quaque iterum tacito ſparſit vaga lumina vultu,
Aut fratris quærens, aut pacti conjugis arma,
Sævus ibi miſeræ ſoluſque occurrit Iaſon.

Tunc his germanam aggreditur, ceu neſcia, dictis:
Quis, precor, hic, toto jamdudum fervere campo
Quem tueor, quemque ipſa vides? nam te quoque tali
Attonitam virtute reor. contra aſpera Juno
Reddit agens ſtimulis, ac diris fraudibus urget:
Ipſum, ait, Æſoniden cernis, ſoror, æquore tanto
Debita cognati repetit qui vellera Phrixi;
Nec nunc laude prior generis, nec ſanguinis uſquam.
Aſpicis, ut Minyas inter, proceresque Cytæos
Emicet effulgens, quantiſque inſultet acervis:
Et jam vela dabit, jam litora noſtra relinquet,
Theſſaliæ felicis opes, dilectaque Phrixo
Rura petens. eat atque utinam, ſuperetque labores!
Tantum effata, magis campis intendere ſuadet,
Dum datur, ardenteſque viri percurrere pugnas.
At ſimul hanc dictis, illum Dea Marte ſecundo
Impulit, atque novas egit ſub pectora vires,
Ora ſub excelſo jamdudum vertice coni
Sæva micant, curſuſque ardeſcit: nec tibi, Perſe,
Nec tibi, virgo, jubæ lætabile ſidus Achivæ.
Acer ut autumni canis, iratoque vocati
Ab Jove fatales ad regna injuſta cometæ.
Nec ſua Crethiden latuit Dea, vimque recentem
Sentit agi membris, ac ſe ſuper agmina tollit:
Quantus ubi ipſe gelu, magnoque incanuit imbre
Caucaſus, & ſummas abiit hibernus in Arctos.
Tunc vero, ſtabulis qualis leo ſævit opimis,
Luxurians, ſpargitque famem, mutatque cruores;
Sic neque parte ferox, nec cæde moratur in una
Turbidus; inque omnes pariter furit: ac modo ſævo

Enſe, modo infeſta rareſcunt cuſpide pugnæ.
Tunc & terrificis undantem crinibus Hebrum,
Et Geticum Priona ferit: caput eripit Auchi,
Brachiaque, & vaſtis volvendum mittit arenis.
At genitus Jove complerat ſua fata Colaxes;
Jamque pater mœſto contriſtat ſidera vultu,
Talibus ægra movens nequidquam pectora curis:
Hei mihi, ſi duræ natum ſubducere ſorti
Moliar, atque meis auſim confidere regnis!
Frater adhuc Amycl mœret nece: cunctaque Divûm
Turba fremunt, quorum nati cecidere cadentque.
Quin habeat ſua quemque dies: cunctiſque negabo,
Quæ mihi ſupremos miſero ſic fatus honores
Congerit, atque animis moriturum ingentibus implet.
Ille volat campis, immenſaque funera miſcet
Per cuneos: velut hiberno proruptus ab arcu
Imber agens ſcopulos, nemorumque operumque ruinas;
Donec ab ingenti bacchatus vertice montis
Frangitur, inque novum paulatim deficit amnem.
Talis in extremo proles Jovis emicat ævo;
Et nunc magnanimos Hypetaona Geſithoumque,
Nunc Arinen Olbumque necat: jam ſaucius Apren,
Et deſertus equo Tydrum pedes excipit haſta
Phaſiaden; pecoris cuſtos de more paterni
Caucaſus ad primas genuit quem Phaſidis undas:
Hinc puero cognomen erat; famulumque ferebant
Phaſidis intonſo nequidquam crine parentes.
Jamque aliis inſtabat atrox; cum Diva ſupremas
Rumpit iniqua colus, victorque advenit Iaſon.
Excipit hunc ſæva ſic fatus voce Colaxes:

Vos Scythiæ ſaturare canes, Scythiæque volucres
Huc miſeri veniſtis? ait: ſaxumque prehenſum
Illius & dextræ geſtamen, & illius ævi,
Concuſſa molitur humo; quod regia Juno
Flexit ad ignotum caput infletumque Moneſi.
Præceps ille ruit. nato non depulit ictus
Juppiter; Æſoniæ vulnus fatale ſed haſtæ
Per clypeum, per pectus abit: lapſoque cruentus
Advolat Æſonides, mortemque cadentis acerbat.
Spargitur hinc, miſeriſque venit jam notus Alanis.
At regina virum (neque enim Deus amovet ignem)
Perſequitur luſtrans, oculiſque ardentibus hæret:
Et jam, læta minus præſentis imagine pugnæ,
Caſtigatque metus, &, quas alit inſcia, curas;
Reſpiciens, an vera ſoror: nec credere falſos
Audet atrox vultus, eademque in gaudia rurſus
Labitur, & ſævæ trahitur dulcedine flammæ.
Ac velut ante comas ac ſumma cacumina ſilvæ
Lenibus alludit flabris levis Auſter: at illum
Protinus immanem miſeræ ſenſere carinæ:
Talis ad extremos agitur Medea furores.
Interdum blandæ derepta monilia Divæ
Contrectat, miſeroque aptat flagrantia collo:
Quaque dedit teneros aurum furiale per artus,
Deficit; ac ſua virgo Deæ geſtamina reddit:
Non gemmis, non illa levi turbata metallo,
Sed facibus, ſed mole Dei; quem pectore toto
Jam tenet: extremus roſeo pudor errat in ore.
Ac prior his: Crediſne patrem promiſſa daturum,
O ſoror, Argolicus cui Dis melioribus hoſpes

Contigit? aut belli quantum jam restat acerbi?
Heu quibus ignota sese pro gente periclis
Objicit! hæc fantem medio in sermone reliquit
Incepti jam Juno potens, securaque fraudis.
Imminet e celsis audentius improba muris
Virgo, nec ablatam sequitur quæritve sororem.
At quoties vis dira ducum, densique repente
Æsoniden pressere viri, cumque omnis in unum
Imber iit, toties saxis pulsatur & hastis.
Primaque ad infesti Lexanoris horruit arcus;
Alta sed Æsonium supra caput exit arundo,
Teque, Caïce, petit. conjux miseranda Caïco
Linquitur; & primo domus imperfecta cubili.
Regius Eoïs Myraces interpres ab oris
Venerat, ut Colchos procul atque Æetia Parthis
Fœdera donato non irrita jungeret auro.
Tum juvenem terris Parcæ tenuere Cytæis,
Ac subiti Mavortis amor: simul armiger ibat
Semivir, impubemque gerens sterilemque juventam.
Ipse, pharetratis residens ad frena tapetis,
Nunc levis infesto procurrit in agmina curru;
Nunc fuga conversas spargit mentita sagittas.
At viridem gemmis & Eoæ stamine silvæ
Subligat extrema patrium cervice tiaram,
Insignis manicis, insignis acinace dextro;
Improba barbaricæ procurrunt tegmina plantæ.
Nec latuere diu sævum spolia illa Syenen,
Perque levem & multo maculatam murice tigrin
Concita cuspis abit: subitos ex ore cruores
Saucia tigris hiat, vitamque effundit herilem:

Ipse puer fracto pronum caput implicat arcu.
Sanguine tunc atro chlamys ignea, sanguine vultus,
Et gravidæ maduere comæ, quas flore Sabæo
Nutrierat, liquidoque parens signaverat auro.
Qualem si quis aquis & fertilis ubere terræ
Educat, ac ventis oleam felicibus implet,
Nec labor assiduus, nec spes sua fallit alentem;
Jamque videt primam tenero de vertice frondem:
Cum subito immissis præceps aquilonia nimbis
Venit hiems, nigraque evulsam tendit arena.
Haud secus ante urbem Myraces, atque ipsius ante
Virginis ora cadit; sed non magis illa movetur
Unius ægra metu, quam te, Meleagre, furentem,
Quam Talaum videt, aut pugnas miratur Acasti
(At satis hos ipsæ gentes, campique videbant)
Tempestate pari versis incumbere turmis:
Ante oculos fuga fœda ducum, largusque cadentum
It cruor, & currus dominis ingentibus orbi.
Non tulit hos Perses gemitus: cladem que suorum,
Tergaque versa tuens his cœlum questibus implet:
Quid me jam patriis ejectum sedibus istas
Ut struerem pugnas, Scythiamque in bella moverem,
Vos Superi, vos augurio lusistis inani?
Quid fratris meritas tua, Juppiter, omina pœnas
Promisere mihi? nobis Argoa parabas
Scilicet auxilia, & tantas conjungere vires.
Sæva quidem lucis miseris mora: dent tamen, oro,
Unum illum mihi fata diem, quo fallat Achivos
Sic meritos; quoque hunc videam virtute superbum
Æsoniden, tantos flentem sine honore labores.

Dixerat hæc, pectuſque ſuis everberat armis,
Et galeam fletu, galeam ſingultibus implet:
Ibat & in medii præceps incendia belli;
Ni prior adverſis Pallas vidiſſet ab armis;
Et ſecum: Ruit ecce ferox in funera Perſes;
Quem genitor Colchis ſolioque reponere fratris
Jam ſtatuit. noſtra vereor ne fraude peremtum
Increpet, & culpam hanc magno terrore rependat.
Hæc dicens, atro nebulam diffundit amictu,
Stridenteſque viri circum caput amovet haſtas.
Ille ſuper ſocias clementi turbine gentes
Erigitur, paulumque levi raptatus in æthra,
Jam tandem extremas pugnæ defertur in oras:
Forte ubi ſerus Hiber Eſſedoniæque phalanges
Marte carent, ſoliſque juvant clamoribus agmen.
Nox ſimul aſtriferas profert mortalibus umbras;
Et cadit extemplo belli fragor, ægraque muris
Digreditur, longum virgo perpeſſa timorem.
Ut fera Nyctelii paulum per ſacra reſiſtunt,
Mox rapuere Deum jamjam in quodcunque paratæ
Thyades, haud alio remeat Medea tumultu,
Atque inter Grajûmque acies patriaſque phalanges
Semper inexpletis agnoſcit Iaſona curis,
Armaque, quique cava ſupereſt de caſſide vultus.

C. VALERII FLACCI

SETINI BALBI

ARGONAUTICON

LIBER SEPTIMUS.

LIBRI SEPTIMI

ARGUMENTUM

ÆGIDIO MASERIO

AUCTORE.

Medeam urit amor. promissum perfidus aurum
Rex Æeta negat: nisi serpens Martia justo
Congressu ignotam fateatur victa quietem:
Et juga flammivomi subeant nisi ferrea tauri:
Terrigenæque armis cedant. mirata parentem
Phasias ingratum Cythereo proditur æstu:
Et juvenis miserata necem sublimia linquit
Mœnia: datque herbas, virosa aconita, novercis
Cognita Thessalicis. thalamos non spernit Iason.
Fatales panduntur agri: taurique domantur.
Vomere vertuntur glebæ: ferus emicat arvis
Miles: & effusis fratrum cadit ense venenis.

C. VALERII FLACCI SETINI BALBI ARGONAUTICON

LIBER VII.

Te quoque Theſſalico jam ſerus ab hoſpite veſper
Dividit, & te jam tua gaudia, virgo, relinquunt:
Noxque ruit, ſoli veniens non mitis amanti.
Ergo ubi, cunctatis extremo in limine plantis,
Contigit ægra toros, & mens incenſa tenebris;
Vertere tunc varios per longa inſomnia queſtus,
Nec pereat quo ſcire malo: tandemque fateri
Auſa ſibi, paulum medio ſic fata dolore eſt:
Nunc ego quo caſu, vel quo ſic pervigil uſque
Ipſa volens errore trahor? non hæc mihi certe
Nox erat ante tuos, juvenis fortiſſime, vultus.
Quos ego cur iterum demens iterumque recordor,
Tam magno diſcreta mari? quid in hoſpite ſolo
Mens mihi? cognati potius jam vellera Phrixi
Accipiat, quæ ſola petit, quæque una laborum
Cauſa viro. nam quando domos has ille reviſet?

Aut meus Æſonias quando pater ibit ad urbes?
Felices, mediis qui ſe dare fluctibus auſi,
Nec tantas timuere vias, talemque ſecuti
Hunc qui deinde virum: ſed ſic quoque talis abito.
Tum jactata toro, nimiumque experta cubile,
Ecce videt tenui candeſcere limen Eoo:
Nec minus inſomnem lux orta refecit amantem,
Quam cum languentes levis erigit imber ariſtas,
Grataque jam feſſis deſcendunt flamina remis.
At ſua longarum Minyas jam cura viarum
Admonet, inque ipſo nequidquam tempore regem
Lætitiæ meritique petunt; quem paſſus Iaſon
Vota prius captaſque Deis accendere prædas,
Prominet, atque oculos longe tenet; aurea ſi jam
Pellis, & oblatis clareſcant atria villis.
Ille autem jamjam vultus voceſque paratas
Ante aperit; rumpitque moras, inque ipſa morantis
Proſilit ora viri, talique effunditur ira:
Orbe ſatos alio, ſua litora regnaque habentes,
Quis furor has mediis tot fluctibus egit in oras,
Quiſve mei vos tantus amor? tu prima malorum
Cauſa mihi; tu, Phrixe gener: non te æquore merſum,
Quo ſoror, ut felix nullos nunc nomine Grajos
Noſſem ego. quis regum Pelias, quis Theſſalus, aut quæ
Græcia? quodnam hominum cerno genus? aut ubi cautes
Cyaneæ? venit Scythicas en hoſpes in oras.
Quinquaginta Aſiam (pudet heu!) penetrarit Iaſon
Exulibus? meque ante alios ſic ſpreverit una,
Una ratis, ſpolium ut vivo de rege reportet?
Ipſum efferre, meos ipſum me pandere lucos

Imperet, & nullo dignetur vincere bello?
Cur, age, non templis sacrata avellere dona
Omnibus, atque ipsas gremiis abducere natas,
Prædo, libet? vobisne domos, vobisne parentes
Esse putem, ratis infandis quos sola rapinis
Sævaque pascit hiems? & quos, credamus ut ipsis,
Rex suus illisit pelago, vetuitque reverti?
Scilicet Æoliæ pecudis poteretur ut auro?
Ante meus cæsa descendet Caucasus umbra,
Ac prior Hæmonias repetet super æquora prædas.
Haud ego cum vittis statui feralibus Hellen.
Si tamen his aliter perstas non cedere terris,
Teque pudor cassi reditus movet, ac latet una
Nescio quid plus puppe viris; haud ipse morabor
Quæ petitis: modo nostra prior tu perfice jussa.
Martius ante urbem longis jacet horridus annis
Campus, & ardentes, ac me quoque vomere presso,
Me quoque cunctantes interdum agnoscere tauri.
His magis atque magis rabiem nunc nostra senectus
Luxuriemque dedit; solitoque superbior ignis
Ore fremit. succede meæ, fortissime, laudi;
Et nostros recole, hospes, agros. nec semina deerunt,
Quæ prius ipse dabam, & messes, quas solus obibam.
Consiliis nox una satis. tecumque retracta,
Cumque tuis hæc jussa Deis: ac, si quid in isto est
Robore, prædicti venies in rura laboris.
Ipse incertus adhuc, tenebris te protinus illis
Involvi flammisque velim: durare parumper
An magis, everso jacias dum semina campo,
Ac tibi Cadmei dum seminis exeat hydri

Miles, & armata florescant pube novales.
Filia prima trucis vocem mirata tyranni
Hæsit, & ad juvenem pallentia rettulit ora,
Contremuitque metu, ne nescius audeat hospes;
Seque miser ne posse putet. perstrinxerat horror
Ipsum etiam, & mœsta stabat defixus in ira.
Non ita Tyrrhenus stupet Ioniusque magister,
Qui portus, Tyberine, tuos, claramque serena
Arce Pharon præceps subiit: nusquam ostia, nusquam
Ausoniam videt, & sævas accedere Syrtes.
Tum tamen, infando quæ det responsa tyranno,
Colligit, & tandem obtutu consurgit ab alto:
Non, ait, hos reditus, non hanc, Æeta, dedisti
Spem Minyis: cum prima tuis pro mœnibus arma
Induimus. quo versa fides? quos vestra volutant
Jussa dolos? alium hic Pelian, alia æquora cerno.
Quin agite, hoc omnes odiisque urgete tyranni
Imperiisque caput; quanquam mihi dextera, nec spes
Defuerit mox jussa pati, nec cedere duris.
Unum oro, seu me illa suis seges obruet hastis,
Hauriet adverso seu crastinus ignis hiatu;
Nuntius hinc sævas Peliæ mittatur ad aures,
Hic periisse viros; & me, si vestra fuisset
Ulla fides, reducem patriæ potuisse referri.
Talibus attonitos dictis natamque patremque
Linquit, & infida præceps prorumpit ab aula.
At trepida & medios inter deserta parentes
Virgo silet: nec fixa solo servare parumper
Lumina, nec potuit mœstos non flectere vultus:
Respexitque fores, & adhuc invenit euntem:

Viſus & heu miſeræ tunc pulchrior hoſpes amanti
Diſcedens: tales humeros, ea terga relinquit.
Illa domum atque ipſos paulum procedere poſtes
Optat, & ardentes tenet intra limina greſſus.
Qualis, ubi extremas Io vaga ſentit arenas,
Fertque refertque pedem; tumido quam cogit Erinnys
Ire mari, Phariæque vocant trans æquora matres.
Circuit haud aliter, foribuſque impendet apertis,
An melior Minyas revocet pater: oraque quærens
Hoſpitis, aut ſolo mœret defecta cubili,
Aut venit in caræ gremium refugitque ſororis,
Atque loqui conata ſilet; rurſuſque recedens
Quærit, ut Ææis hoſpes conſederit oris
Phrixus, ut aligeri Circen rapuere dracones.
Tum comitum viſu fruitur miſeranda ſuarum,
Implerique nequit; ſubitoque parentibus hæret
Blandior, & patriæ circumfert oſcula dextræ.
Sic aſſueta toris & menſæ dulcis herili,
Ægra nova jam peſte canis rabieque futura,
Ante fugam totos luſtrat queribunda penates.
Tandem etiam molli ſeſe ſemel increpat ira:
Pergis, ait, demens; teque illius angit imago
Curaque, qui profuga forſan tenet alta carina?
Quique meum patrias referet nec nomen ad urbes?
Quid me autem ſic ille movet, ſuperetne labores,
An cadat, & tanto turbetur Græcia luctu?
Saltem, fata virum ſi jam ſuprema ferebant,
Juſſus ad ignotos potius foret ire tyrannos!
O utinam, & tandem non hac moreretur in urbe!
Namque & ſidereo noſtri de ſanguine Phrixi

Dicitur ; & caram vidi indoluiſſe ſororem :
Seque ait has juſſis actum miſer ire per undas.
Aut redeat quocunque modo, meque iſta precari
Neſciat, atque meum non oderit ille parentem.
Dixerat hæc, ſtratoque graves projecerat artus,
Si veniat miſerata quies ; cum ſævior ipſe
Turbat agitque ſopor : ſupplex hinc ſternitur hoſpes ;
Hinc pater : illa nova rumpit formidine ſomnos,
Erigiturque toro ; famulas caroſque penates
Agnoſcit, modo Theſſalicas raptata per urbes.
Turbidus ut pœnis cæciſque pavoribus enſem
Corripit, & ſævæ ferit agmina matris Oreſtes ;
Ipſum angues, ipſum horriſoni quatit ira flagelli ;
Atque iterum infeſtæ ſe fervere cæde Lacænæ
Credit agens, falſaque redit de ſtrage Dearum
Feſſus, & in miſeræ collabitur ora ſororis.
His ubi nequidquam nutantem Colchida curis
Juno videt necdum extremo parere furori ;
Non jam mentitæ vultum vocemque reſumit
Chalciopes ; quando arbor hebet, leviorque pudori
Menſque obnixa malo ; tenues ſublimis in auras
Tollitur, & fulvo Venerem veſtigat Olympo :
Sum memor, ut tantum mecum partita laborem ;
Illa nimis ſed dura manet, converſaque in iram
Et Furias dolet, ac me nunc decepta reliquit.
I, precor, atque iſtum, quo me fruſtratur, amorem
Vince, precor ; patriis ut tandem evadere tectis
Audeat, atque meum caſu defendere ab omni
Æſoniden. quin illa ſacro, quo freta, veneno
Illum etiam totis adſtantem noctibus anguem,

Qui nemus omne ſuum, quique aurea (reſpice porro)
Vellera tot ſpiris circum, tot ductibus implet,
Solvat, & in ſomnos ingenti ſolvat ab orno.
Hæc tibi nunc: Furiis, atque ipſi cetera mando.
Tum Venus aligerûm mater ſic fatur Amorum:
Nec tibi, cum primos aggreſſa es flectere ſenſus
Virginis, ignotaque animum contingere cura,
Defuimus: data continuo ſed cingula ſoli
Noſtra tibi, quîs mota loco labefactaque ceſſit.
Haud ſatis eſt; ſed me ipſa opus: & cunctantia poſcunt
Pectora me, dubiuſque pudor: jam fœdera ſaxo
Æſonii petat ipſa viri, metuatque morari.
Tu face luciferæ citus ad delubra Dianæ
Deveniat, ſacras ſolita eſt ubi fundere tædas
Colchis, & æquali dominam luſtrare caterva.
Nec te nunc Hecates ſubeat metus, aut mea forte
Impediat ne cœpta time. quin audeat opto:
Continuo tranſibit amor; cantuque trilingui
Ipſam flammiferos cogam compeſcere tauros,
Amplexumque pati. volucrem tunc aſpicit Irin,
Feſtinamque jubet monitis parere Diones;
Et juvenem Æſonium prædicto ſiſtere luco.
Protinus hinc Iris Minyas, Cytherea petivit
Colchida: Caucaſiis ſpeculatrix Juno reſedit
Rupibus, attonitos Ææa in mœnia vultus
Speque metuque tenens, & adhuc ignara futuri.
Vix primas occulta Venus proſpexerat arces;
Virginis ecce novus mentem perſtringere languor
Incipit: ingeminant commotis queſtibus æſtus.
Ergo iterum ſenſus varios ſuper hoſpite volvens

Mœret, & abſenti nequidquam talia fatur.
Si tibi Theſſalicis, nunc ſi tua forte venenis
Mater, & heu, ſi qua eſt, poſſet ſuccurrere conjux!
Quidve tuos virgo poſſim niſi flere labores?
Hoc ſatis; ipſa etiam caſus ſpectare ſupremos,
Atque iterum duræ cogar comes eſſe ſorori.
Et nunc ille ſua non quemquam ſorte moveri,
Non ullum meminiſſe putat: cumque omnibus odit
Me quoque. ſi quando fuerit tamen ulla poteſtas,
Illum ego, qui diris cinis ultimus hæſerit arvis,
Oſſaque, quîs tauri ſævuſque pepercerit ignis,
Componam, ſedemque dabo. fas tunc mihi manes
Dilexiſſe viri, tumuloque has reddere curas.
Dixerat. ecce toro Venus improviſa reſedit,
Sicut erat mutata Deam, mentitaque pictis
Veſtibus & magica Circen Titanida virga.
Ipſa, velut lenti fallatur imagine ſomni,
Hic oculos incerta tenet, magnique ſororem
Paulatim putat eſſe patris: tum flebile gaudens
Proſiluit, ſævæque ultro tulit oſcula Divæ.
Ac prior: O tandem, vix tandem reddita, Circe,
Dura tuis; quæ te bijugis ſerpentibus egit
Hinc fuga? quæve fuit patriis mora gratior oris?
Ante & Theſſalicæ Phaſin petiere carinæ,
Perque tot infelix fruſtra vada venit Iaſon,
Quam patriæ te movit amor. tum cetera rumpit;
Occurritque Venus: Tu nunc mihi cauſa viarum
Sola: tuæ venio (jampridem gnara) juventæ:
Cetera parce queri; neu me meliora ſecutam
Argue: quippe ut jam reputentur munera Divûm.

Omnibus hunc potius communem animantibus orbem,
Communes & crede Deos. patriam inde vocato,
Qua redit itque dies. nec nos, o nata, malignus
Cluserit hoc uno semper sub frigore Phasis.
Fas mihi non habiles, fas & tibi linquere Colchos.
Et nunc Ausonii conjux ego regia Pici:
Nec mihi flammiferis horrent ibi pascua tauris;
Meque vides Tusci dominam maris. at tibi quinam
Sauromatæ, miseranda, proci? cui vadis Hibero,
(Hei mihi!) vel sævo conjux non una Gelono?
Illa Deæ contra jamdudum spernere voces:
Non ita me immemorem magnæ Perseïdos, inquit,
Cernis, ut infelix thalamos ego cogar in illos.
I, precor, atque unum pro me dimitte timorem.
Sed magis his miseram, quando potes, eripe curis,
Unde metus æstusque mihi, quæque aspera, mater,
Perpetior duræ jamdudum incendia mentis.
Nulla quies animo, nullus sopor: ardua amanti.
Quære malis nostris requiem, mentemque repone:
Redde diem noctemque mihi; da prendere vestes
Somniferas, ipsaque oculos componere virga.
Tu quoque nil, mater, prodes mihi: fortior ante
Sola fui. tristes thalamos, infestaque cerno
Omnia, vipereos ipsi tibi surgere crines.
Talia verba dabat, collapsaque flebat iniquæ
In Veneris Medea sinus, pestemque latentem
Ossibus, atque imi monstrabat pectoris ignem.
Occupat amplexu Venus, & furialia figit
Oscula, permixtumque odiis inspirat amorem.
Dumque illam variis mœrentem vocibus ambit,

Inque alio ſermone tenet; Quin hoc, ait, audi,
Atque attolle genas. lacrimiſque hæc infit obortis:
Cum levis a ſuperis ad te modo laberer auris;
Forte ratem primo fugientem litore cerno,
Qualem noſtra ſuo nunquam dimittere portu
Vellet, adhuc omnes quæ detinet inſula nautas.
Unus ibi ante alios, qui tum mihi pulchrior omnes
Viſus erat (longeque ducem mirabar & ipſa)
Advolat, atque unam comitum ratus eſſe tuarum:
Per, tibi ſi quis, ait, morituri protinus horror,
Et quem non meritis videas occurrere monſtris,
Hæc præcor: hæc dominæ referas ad virginis aurem:
Tu fletus oſtende meos: illi has ego voces,
Qua datur, haſque manus, ut poſſum, a litore tendo.
Ipſæ, ego quas mecum per mille pericula traxi,
Defecere Deæ. ſpes & via ſola ſalutis,
Quam dederit, ſi forte dabit. ne vota repellat;
Ne mea: totque animas, quales nec viderit ultra;
Dic precor, auxilio juvet, atque hæc nomina ſervet.
Si Pelopis duros prior Hippodamia labores
Expediit, totque ora ſimul jugulata procorum
Reſpiciens, tandem patrios exhorruit axes:
Si dedit ipſa neci fratrem Minoïa virgo:
Cur non hoſpitibus fas ſit ſuccurrere dignis
Te quoque, & Ææos jubeas miteſcere campos?
Occidat æterna tandem Cadmeïa morte
Jam ſeges, & viſo fumantes hoſpite tauri.
Hei mihi, quod nullas hic poſſum exſolvere grates!
Ut tamen hoc ſæva corpus de morte receptum,
Hanc animam ſciat eſſe ſuam, miſerebitur ergo?

Dic, ait, an potius? ſtrictumque ruebat in enſem.
Promiſi: ne falle, precor. cumque ipſa moverer
Alloquio caſuque viri, te paſſa rogari
Sum potius: tu laude nova, te ſupplice digno
Dignior es: ſat fama meis jam parta venenis.
Torſerat illa gravi jamdudum lumina vultu
Vix animos dextramque tenens, quin ipſa loquentis
Iret in ora Deæ; tanta pudor æſtuat ira
Verba cavens: horror molles invaſerat annos.
Jamque toro trepidas infelix obſtruit aures;
Nec quo ferre fugam, nec quo ſe vertere poſſet
Prenſa videt: rupta condi tellure premique
Jamdudum cupit, ac diras evadere voces.
Illa ſequi jubet, & portis exſpectat in ipſis.
Sævus Echionia ceu Penthea Bacchus in aula
Deſerit, injectis per roſcida cornua vinclis;
Cum tenet ille Deum, pudibundaque tegmina matris,
Tympanaque, & mollem ſubito miſer accipit haſtam.
Haud aliter deſerta pavet, perque omnia circum
Fert oculos, tectiſque negat procedere virgo.
Contra ſævus amor, contra periturus Iaſon
Urget, & auditæ creſcunt in pectore voces.
Heu quid agat? videt externo ſe prodere patrem
Dura viro: famam ſcelerum jamque ipſa ſuorum
Proſpicit, & queſtu ſuperos, queſtuque fatigat
Tartara: pulſat humum, manibuſque immurmurat uncis,
Noctis heram Ditemque ciens, ſuccurrere tandem
Morte velint, ipſumque ſimul dimittere leto,
Quem propter ſurit: abſentem ſæviſſima poſcit
Nunc Pelian, tanta juvenem qui perderet ira:

Sæpe ſuas miſero promittere deſtinat artes,
Denegat, atque una potius decernit in ira;
Ac neque tam turpi ceſſuram ſemper amori
Proclamat, neque opem ignoto vireſque daturam:
Atque toro projecta manet: cum viſa vocari
Rurſus, & impulſo ſonuerunt cardine poſtes.
Ergo ubi neſcio quo penitus ſe numine vinci
Sentit, & abſciſum quidquid pudor ante monebat;
Tum thalami penetrale petit, quæ maxima norat
Auxilia Hæmoniæ quærens pro rege carinæ.
Utque procul magicis ſpirantia tecta venenis,
Et ſævæ patuere fores, oblataque contra
Omnia, quæ Ponto, quæ Manibus eruit imis,
Et quæ ſanguinea Lunæ deſtrinxit ab ira:
Tune ſequeris, ait, quidquam, aut patiere pudendum,
Cum tibi tot mortes, ſceleriſque breviſſima tanti
Effugia? hæc dicens, qua non velocius ulla,
Peſtiferam toto nequidquam lumine luſtrat.
Cunctaturque ſuper, morituraque colligit iras.
O nimium jucunda dies, quam cara ſub ipſa
Morte magis! ſtetit, & ſeſe mirata furentem eſt.
Occidis, heu! primo potes hoc durare ſub ævo?
Nec tu lucis, ait, nec videris ulla juventæ
Gaudia? nec dulces fratris pubeſcere malas?
Hunc quoque, qui nunc eſt primævus, Iaſona neſcis
Morte perire tua, qui te nunc invocat unam,
Qui rogat, & noſtro quem primum in litore vidi?
Cur tibi fallaces placuit conjungere dextras?
Tun' poteras iſtis juvenem non perdere monſtris
Protinus? ipſa etiam, fateor, tunc ipſa volebam.

Teſtor cara tuas, Circe Titania, voces:
Te ducente ſequor: tua me grandæva fatigant
Conſilia, & monitis cedo minor. hæc ubi fata,
Rurſus ad Hæmonii juvenis curamque metumque
Vertitur: hunc ſolum propter ſeu vivere gaudens,
Sive mori, quodcunque velit. majora precatur
Carmina, majores Hecaten immittere vires
Nunc ſibi; nec notis ſtabat contenta venenis.
Cingitur inde ſinus, & qua ſibi fida magis vis
Nulla, Promethea florem de ſanguine fibræ
Caucaſium, tonitru nutritaque gramina, promit,
Quæ ſacer ille nives inter triſteſque pruinas
Durat editque cruor; cum viſcere vultur adeſo
Tollitur e ſcopulis, & roſtro irrorat aperto.
Idem nec longi langueſcit finibus ævi
Immortale virens: idem ſtat fulmina contra
Sanguis, & in mediis floreſcunt ignibus herbæ.
Prima Hecate Stygiis duratam fontibus harpen
Intulit, & validas ſcopulis effodit ariſtas:
Mox famulæ monſtrata ſeges, quæ lampade Phœbes
Sub decima juga fœta metit, ſævitque per omnes
Relliquias ſaniemque Dei; gemit irritus ille
Colchidos ora tuens: totos tunc contrahit artus
Monte dolor, cunctæque tremunt ſub falce catenæ.
Talibus infelix contra ſua regna venenis
Induitur, noctique tremens infertur opacæ.
Dat dextram vocemque Venus, blandiſque paventem
Alloquiis, junctoque trahit per mœnia paſſu.
Qualis adhuc teneros ſupremum pallida fœtus
Mater ab excelſo produxit in aera nido,

Hortaturque ſequi, brevibuſque inſurgere pennis;
Illos cærulei primus ferit horror Olympi;
Jamque redire rogant, aſſuetaque quæritur arbor.
Haud aliter cæcæ per mœnia deficit urbis
Incedens, horretque domos Medea ſilentes.
Hic iterum extremæ nequidquam in limine portæ
Subſtitit, atque iterum fletus animique ſoluti:
Reſpexitque Deam, paulumque his vocibus hæſit:
Ipſe rogat certe, meque ipſe implorat Iaſon.
Nullane culpa ſubeſt? labes non ulla pudoris,
Nullus amor: nec turpe viro ſervire precanti?
Illa nihil contra, voceſque abrumpit inanes.
Et jam jam magico per opaca ſilentia Colchis
Cœperat ire ſono, monſtrataque condere vultus
Numina, cumque ſuis averti collibus amnes:
Jam ſtabulis gregibuſque pavor, ſtrepituſque ſepulcris
Inciderat: ſtupet ipſa gravi nox tardior umbra.
Jamque tremens longe ſequitur Venus. utque ſub altas
Pervenere trabes, Divæque triformis in umbram;
Hic ſubito ante oculos nondum ſperatus Iaſon
Emicuit: viditque prior conterrita virgo.
Atque hic ſe profugam volucri Thaumantias ala
Suſtulit: inde Venus dextræ dilapſa tenenti.
Obvius ut ſera cum ſe ſub nocte magiſtris
Impingit pecorique pavor; qualeſve profundum
Per chaos occurrunt cæcæ ſine vocibus umbræ:
Haud ſecus in mediis noctis nemoriſque tenebris
Inciderant ambo attoniti, juxtaque ſubibant,
Abietibus tacitis aut immotis cypariſſis
Aſſimiles, rapidus nondum quas miſcuit auſter.

Ergo ut erat vultu defixus uterque ſilenti,
Noxque ſuum peragebat iter; jam jam ora levare
Æſoniden, farique cupit Medea priorem.
Quam ſimul effuſis pavitantem fletibus heros,
Flagranteſque genas vidit, miſerumque pudorem:
Has tandem voces dedit, & ſolatus amantem eſt:
Ferſne aliquam ſpem lucis? ait. miſerata laborem
Nempe venis? an & ipſa mea lætabere morte?
Ne, precor, infando ſimilem te, virgo, parenti
Geſſeris: haud tales decet inclementia vultus.
Haſcine nunc grates, hæc exſpectata laborum
Dona dari decuit? ſic te ſub teſte remitti
Fas me, virgo, tuum? juſtas da vocibus aures.
Nec pater ille tuus tantis me opponere monſtris,
(Quid meritum?) aut tales voluit me pendere pœnas.
An jacet externa quod nunc mihi cuſpide Canthus?
Quodque meus veſtris cecidit pro mœnibus Iphis?
Aut Scythiæ tanta inde manus? juſſiſſet abire
Perfidus, atque ſuis extemplo cedere regnis.
Spem mihi promiſſam per quæ diſcrimina rurſus,
Et reddat qua lege, vides. occumbere tandem
Poſſumus: idque ſedet, quam non quæcunque ſubire
Patris juſſa tui: nunquam ſine vellere abibo
Hinc ego: degenerem nec me tu prima videbis.
Hæc ait. illa tremens, ut ſupplicis aſpicit ora
Conticuiſſe viri, jamque & ſua verba repoſci;
Nec quibus incipiat demens videt, ordine nec quo;
Quove tenus, prima cupiens effundere voce
Omnia, ſed nec prima pudor dat verba timenti.
Hæret, & attollens vix tandem lumina fatur:

Quid, precor, in noſtras veniſti, Theſſale, terras?
Unde mei ſpes ulla tibi? tantoſque petiſti
Cur non ipſe tua fretus virtute labores?
Nempe, ego ſi patriis timuiſſem excedere tectis;
Occideras: nempe hanc animam ſors ſæva manebat
Funeris. en ubi Juno, ubi nunc Tritonia virgo;
Sola tibi quoniam tantis in caſibus adſum
Externæ regina domus: miraris & ipſe,
Credo: nec agnoſcunt hæ nunc Æetida ſilvæ.
Sed fatis ſum victa tuis. cape munera ſupplex
Non mea; teque iterum Pelias ſi perdere quæret;
Inque alios caſus, aliaſque immittet ad urbes;
Heu formæ ne crede tuæ. Titania jamque
Gramina, Perſæaſque ſinu depromere vires
Cœperat; his iterum compellat Iaſona dictis:
Si tamen aut ſuperis aliquam ſpem ponis in ipſis;
Aut tua præſenti virtus educere leto
Si te forte poteſt; & jam nunc deprecor, hoſpes;
Me ſine, & inſontem miſero dimitte parenti.
Dixerat. extemplo (neque enim matura ruebant
* Sidera, & extremum ſuffixerat axe Booten)
Cum gemitu & multo juveni medicamina fletu
Non ſecus ac patriam, pariter famamque decuſque,
Objicit. ille manu ſubit, & vim corripit omnem.
Inde ubi facta nocens, & non revocabilis unquam
Ceſſit ab ore pudor, propiorque implevit Erinnys;
Carmina nunc totos volvit figitque per artus
Æſonidæ, & totum ſepteno murmure fertur
Per clypeum, atque viro graviorem reddidit haſtam:
Jamque ſui tauris languent abſentibus ignes.

Nunc age, & has, inquit, cristas galeamque resume;
Quam modo funerea tenuit Discordia dextra.
Hanc jace per medias, cum verteris æquora, messes.
Protinus in sese conversa furoribus ibit
Cuncta phalanx: atque ipse fremens mirabitur, & me
Respiciet fortasse pater. sic deinde locuta
Jam magis atque magis mentem super alta ferebat
Æquora: pandentes Mynias jam vela videbat
Se sine: tum vero extremo percussa dolore
Arripit Æsoniden dextra, ac submissa profatur:
Sis memor, oro, mei, contra memor ipsa manebo,
Crede, tui. quando hinc aberis, dic quæso, profundi
Quod cœli spectabo latus? sed te quoque tangat
Cura mei quocunque loco, quoscunque per annos:
Atque hunc te meminisse velis, & nostra fateri
Munera; servatum pudeat nec virginis arte.
Hei mihi, cur nullos stringunt tua lumina fletus?
An me mox merita morituram patris ab ira
Dissimulas? te regna tuæ felicia gentis,
Te conjux natæque manent: ego prodita obibo.
Nec queror, & pro te lucem quoque læta relinquam.
Protinus hospes ad hæc, (tacitis nam cantibus illum
Flexerat, & simili jamdudum afflarat amore)
Tune, ait, Æsoniden quidquam te velle relicta
Credis; & ulla pati sine te loca? redde tyranno
Me potius: recipe ingratos atque exue cantus.
Quis mihi lucis amor? patriam cur amplius optem;
Si non & genitor te primam amplectitur Æson,
Teque tuo longe fulgentem vellere gaudens
Spectat, & ad primos procumbit Græcia fluctus?

Respice ad has voces, & jam precor annue, conjux.
Per te, quæ superis Divisque potentior imis,
Perque hæc ergo tuo redeuntia sidera nutu,
Atque per has nostri juro discriminis horas;
Unquam ego si meriti, sim noctis & immemor hujus,
Si te, sceptra, domum, si te liquisse parentes
Senseris, & mea tum non hæc promissa videntem;
Tum me non tauros juvet evasisse, ferosque
Terrigenas: tum me tectis tua turbet in ipsis
Flamma, tuæque artes: nullus succurrere contra
Ingrato queat, & si quid tu sævius, ipsis
Adjicias, meque in medio terrore relinquas.
Audiit, atque simul meritis perjuria pœnis
Despondet, questus semper Furor ultus amantis.
Hæc ubi dicta, tamen perstant defixus uterque,
Et nunc ora levant audaci læta juventa,
Ora simul toties dulces rapientia visus,
Dejicit hinc vultus æger pudor, & mora dictis
Redditur, ac rursus conterret Iasona virgo:
Accipe, perdomitis quæ deinde pericula tauris,
Et quis in Æolio maneat te vellere custos;
Nondum cuncta tibi, fateor, promissa peregi.
Sævior ingenti Mavortis in arbore restat,
Crede, labor; quem! tanta utinam fiducia nostrì
Sit mihi, nocturnæque Hecates, vestrique vigoris.
Dixerat: utque virum doceat, quæ monstra supersint,
Protinus immensis recubantem anfractibus anguem
Turbat, & Hæmonii subito ducis objicit umbram.
Ille, quod haud alias, stetit, & trepidantia torsit
Sibila, seque metu postquam sua vellera circum

Suſtulit, atque omnis ſpiris exhorruit arbor;
Incipit inde ſequi, & vacuo furit ore per auras.
Quis fragor hic? quænam tantæ, dic virgo, ruinæ?
Exclamat ſtricto Æſonides ſtans frigidus enſe.
Illa trahit ridens, tandemque ait angue repreſſo:
Hunc tibi poſtremum noſtri parat ira parentis,
Heu miſer, heu tantis iterum carpende periclis.
O utinam, ut nullo te ſim viſura labore
Ipſam cæruleis ſqualentem nexibus ornum,
Ipſaque pervigilis calcantem lumina monſtri,
Contingat vix deinde mori! ſic fata, profugit;
Seque ſub extremis in mœnia rettulit umbris.
Et jam puniceo regem ſpes vana ſub ortu
Extulerat, quantis nox una diremerit undis
Æſoniden: liberne freto jam vultus aperto,
Utque prius totum ſileat mare: dumque ea longe
Explorare queat; contra venit Arcas Echion
Dicta ferens: jam Circæis Mavortis in agris
Stare virum, daret æripedes in prœlia tauros.
En vocor, en ultro, dixit, ſpeſque addidit auſa:
Vos mihi nunc primum in glebas invertite tauri
Æquora, nunc totas aperite & volvite flammas:
Exeat Hæmonio meſſis memoranda colono,
Tuque tuum parti Grajûm da, nata, draconem.
* Ipſius aſpectu pereant: quin vellera, & ipſa
Terga mihi diros ſervent infecta cruores.
Fatur, & effuſis pandi jubet æquora tauris.
Pars & Echionii ſubeunt immania dentis
Semina: pars diri portant grave robur aratri.
At ſua magnanimum contra Pagaſea juventus

Prosequitur stipatque ducem: tum maxima quisque
Dicta dedit, sævisque procul discessit ab agris.
Fixerat ille gradus, totoque ex agmine solus
Stabat, ut extremis desertus ab orbibus axis,
Quem jam lassa dies, austrique ardentis arenæ,
Aut quem Rhipæas exstantem rursus ad arces
Nix & cærulei Boreæ ferus abstulit horror:
Cum subito attoniti longissima Phasidis unda,
Caucasiæque trabes, omnisque Æetia tellus
Fulsit, & ardentes stabula effudere tenebras.
Ac velut ex una si quando nube corusci
Ira Jovis torsit geminos mortalibus ignes;
Aut duo cum pariter ruperunt vincula venti,
Dantque fugam: sic tunc claustris evasit uterque
Taurus, & immani proflavit turbine flammas
Arduus, atque atro volvens incendia fluctu.
Horruit Argoæ legio ratis: horruit audax,
Qui modo virgineis servari cantibus Idas
Flebat, & invito prospexit Colchida vultu.
Non tulit ipse moras, seseque immisit Iason;
Diversos postquam ire videt: galeamque minantem
Quassat, & errantem dextra ciet obvius ignem.
Ut tandem stetit, & torvo se lumine flexit,
Qui prior adversi respexit Iasonis arma,
Cunctatus paulum subito furit. æquora non sic
In scopulos irata ruunt, eademque recedunt
Fracta retro. bis fulmineis se flatibus infert,
Obnubitque virum: sed non incendia Colchis
Adspirare finit: clypeoque illiditur ignis
Frigidus, & viso pallescit flamma veneno.

Incitat Æsonides dextram, inque ardentia mittit
Cornua, dein totis propendens viribus hæret.
Ille virum atque ipsam tunc te, Medea, recusans,
Concutit, & tota nitentem cornibus ira
Portat iners: tandem gravius mugire residens,
Incipit, & fesso victus descendere cornu.
Respicit hinc socios, immania vincula poscens,
Æsonides, jamque ora premit, trahiturque trahitque,
Obnixusque genu superat, cogitque trementes
Sub juga ahena toros. alium dehinc turbida Colchis
Exarmat, lentumque offert timideque minantem:
Jamque propinquanti noctem implicat: ille fatiscens
In caput, inque humeros ipsa vi molis & iræ
Proruit: invadit, totusque incumbit Iason
Desuper, atque suis defixum flatibus urget.
Utque dedit vinclis, validoque obstrinxit aratro,
Suscitat ipse genu, sævaque agit insuper hasta.
Non aliter medio quam si telluris hiatu
Terga recentis equi, primumque invasit habenis
Murmur, & in summa Lapithes apparuit ossa.
Ille velut campos Libyes, ac pinguia Nili
Fertilis arva secet; plena sic semina dextra
Spargere gaudet agris, oneratque novalia bello.
Martius hic primum ter vomere fusus ab ipso
Clangor, & ex omni sonuerunt cornua sulco:
Bellatrix tunc gleba quati, pariterque creari
Armarique phalanx, totisque insurgere campis:
Cessit, & ad socios paulum se rettulit heros
Opperiens, ubi prima sibi daret agmina tellus
Adverso. ut summis jam rura recedere cristis

Vidit, & infeſta vibrantes caſſide terras;
Advolat, atque imo tellus qua proxima collo;
Necdum humeri videre diem, prior enſe ſequaci
Æquat humo truncos; rutilum thoraca ſequenti,
Aut primas a matre manus; premit obvius ante.
Nec magis aut illis, aut illis millibus ultra
Sufficit; ad diræ quam cum Tirynthius hydræ
Agmina Palladios defeſſus reſpicit ignes.
Ergo iterum ad ſocias convertere Colchidos artes;
Et galeæ nexus ac vincula diſſipat imæ:
Cunctaturque tamen, totique occurrere bello
Ipſe cupit; ſpes nulla datur: ſic undique denſant
Terrigenæ jam ſigna duces; clamorque, tubæque.
Jamque omnes odere virum: jamque omnia contra
Tela volant: tum vero amens diſcrimine tanto,
Quam modo Tartareo galeam Medea veneno
Infectam dederat, uſuſque armarat in illos,
In medios torſit: converſæ protinus haſtæ.
Qualis ubi attonitos mœſtæ Phrygas annua Matris
Ira, vel exſectos lacerat Bellona comatos:
Haud ſecus accenſas ſubito Medea cohortes
Implicat, & miſeros agit in ſua prœlia fratres.
Omnis ibi Æſoniden ſterni putat: omnibus ira
Talis erat: ſtupet Æetes, ultroque furentes
Ipſe viros revocare cupit: ſed cuncta jacebant
Agmina; nec quiſquam primus ruit, aut ſuper ullus
Linquitur: atque hauſit ſubito ſua funera tellus.
Protinus in fluvium fumantibus evolat armis
Æſonides. qualis Getico de pulvere Mavors
Intrat equis, uritque gravem ſudoribus Hebrum;

Aut niger ex antris rutilique a fulminis æſtu
Cum furit, & Siculo reſpirat in æquore Cyclops.
Redditus hic tandem, ſocioſque amplexus ovantes,
Haud jam mendacem promiſſa repoſcere regem
Dignatur: nec, ſi ipſe ſibi terga ingerat ultro
Qui pepigit, velit in pacem dextramque reverti
Amplius: ambo truces, ambo abſceſſere minantes.

C. VALERII FLACCI
SETINI BALBI
ARGONAUTICON
LIBER OCTAVUS.

LIBRI OCTAVI

ARGUMENTUM

ÆGIDIO MASERIO

AUCTORE.

EXCEDENS Medea gravi mœstissima planctu
Opprimitur. Grajo tandem jungenda marito
Effert virgineis medicamina sæva canistris.
Serpens obruitur somno. fulvo exuit ornum
Æsonides auro. cedentes excipit Argo.
Frater in arma ruit. ripæ pater advolat, auras
Questubus ipsa parens pulsat. volat aurea classis
Cyaneos linquens scopulos. connubia læti
Hæmonidæ celebrant: quæ Colchica navis in enses
Vertit. carceribus revocat Saturnia ventos.
Mergitur Albanus. monitis ingratus Iason
Flectitur. hoc sentit virgo: magnumque minatur.

C. VALERII FLACCI SETINI BALBI ARGONAUTICON

LIBER VIII.

AT trepidam in thalamis, & jam ſua facta paventem
Colchida circa omnes pariter furiæque minæque
Patris habent: nec cærulei timor æquoris ultra,
Nec miſeræ terra ulla procul. quaſcunque per undas
Ferre fugam, quamcunque cupit jam ſcandere puppim.
Ultima virgineis tunc flens dedit oſcula vittis;
Quoſque fugit, complexa toros, crinemque genaſque
Ante per antiqui carpſit veſtigia ſomni:
Atque hæc impreſſo gemuit miſeranda cubili:
O mihi ſi profugæ genitor nunc ille ſupremos
Amplexus, Æeta, dares, fletuſque videres
Ecce meos! ne crede, pater; non carior ille eſt,
Quem ſequimur: tumidis utinam ſimul obruar undis!
Tu, precor, hæc longa placidus mox ſceptra ſenecta
Tuta geras, meliorque tibi ſit cetera proles.
Dixit, & Hæmonio nunquam ſpernenda marito

Condita letiferis prodit medicamina ciſtis;
Virgineóſque ſinus, ipſumque monile venenis
Implicat, ac ſævum ſuper omnibus addidit enſem.
Inde, velut torto Furiarum erecta flagello,
Profilit. attonito qualis pede proſilit Ino
In freta, nec parvi meminit conterrita nati,
Quem tenet: extremum conjux ferit irritus Iſthmon.
Jam prior in lucos curis urgentibus heros
Venerat, & nemoris ſacra ſe nocte tegebat;
Tum quoque ſiderea clarus procul ora juventa.
Qualis adhuc ſparſis comitum per luſtra catervis
Latmius æſtiva reſidet venator in umbra,
Dignus amore Deæ: velatis cornibus & jam
Luna venit. roſeo talis per nubila ductor
Implet honore nemus, talemque exſpectat amantem.
Ecce autem pavidæ virgo de more columbæ,
Quæ ſuper ingenti circumdata præpetis umbra
In quemcunque tremens hominem cadit: haud ſecus illa
Icta timore gravi mediam ſe immiſit: at ille
Excepit, blandoque prior ſic ore locutus:
O decus in noſtros magnum ventura penates,
Solaque tantarum virgo haud indigna viarum
Cauſa reperta mihi, jam nunc non ulla requiro
Vellera: teque meæ ſatis eſt vexiſſe carinæ.
Verum age, & hoc etiam, quando potes, adjice tantis
Muneribus meritiſque tuis: namque aurea juſſi
Terga referre ſumus: ſocios ea gloria tangit.
Sic ait: & primis ſupplex dedit oſcula palmis.
Contra virgo novis iterum ſingultibus orſa eſt:
Linquo domos patrias te propter, opeſque meorum;

Nec jam nunc regina loquor: sceptrisque relictis
Vota sequor: serva hanc profugæ, prior ipse dedisti
Quam (scis nempe) fidem: Dî nostris vocibus adsunt;
Sidera & hæc te meque vident: tecum æquora, tecum
Experiar quascunque vias: modo ne quis abactam
Huc referat me forte dies, oculisque parentis
Ingerat. hoc superos, hoc te quoque deprecor, hospes.
Hæc ait, atque furens rapido per devia passu
Tollitur. ille hæret comes, & miseratur euntem;
Cum subito ingentem media inter nubila flammam
Conspicit, & sæva vibrantes luce tenebras.
Quis rubor iste poli? quod tam lugubre refulsit
Sidus? ait. reddit trepido cui talia virgo:
Ipsius en oculos & lumina torva draconis
Aspicis: ille suis hæc vibrat fulgura cristis;
Meque pavens contra solam videt, ac vocat ultro,
Ceu solet, & blanda poscit me pabula lingua.
Dic age nunc, utrum vigilanti hostemque videnti
Exuvias auferre velis; an lumina somno
Mergimus, & domitum potius tibi tradimus anguem?
Ille silet; tantus subiit ut virginis horror.
Jamque manus Colchis, crinemque intenderat astris,
Carmina barbarico fundens pede, teque ciebat,
Somne pater: Somne omnipotens, te Colchis ab omni
Orbe voco, inque unum jubeo nunc ire draconem:
Quæ freta sæpe tuo domui, quæ nubila cornu,
Fulminaque, & toto quidquid micat æthere: sed nunc
Nunc, age, major ades, fratrique simillime leto.
Te quoque, Phrixeæ pecudis fidissime custos,
Tempus ab hac oculos tandem deflectere cura.

Quem metuis me hic ſtante dolum? ſervabo parumper
Ipſa nemus, longum interea tu pone laborem."
Ille haud Æolio diſcedere feſſus ab auro,
Nec dare permiſſæ (quamvis juvet) ora quieti
Suſtinet; ac primi percuſſus nube ſoporis
Horruit, & dulces excuſſit ab arbore ſomnos.
Contra Tartareis Colchis ſpumare venenis,
Cunctaque Lethæi quaſſare ſilentia rami
Perſtat; & adverſo luctantia lumina cantu
Obruit; atque omnem linguaque manuque fatigat
Vim Stygiam; ardentes donec ſopor occupat iras.
Jamque altæ cecidere jubæ, nutatque coactum
Jam caput, atque ingens extra ſua vellera cervix.
Ceu refluens Padus, aut ſeptem projectus in amnes
Nilus, & Heſperium veniens Alpheos in orbem.
Ipſa caput cari poſtquam Medea draconis
Vidit humi, fuſis circum projecta lacertis,
Seque ſuumque ſimul flevit crudelis alumnum:
Non ego te fera talem ſub nocte videbam,
Sacra ferens epulaſque tibi: nec talis hianti
Mella dabam, ac noſtris nutribam fida venenis.
Quam gravida nunc mole jaces! quam ſegnis inertem
Flatus habet! nec te ſaltem, miſerande, peremi,
Heu ſævum paſſure diem! jam nulla videbis
Vellera, nulla tua fulgentia dona ſub umbra.
Cede Deo, inque aliis ſenium nunc digere lucis
Immemor, oro, mei: nec me tua ſibila toto
Exagitent infeſta mari. ſed tu quoque cunctas,
Æſonide, dimitte moras, atque effuge raptis
Velleribus. patrios extinxi noxia tauros;

Terrigenas in fata dedi; fuſum ecce draconis
Corpus habes; jamque omne nefas, jam, ſpero, peregi.
Quærenti tunc deinde viam, qua ſe arduus heros
Ferret ad aurigeræ caput arboris, Eia, per ipſum
Scande age, & adverſo greſſus, ait, imprime dorſo.
Nec mora fit. dictis fidens Cretheïa proles
Calcat, &, aeream quamvis, perfertur ad ornum:
Cujus adhuc rutilam ſervabant brachia pellem,
Nubibus accenſis ſimilem, aut cum veſte recincta
Labitur ardenti Thaumantias obvia Phœbo.
Corripit optatum decus extremumque laborem
Æſonides: longoſque ſibi geſtata per annos
Phrixeæ monumenta fugæ vix reddidit arbor
Cum gemitu, triſteſque ſuper coiere tenebræ.
Egreſſi relegunt campos, & fluminis ora
Summa petunt. micat omnis ager, villiſque comantem
Sidereis totos pellem nunc fundit in artus:
Nunc in colla refert: nunc implicat ille ſiniſtræ.
Talis ab Inachiis Nemeæ Tirynthius antris
Ibat, adhuc aptans humeris capitique leonem.
Ut vero ſociis, qui tunc prædicta tenebant
Oſtia, per longas apparuit aureus umbras;
Clamor ab Hæmonio ſurgit grege: ſe quoque gaudens
Promovet ad primas juveni ratis obvia ripas.
Præcipites agit ille gradus, utque aurea miſit
Terga prius: mox attonita cum virgine puppim
Inſilit, ac rapta victor conſiſtit in haſta.
Interea patrias ſævus venit horror ad aures,
Fata domus luctumque ferens, fraudemque fugamque
Virginis: hinc ſubitis inflexit frater in armis:

Urbs etiam mox tota coit: volat ipſe ſenectæ
Immemor Æetes: complentur litora bello
Nequidquam: fugit immiſſis nam puppis habenis.
Mater adhuc ambas tendebat in æquora palmas,
Et ſoror, atque omnes aliæ matreſque nuruſque
Colchides, æqualeſque tibi, Medea, puellæ.
Exſtat ſola parens, impletque ululatibus auras:
Siſte fugam; medio refer huc ex æquore puppim;
Nata, potes. quo, clamat, abis? hic turba tuorum
Omnis, & iratus nondum pater: hæc tua tellus
Sceptraque. quid terris ſolam te credis Achæis?
Quis locus Inachias inter tibi, barbara, natas?
Iſtane vota domus, exſpectatique Hymenæi?
Hunc petii grandæva diem? vellem unguibus uncis,
Ut volucris, poſſem prædonis in ipſius ora
Ire, ratemque ſupra; claroque repoſcere cantu
Quam genui. Albano fuit hæc promiſſa tyranno:
Non tibi. nil tecum miſeri pepigere parentes,
Æſonide: non hoc Pelias evadere furto
Te jubet, aut ullas Colchis abducere natas.
Vellus habe, & noſtris ſi quid ſuper, accipe, templis.
Sed quid ego quemquam immeritis incuſo querelis?
Ipſa fugit, tantoque (nefas) ipſa ardet amore.
Hoc erat, infelix, (redeunt nam ſingula menti)
Ex quo Theſſalici ſubierunt æquora remi,
Quod nullæ te, nata, dapes, non ulla juvabant
Tempora. non ullus tibi tum color; ægraque verba;
Erranteſque genæ, atque alieno gaudia vultu
Semper erant? cur tanta mihi non prodita peſtis,
Ut gener Æſonides noſtra conſideret aula;

Nec talem paterere fugam? commune fuiſſet
Aut certe nunc omne nefas: iremus & ambæ
In quaſcunque vias: pariter petiiſſe juvaret
Theſſaliam, & ſævi, quæcunque eſt, hoſpitis urbem.
Sic genitrix, ſimilique implet ſoror omnia queſtu
Exululans. famulæ pariter clamore ſupremo
In vacuos dant verba Notos, dominamque reclamant
Nomine. te venti procul & tua fata ferebant.
Inde diem noctemque volant. redeuntibus aura
Gratior; & notæ Minyis tranſcurrere terræ:
Cum ſubito Erginus puppi ſic fatur ab alta:
Vos, ait, Æſonide, contenti vellere capto,
Nec via quæ ſuperet, nec quæ fortuna videtis.
Craſtina namque dies trucis ad confinia ponti
Cyaneaſque vocat: meminique, o Tiphy, tuorum
Saxa per illa, pater, memini, venerande, laborum.
Mutandum, o ſocii, nobis iter. altera ponti
Eluctanda via; & curſu, quem fabor, eundum eſt.
Haud procul hinc ingens Scythici ruit exitus Hiſtri,
Fundere non uno tantum quem flumina cornu
Accipimus: ſeptem exit aquis; ſeptem oſtia pandit.
Illius adverſi nunc ora petamus & undam,
Quæ latus in lævum ponti cadit. inde ſequemur
Ipſius amnis iter: donec nos flumine certo
Perferat, inque aliud reddat mare. ſint age tanti,
Æſonide, quæcunque moræ, quam ſæva ſubire
Saxa iterum; quam Cyaneos perrumpere montes.
Sat mihi: non totis Argo redit ecce corymbis.
Hæc ait, ignarus fixas jam numine rupes
Stare, neque adverſis ultra concurrere ſaxis.

Reddidit Æsonides: Et te, fidissime rector,
Haud vani tetigere metus; nec me ire recuso
Longius, & cunctis redeuntem ostendere terris.
Protinus inde alios flectunt regesque locosque,
Assuetumque petunt plaustris migrantibus æquor.
Puppe procul summa vigilis post terga magistri
Hæserat auratæ genibus Medea Minervæ:
Atque ibi dejecta residens in lumina palla
Flebat adhuc, quanquam Hæmoniis cum regibus iret,
Sola tamen, nec conjugii secura futuri.
Illam Sarmatici miserantur litora ponti:
Illa Thoanteæ transit deflexa Dianæ.
Nulla palus, nullus Scythiæ non mœret euntem
Amnis: Hyperboreas movit conspecta pruinas,
Tot modo regna tenens: ipsi quoque murmura ponti
Jam Minyæ, jam ferre volunt: vix allevat ora,
Ad seras, si quando, dapes, quas carus Iason
Ipse dabat: jam nubiferam transire Carambin
Significans, jam regna Lyci: totiesque gementem
Fallit, ad Hæmonios hortatus surgere montes.
Insula Sarmaticæ Peuce stat nomine nymphæ;
Torvus ubi, & ripa semper metuendus utraque
In freta per sævos Hister descendit Alanos;
Solvere in hoc tandem resides dux litore curas,
Ac primum socios ausus sua pacta docere,
Promissamque fidem thalami, fœdusque jugale.
Ultro omnes læti instigant, meritamque fatentur.
Ipse autem invitæ jam Pallados erigit aras,
Incipit Idaliæ numen nec spernere Divæ.
Præcipueque sui, si quando, in tempore pulcher

Conjugii Minyas nunquam magis eminet inter:
Qualis ſanguineo victor Gradivus ab Hebro
Idalium furto ſubit, aut dilecta Cythera;
Seu cum cœleſtes Alcidæ inviſere menſas
Jam vacat, & feſſum Junonia ſuſtinet Hebe.
Adſunt unanimes Venus, hortatorque Cupido
Suſcitat affixam mœſtis Æetida curis.
Ipſa ſuas illi croceo ſubtemine veſtes
Induit: ipſa ſuam duplicem Cytherea coronam
Donat, & arſuras alia cum virgine gemmas.
Tum novus implevit vultus honor: ac ſua flavis
Reddita cura comis: graditurque oblita malorum.
Sic ubi Mygdonios planctus ſacer abluit Almo,
Lætaque jam Cybele, feſtæque per oppida tædæ;
Quis modo tam ſævos adytis fluxiſſe cruores
Cogitet? aut ipſi qui jam meminere miniſtri?
Inde, ubi ſacrificas cum conjuge venit ad aras
Æſonides, unaque adeunt, pariterque precari
Incipiunt, ignem Pollux undamque jugalem
Prætulit; ut dextrum pariter vertantur in orbem.
Sed neque ſe pingues tum candida flamma per auras
Explicuit: nec tura videt corcordia Mopſus,
Promiſſam nec ſtare fidem; breve tempus amorum.
Odit utrumque ſimul, ſimul & miſeratur utrumque:
Et tibi jam nullos optavit, barbara, natos.
Mox epulas & ſacra parant: ſilveſtria lætis
Præmia, venatu facili quæſita, ſuperſunt:
Pars verubus, pars undanti deſpumat aheno.
Gramineis aſt inde toris diſcumbitur, olim
Hiſter anhelantem Peucen quo preſſerat antro.

Ipsi inter medios rosea radiante juventa
Altius, inque sui sternuntur velleris auro.
Quis novus inceptos timor impediit Hymenæos,
Turbavitque toros, & sacra calentia rupit?
Absyrtus subita præceps cum classe parentis
Advehitur, profugis infestam lampada Grajis
Concutiens, diramque premens clamore sororem:
Atque, Hanc, o si quis vobis dolor iraque, Colchi,
Accelerate viam: neque enim fugit æquore raptor
Juppiter; aut falsi sequimur vestigia tauri.
Puppe (nefas) una prædo Phrixea reportat
Vellera: qua libuit remeat cum virgine: nobis
(O pudor!) & muros & stantia tecta reliquit.
Quid mihi deinde satis? nec quæro vellera; nec te
Accipio, germana, datam: nec fœderis ulla
Spes erit, aut iræ quisquam modus. inde reverti
Patris ad ora mei tam parvo in tempore fas sit?
Quinquaginta animæ me scilicet, unaque mersa
Sufficiet placare ratis? te, Græcia fallax,
Persequor, atque tuis hunc quasso mœnibus ignem:
Nec tibi digna, soror, desum ad connubia frater.
Primus & ecce fero quatioque hanc lampada vestro
Conjugio: primus celebro dotalia sacra,
Qui potui. patriæ veniam da, quæso, senectæ.
Quin omnes alti pariter populique patresque
Mecum adsunt. magni virgo ne regia Solis
Hæmonii thalamos adeas despecta mariti,
Tot decuit coiisse rates, tot fulgere tædas.
Dixerat. itque orans iterum ventosque virosque,
Perque ratis supplex vox remigis illa magistros.

Illi autem intorquent truncis frondentibus undam;
Quæque die fuerat raptim formata sub uno,
Et tantum dejecta suis a montibus arbor,
(Quid dolor & veterum potuit non ira virorum?)
Haud longis jam distat aquis; sequiturque volantem
Barbara Palladiam puppim ratis: ostia donec
Danubii viridemque vident ante ostia Peucen;
Ultimaque agnoscunt Argoi cornua mali.
Tum vero clamorem omnes inimicaque tollunt
Gaudia: tum gravior remis fragor, ut procul Argo
Visa viris; unamque petunt rostra omnia puppim.
Princeps navalem nodosi roboris uncum
Arripit, & longa Stirus prospectat ab unda,
Conjugio atque iterum sponsæ flammatus amore.
Jamque alii clypeos & tela trabalia dextris
Expediunt: armant alii picis unguine flammas.
Impatiens tremit hasta moræ. nec longius inter,
Quam quod tela vetet, superest mare. vocibus urgent
Interea, & pedibus pulsant tabulata frementes;
Cum subitas videre rates, vibrataque flammis
Æquora, non una Minyæ formidine surgunt.
Primus & in puppim deserta virgine ductor
Prosilit, & summa galeam rapit altus ab hasta:
Ense simul clypeoque micat. nec cetera pubes
Segnius arreptis in litore constitit armis.
At tibi quæ scelerum facies, Medea, tuorum?
Quisve pudor Colchos iterum fratremque videnti?
Quidquid & abscisum vasto jam tuta profundo
Credideras. ergo infausto sese occulit antro,
Non aliud quam certa mori; seu carus Iason,

Seu frater Graja victus cecidiſſet ab haſta.
Haud ita ſed ſummo ſegnis ſedet æthere Juno;
Haud ſinit extrema Minyas decernere pugna,
Nec numero quoniam Colchis, nec puppibus, æquos.
Ergo, ubi Diva rates hoſtemque accedere cernit,
Ipſa ſubit terras, tempeſtatumque refringit
Ventorumque domos. volucrum gens turbida fratrum
Erumpit: claſſem dextra Saturnia monſtrat.
Videre; inque imum pariter mare protinus omnes
Infeſto clamore ruunt: inimicaque Colchis
Æquora, & adverſos ſtatuunt a litore fluctus.
Tollitur, atque intra Minyas Argoaque vela
Stirus abit. vaſto rurſus deſidit hiatu
Abrupta revolutus aqua. jamque omnis in aſtra
Itque reditque ratis, lapſoque reciproca fluctu
Deſcendit. vorat hos vortex; hos agmine toto
Gurges agit: ſimul in vultus micat undique terror.
Crebra ruina poli cœleſtia limina laxat.
Non tamen ardentis Stiri violentia cedit.
Hortatur ſocios media inter prœlia Divûm:
Transferat ergo meas in quæ volet oppida dotes
Colchis? & Hæmonius nobis ſuccedet adulter?
Nec mihi tot magnos inter regeſque procoſque
Profuerit prona haud dubii ſententia patris?
An virtus prælata viri eſt, & fortior ille,
Quem ſequitur? jungam igniferos ſine carmine tauros,
Sævaque Echionii ferro ſata perſequar hydri.
Hoc adeo interea ſpectans de litore pugnas
Amborum, victoris eris: jam digna videbis
Prœlia, jamque illud carum caput ire cruenta

Sub freta; semiviri nec murrha corpus Achivi,
Sed pice, sed flammis, & olentes sulphure crines.
Vos modo vel solum hoc fluctus expellite corpus;
Non te, Æeta pater, generi, aut, Sol magne, pudebit.
Fallor? an hos nobis magico nunc carmine ventos
Ipsa movet, diraque levat maria ardua lingua?
Atque iterum Æsonides, iterum defenditur arte,
Qua solet? haud illi cantus & futile murmur
Proderit. ite, rates, & frangite virginis undam.
Dixit, & intortis socio cum milite remis
Prosilit: ac fluctu puppis labefacta reverso
Solvitur, effunditque viros, ipsumque minantem
Tunc quoque, & elata quærentem litora dextra.
Ibat & arma ferens & strictum naufragus ensem:
Incipit & remos & quærere transtra solutæ
Sparsa ratis, mœstas altis intendere voces
Puppibus. ast inter tantos succurrere fluctus
Nulla potest, aut ulla velit: quotiesque propinquat;
Tunc aliud rursus dirimit mare. jam tamen exstat,
Jamque abiit: fundoque iterum violentus ab imo
Erigitur: sed fluctus adest, magnoque sub altis
Turbine figit aquis, & tandem virgine cessit.
Absyrtus visu mœret defixus acerbo;
Nec quid agat, qua vi portus, & prima capessat
Ostia, qua possit Minyas invadere, clausos
Quos videt agnoscitque fremens: maria obvia contra
Sævaque pugnat hiems, totusque in vertice pontus.
Abscessit tandem, vanaque recedit ab ira,
Et tanta de clade ratis: latus inde sinistrum
Adversamque procul Peuces defertur in oram

Cum sociis: gemino nam scinditur insula flexu
Danubii: hac dudum Minyæ Pagaseaque puppis
In statione manent: illinc Æetius heros
Obsidet adversa tentoria Thessala classe
Impatiens; pugnæque datur non ulla potestas.
Noctes atque dies vastis mare fluctibus inter
Perfurit; expediant donec Junonia sese
Consilia, atque aliquem bello ferat anxia finem.
At Minyæ tanti reputantes ultima belli
Urgent, & precibus cuncti fremituque fatigant
Æsoniden: Quid se externa pro virgine clausos
Objiciat, quidve illa pati discrimina cogat?
Respiceret pluresque animas, majoraque fata
Tot comitum: qui non furtis, nec amore nefando
Per freta, sed sola sese virtute sequantur.
An vero, ut thalamis raptisque indulgeat unus
Conjugiis? id tempus enim. sat vellera Grajis:
Et posse oblata componere virgine bellum.
Quemque suas sinat ire domos: nec Marte cruento
Europam atque Asiam prima hæc committat Erinnys.
Namque datum hoc fatis, trepidus supplexque canebat
Mopsus, ut in seros irent magis ipsa nepotes,
Atque alius lueret tam dira incendia raptor.
Ille trahens gemitum, tantis ac vocibus impar,
(Quamquam jura Deûm, & sacri sibi conscia pacti
Relligio, dulcisque movent primordia tædæ)
Cunctatur, mortemque cupit, sociamque pericli
Cogitat: haud ultra sociis obsistere pergit.
Hæc ubi fixa viris; tempus fluctusque quietos
Exspectant: ipsam interea, quid restet, amantem

Ignorare ſinunt, decretaque triſtia ſervant.
Sed miſer ut vanos, veros ita ſæpe timores
Verſat amor; fallique ſinit nec virginis annos.
Ac prior ipſa dolos & quamlibet intima ſenſit
Non fidi jam ſigna viri, nimiumque ſilentes
Una omnes. haud illa ſui tamen immemor unquam,
Nec ſubitis turbata minis, prior occupat unum
Æſoniden, longeque trahit; mox talibus infit:
Me quoque, vir, tecum Minyæ, fortiſſima pubes,
Nocte dieque movent: liceat cognoſcere tandem,
Si modo Peliacæ non ſum captiva carinæ,
Nec dominos decepta ſequor, conſultaque veſtra
Fas audire mihi. vereor, fidiſſime conjux,
Nil equidem: miſerere tamen, promiſſaque ſerva
Uſque ad Theſſalicos ſaltem connubia portus:
Inque tua me ſperne domo. ſcis, te mihi certe,
Non ſocios juraſſe tuos. hi reddere forſan
Fas habeant: tibi non eadem permiſſa poteſtas.
Teque ſimul mecum ipſa traham. non ſola repoſcor
Virgo nocens: atque hac pariter rate fugimus omnes.
An fratris te bella mei, patriæque biremes
Terrificant? magnoque impar urgeris ab hoſte?
Finge rates alias, & adhuc majora coire
Agmina. nulla fides? nullis ego digna periclis?
Non merui mortemque tuam comitumque tuorum?
Vellem equidem noſtri tetigiſſent litora patris
Te ſine, duxque illis alius quicunque fuiſſet.
Nunc remeant; meque ecce (nefas) & reddere poſſunt:
Nec ſpes ulla ſuper. quin tu mea reſpice ſaltem

Consilia; & nimio comitum ne cede timori.
Credidit ardentes quis te tunc jungere tauros
Posse? quis ad sævi venturum templa draconis?
O utinam ergo meus pro te non omnia posset,
Atque aliquid dubitaret amor! quin nunc quoque quærit,
Nescio quid, tuus iste pudor. mene, optime quondam
Æsonide, me ferre preces, & supplicis ora
Fas erat? haud hoc nunc genitor putat: haud dare pœnas
Jam sceleris, dominûmque pati. sic fata parantem
Reddere dicta virum furiata mente refugit
Vociferans. qualem Ogygias cum tollit in arces
Bacchus, & Aoniis illidit tympana truncis:
Talis erat, talemque jugis se virgo ferebat,
Cuncta pavens. fugit infestos vibrantibus hastis
Terrigenas, fugit ardentes exterrita tauros.
Si Pagasas, vel Pesiacas hinc denique nubes
Cerneret, & Tempe viridi lucentia fumo;
Hoc visu contenta mori. tunc tota querelis
Egeritur questuque dies: eademque sub astris
Sola movet. mœstis veluti nox illa sonaret
Plena lupis, quaterentque truces jejuna leones
Ora, vel orbatæ traherent suspiria vaccæ.
Procedit non gentis honos, non gloria magni
Solis avi, non barbaricæ decor ille juventæ.
Quid dubitas? heu, dure, siles? magnumque minatur.
Qualis erat, cum Chaonio radiantia trunco
Vellera vexit ovans; interque ingentia Grajûm
Nomina Palladia virgo stetit altera prora.
Mœstus at ille minis, & nota Colchidos ira,

Hæret: & hinc præſens pudor, hinc decreta ſuorum
Dura premunt. utcunque tamen mulcere gementem
Tentat & ipſe gemens, & tempora currere dictis.
Mene aliquid meruiſſe putas? me talia velle?

Reliqua deſiderantur.

INDEX

INDEX

verborum & phrasium aliquot insigniorum, quæ in Valerio Flacco occurrunt.

B.

D.

E.

Q.

R.

S.

INDEX.